

RÁKOSI VIKTOR

ELNÉMULT HARANGOK

REGÉNY

TIZENEGYEDIK KIADÁS

R É V A I K I A D Á S

AZ ÖSSZES JOGOK FENTARTÁSÁVAL

Révai Irodalmi Intézet Nyomdája Budapest
V., Ügynök-utca 8.

ELSŐ RÉSZ.

AZ UTRECHTI DIÁKOK.

I.

A kölni *Studentenheim* ősrégi olcsó diákfogadó ónémet éttermében két magyar fin fogyasztotta a fekete árpalevet egy őszi estén. A magasabbik és feketébbik Simándy Pál volt; az alacsonyabbik, egy kékszemű, egérszürke hajú, tömzsi, jovialis képű legény, Puskás Gábor. Mind a kettő erdélyi református teológus, Simándy hunyadmegyei, Puskás háromszéki. S miután Nagy-Enyed gazdag emlőin fölnevelkedtek, mo3t stipendiummal Utrechtbe mentek, teológiai tanulmányaikat tökéletesíteni. Simándy, magas kidudorodott homlokával, nagy kemény nézésű, sötét szempilláktól beárnyékolt fekete szemeivel, vastag nyakával és széles mellével ezt a gondolatot ébresztette a szemlélőben: *Még az a fal se szeretnék lenni, a melynek ez a bika a fejével nékitámad.* Puskás, a kinek folyton járt a szája, olyan benyomást tett mellette, mint a komor bikát körülcsaholó kis szürke kutya.

Puskás a németeket szidta. Már Pozsonyban né-

metül kínálták neki a mákospatkót, azóta más szót nem hallott. Utána jött Bécs egy millió némettel, majd Linz, Passau, Nürnberg, Frankfurt és végre Köln. Ez irtóztató, ezt nem lehet kiállani. Góbé-büszkesége föllázadt a gondolat ellen, hogy egy városban több német lakjék, mint a mennyi székely a világon van. S ez a sok német íég csak nem is tudja, hogy székely egyáltalán van a világon, pedig a legműveltebb nációnak tartja magát. Ha az Úr-isten még egyszer teremtené az emberiséget, bizonyára magyart teremtene legtöbbit. Micsoda ital ez az édeses, barna lé! Odaadná Köln egész évi sörtermését egy kupica fenyő vízért. (De régen nem is ittunk!) Aztán, hogy el vannak telve mindennel, a mi az övék. Itt a *Studentenheim-ban* a fogadás levett kalappal vezette őket a táblához, mely hirdette, hogy egykor Goethe és Schiller itt méltózt attak reggelizni. Reszkető lábbal vezette őket a 27-ik számú szobába, melynek falát Hans Sachs sajátkezüleg szénnel írt verse ékesíti. Johann, a háziszolga, megsúgta, hogy a nagy Napóleon is meghált itt Murai-val és Ney tábornokkal, mikor az oroszországi hadjáratra ment, de persze erről nincs tábla ... A magukét áhítatos kultuszszal veszik körül, mindenkire ráeröltetik, a más dolgairól meg tudomást se vesznek.

Simándy valami szomorú mosolylyal hallgatta társa fecsegését. A bosszúsan zsörtölődő székelyben látta a kis, gyöngé magyart, a kire kínos, fojtó sulylyal nehezedik a körülöttük levő nemzet nagysága. Puskás, az önértetes, őseire, magyarságára, nemzetének világtörténeti szerepére büszke magyar, érzi, hogyan zsugorodnak össze

képzelődései, álmai, mikor egy ilyen hatalmas, világbíró nemzet közé keveredik; látja azt napi munkájában, csodálni kénytelen alkotásaiban. És Simándy látta, hogy a szapora beszédű székely lelke hogy vonaglik, miközben az abroszt fölhajtvá, késével diák-szokás szerint az asztalt nyeste, faragta, döfötte. Simándy látta ezt és szomorúan mosolygott, ő valamivel magasabbra emelkedett és messzebbre látott. Hamar árvaságra jutván, a nagyszombeni árvaházba került és onnan a szász gimnáziumba jártatták. Ezen a kis germán szigeten, mely közelebb van Berlinhez, mint Budapesthez, korán megtanulta, hogy a kis nemzetek sorsa minő keserű; megérezte, hogy a szöke teuton-koponyák mennyivel különbnek tartják maglika a fekete turáni fajnál. S az ellenséges szemek kereszt-tüzében nőtt nagyra. Neki tízszer annyit kellett tanulnia, mint a szász fiúknak, hogy azokkal egy kalkulushoz juthasson. És tanult. S nyilvános mérkőzéskor mindig lefőzte a halavány szász diákokat. Magyar létére a legelsők közt volt, irigyekkel körülvéve. És ez volt az ő egyetlen öröme, mást a sors nem adott a szegény, elhagyott árva fiúnak. Ifjú szíve úgy érezte, hogy ő a seregtől messze, messze, előőrson álló katona, a kit elfeledtek; de ő neki nem szabad csüggednie, meghátrálnia. S boldog volt, mert úgy érezte, hogy kitűnőségével ezen a védtelen ponton a magyarság ügyét juttatja diadalra.

— Hadd el, Gábor, — szólt Simándy, mialatt Puskás jót húzott a szidalmazott sörből, — hisz' te is csak olyan vagy, mint ezek a németek. Te is épp oly

büszke vagy Damjanicsra, Bem apóra, Gábor Áronra, Gál Sándorra, mint ők a maguk hőseire és vértanúira. Te is azt hiszed, hogy Magyarország, vagy pláne Háromszék a világ közepe, s annál különb föld nincs a kerek földtekén.

— Egy kis külömbséggel, — felelt büszkén Pus-
kás, — hogy nekem igazam van.

— Persze, hogy igazad van, Minden nemzetnek igaza van. Hitvány, csapnivaló náció volnánk, ha nem azt tartanok, hogy a világ első nemzete vagyunk. Azért ne haragudjál a németekre . . .

— De mikor olyan szemtelenül sokan vannak. Le-
vegőt se hagynak az embernek. Megfulladok ebben az országban.

— Nyisd ki az ablakot! — felelt egyszerűen Si-
mándy.

Az ablakok a széles Bismarck-Strssera nyíltak. Kint irtóztató tumultus uralkodott. Az ifjú császár, II. Vilmos, a városban tartózkodott két nap óta, hogy az 1870—71-iki katonák emlékünnepeben résztvegyen. Mondott egypár dikciót, melytől talán még lent, messze, a gravelottei síkságon eltemetett pomerániai gránátosok is megmozdulnak sírjukban, és ma este volt elutazandó. Harsogó zenészóval vonult föl az ezredek s megalkották a sorfalat. A katonák mögött százezernyi nép, nemzeti kokárdákkal, Vilmos arcképével a kalapjukon, szakadatlan ordítással tódult ide-oda. Száz-száz emberből álló csoportok külön-külön a *Wacht am Rheint* énekelték, s ez növelte a pokoli hangzavart. Néha éles

katonai kommandók hangzottak s tompa dübörgéssel ezer puskágya dobant a kövezethez. Az üvöltő és hullámzó fekete tengert csillogva határolták az aranyos csúcsú sisakok s a katonák mozdulatlan ércfala. A fiúk az ablakhoz léptek.

— Hogy utazunk ma el, ilyen zűrzavarban? — kérde Puskás, a ki elbámészkodott az utcai látványosságra.

Simándy nem felelt, ő is az utcát nézte. Micsoda lelkes, forrongó tömeg, — s hogy megfagy, mikor a katonakabátba kerül. Ekkor már nincs benne se szeretet, se gyűlölet, csak engedelmesség. Nem gondolkozik, csak cselekszik. Szemei egy pontra vannak szegezve: ez a császár. S mikor a császár kinyújtja karját s megmutat nekik egy országot, egy nemzetet — akkor megindul az érezhatag és öl. S az emberi nemmel hiába viaskodó halál elégedett vigyorgással tárja ki fekete birodalmának széles kapuját, széles kapujának mind a két szárnyát. Oh, császár, ne mozdítsd meg a karodat!

Simándy nagyot sóhajtott, aztán ott hagyták az ablakot és a portáshoz mentek. Tudakozódtak, hogy elutazhatnak-e ők ma ebben a nagy fölfordulásban?

— Hogyne, kérem. A hollandi vonat tíz óra öt perckor megy. Az omnibusz pont féltizkor indul.

Csöngetett hármat. Johann megjelent.

— Johann, az urak podgyászát hozd le a féltizórai omnibuszhoz.

Johann lojális alattvaló volt és szerette a borrhavólót. E két tulajdonsága egymást támogatta benne, mikor

a fiúknak pakkolás közben a császárról beszélt. Mikor ő szolgált *beim Kürassierregiment Gráf Gessler No. 8.*, a császár egyszer hirtelen betoppan éppen *haupt-rapportra*. A császár odaállt az ezredes mellé s hallgatta az ügyeket. Egy egyéves önkéntes arra kért engedelmet az ezredestől, hogy a hadnagyával megverekedhessen, mert a hadnagy őt pofonütötte.

— Gondolja meg, ezredes úr hogy egykor én is viselni fogom a német hadsereg portepéját s e szégyent le kell mosnom.

A császár haragra lobbant s kiadta a parancsot, hogy a hadnagynak párbajt kell vívnia a legsúlyosabb föltételek mellett. S az önkéntes agyonlőtte.

Itt Johannban a borraló szeretete fölülkerekedett s egy vidám katonatörténetbe fogott, melyben a császár nem szerepelt. Úgy okoskodott: fő a történet; hogyha az urak jól mulatnak, jobban fizetnek, — tehát essék áldozatul ő felsége. És elmondta, hogy az ezredes szakácsné] ának a kedvese, egy kürasszirkáplár, szivarral kiégette a zászlót, a melyet az ezredesek távollétében ott-hon kíváncsian nézegettek. A legközelebbi katonai ünnepen aztán az ezredes kibontván a zászlót és észrevevén a lyukat: erről hatalmas beszédet mondott a front előtt, az ezred dicsőséges küzdelmeinek tanú jeléül idéz-vén azt.

A bőbeszédű legény egész az omnibusz tetejéig folytatta meséit, s csak akkor fejezte be az előadást, mikor a fejenként ötven fillér borralalót a markában érezte. A studensektől nem igen lehetett többhöz szokva,

mert alázatosan megköszönte, szerencsés utat kívánt s egy hatalmas *Éljen a császár!* kiáltással leugrott a kocsi-
 csiról. A katonák sorfala egy percre kettényílt, a kocsi
 begördült a pusztán tartott utcaközépre és sebesen hajtott
 az állomás felé. Maguk ültek a nagy kék-fehér bárka te-
 tején. Az ut felén lehettek, mikor a Rathausplatzon
 fölállított ágyuk megdördültek, jelezve, hogy most indul
 el a császár a vasútra. Minden ablak egyszerre megvilá-
 gosodott, oszlopokon bengáli tüzek gyúltak, villamos Ív-
 lámpák ragyogtak föl minden lépésre, a dobok megper-
 dültek, a trombiták megharsantak, éles kiáltások hang-
 zottak, s tompa csattogással kapták a katonák tisztel-
 gesre puskájukat. A levegőt egy alakatlan örömditítás
 töltötte be . . . egyszerre minden zajt elnyeltek a katoná-
 bandák . . . minden sarkon a Hohenzollern-himnuszt fúj-
 ták a rézhangszerek. Most az egész úgy hangzott, mint
 ezer rekedt óriás üvöltése. Ezer megvakított Polifém
 dühöngése.

Az omnibusz egy kis téren félreállt a közeledő csá-
 szár előtt. Dübörögve közeledett a kék testőrök egy szá-
 zada. A patkók szikrát vertek a kövezetből. A nemes pa-
 ripák úgy tartották a fejüket, mint a királyi hattyú.
 Azután négy fekete lótól vont kocsin jött ő, mellette ült
 a felesége ... A lovak fújtak és táncoltak, az ezüst szer-
 szám csillogott, csattogott rajtuk. A császár hófehér ru-
 hában, mellén ezüst vért, rávert fekete sassal. Fején
 ezüst sisak, mely fölött kiterjesztett szárnyal egy
 arany sas lebegett . . . Olyan volt, mint a skandináv mi-
 tológiából ideszállt ó-germán Isten . . . Miközben foly-

ton szalutált a népnek, nyílt és bátor tekintete katonáinak mozdulatlan sorfalán szaladt végig ... A császárné szerény mosolylyal szakadatlanul hajlongott, mintha csak azt mondaná: *Köszönöm, köszönöm, én is nagyon szeretem Wilhelmet.*

Azután jöttek a gyerekek. Egy, kettő, három, négy fiú ... A trónörökös Nagy Fridrik-korabeli testőrruhában, azzal a furcsa alakú püspöksüveggel ... és még másik három kis legényke, tengerészruhában, a nevelőikkel. A trónörökös nagyon komoly volt, bizonyosan szorította fejét a sisak ... a kis tengerészek tapsoltak és sipkáikat lenggették. Ezek még boldog gyermekek . . . Aztán mint a villám nyargalt el a piros testőrök egy százada, s a látomány véget ért.

Puskás kimerülten esett vissza a padra. A derék fiú torkszakadtából éljenzett és a kalapját lobogtatta. Simándy kábult, vak és süket volt. A fény vakká, a láрма süketté, a kettő együtt kábulttá tette. Mintha egy álomképet látott volna . . . Százezrek lelkének öntudatlan kitörése volt ez, himnusza a német egységnek, önérzetnek, szaporaságnak.

Az elröpült császári menet után a tömeg, mintha a tündérséget el akarná kapni és még egy kicsit visszatartóztatni, önkéntelen rohamot intézett, mely egy percre megingatta még a katonai sorfalat is . . . Egy sikoltozó asszonyt az omnibuszhoz szorítottak . . . Gyermekeit kétségbeesett jajgatással emelte a levegőbe, nehogy összenyomják. Puskás egyet gondolt, lehajolt a gyerekért az omnibuszról és fölkapta... Sőt ketten

megragadták az asszonyt is, s nehogy az áradat elsodorja gyermekétől, minden habozás nélkül felrántották az imperiálra. Az omnibusz, lovasrendőrök segítségével, utat tört a tömegben. A pályaudvarhoz közel a csinos munkásasszony távozni készült, s meleg hangon szólt a fiukhoz:

— Igazán, nem tudom, hogy háláljam meg a szívesességet

— Én tudom, — felelt mosolyogva Puskás, — csókoljon meg.

— Szívesen, — felelt kedélyesen az asszony, s jóízűt cuppantott Gábor arcán, a ki, az asszony teljes boldogságára, a babán is csókoltt egyet-

— Ugyan Gábor, — feddé Simándy, — egy ismeretlen asszonynyal csókolózni?

— Ismeretlen asszonynyal? hát kivel mással? Ismerőssel?! Nem emlékszem, hogyabaróti majálison az esperes lányát csókolttad volna . . . Pedig már vagy hat éve ismered. Jegyezd meg, hogy minden csinos nőt meg kell csókolni, a ki meg hagyja magát csókolni

A pályaudvarról mindenkit visszaszorítottak, de a ki azt mondta, hogy elutazik, azt a rendőr a pénztárhoz kísérte, hogy jegyet válthasson. Ifjaink találtak hordárt is a bagázsíához. Megkérdezték, hogy vonatuk nem fog-e az indulással késlekedni?

— Miért? — kérdé viszont a szálas porosz.

— A császár miatt Talán előbb ő felsége elutazik.

— Ó dehogy! Be van az osztva szépen, s ő fel-sége vár, a míg rá nem kerül a sor.

S mikor nekik jelt adtak és ők az óriási méretű üvegtetejű udvar Perronján a hollandi vonat felé siettek, vörös szőnyegen ott állt még a császár, családja és tanácsurak körében s élénk gesztusok közt beszélgetett. Utascsoportok siettek arra; kormos, blúzos vasúti munkások sűrögtek-forogtak, vonatok robogtak ki és be, éles füttyentésekkel . . . S a hollandi vonat lassú robogással elindult és pár pillanat múlva ott zakatolt a hatalmas vashídon, a Rajna fölött, melyen ezer meg ezer kivilágított csónak úszott.

— Ez aztán ember! — kiáltott Puskás. — Ezt nevezem császárnak! Az összes nemzeti törekvések élén áll, németebb a németnél, sovínista. Nagy nemzet ez, Pali, óriási nemzet . . .

— Nagy nemzet, óriási nemzet, de tudod, miért? Mert a hollandi vonat tíz óra öt perckor elindult . . .

Puskás bámulva nézett rá.

— Igen ... és mert az általános örületben nemcsak a hollandi vonat, hanem Johann is a helyén volt, az omnibusz is helyén volt. . . mert a császár miatt se tesznek kivételeket, hanem őt is beosztják, s minden történik úgy, mint máskor ... Ez a rend . . . Nálunk, barátom, egy főispán látogatása fölforgat minden rendet egy kis vidéki városban . . . Nálunk egy miniszter nagyobb úr, mint itt a császár . . . Azért aztán a nemzet maga kisebb úr, mint a német nemzet . . . Nézd a dómot!

A kivilágított dóm mint egy tüzes fölkiáltójel ragyogott az éjszakában. A tetejéről pedig egy villamos reflektor nagy, fényes mozgó sugárkévéje kutatta a sötétség titkát. . .

II.

A két legény hamarabb fölkel, mint a nap, oly kíváncsi volt Hollandusországra, mely a párás őszi reggelből csak lassan bontakozott ki. S mikor kibontakozott is, alig mutatott valamit. Lapos vidék, buja fűvel, legelésző tehenekkel. Egy-egy nyájas tanya, szénaboglyákkal. Ha kútágas helyett nem árbocok meredtek volna égnek a tanya végén, azt hihették volna, hogy az alföldi tanyák közt járnak. De minduntalan egy magas töltések közt lomhán kanyargó csatorna fölött robogtak el, melyen lovaktól vontatott furcsa alakú bárkák haladtak tova s ez kiverte őket illúziójukból. A mint a köd lassan föl szállt, a szeptemberi nap bágyadt, sárga pompájából városokat, falvakat láttak a messzeségben kibontakozni. S egyre jobban dobogott a szívük, a mint közeledtek Utrecht felé.

— Értesz valamit a nyelvükből? — kérde aggódva egy állomáson Puskás, miközben Simándy egy kofával almára próbált alkudni.

— Az az érdekes, hogy minden szavuk ismerősen cseng a fülembe s mégsem értem.

— Ha Bótai ki nem jó elénk az állomásra, nem tudom, hogy igazodunk el.

— Hogyne jönne. Hisz még Kölnből is távira-
toztam neki, hogy mikor érkezik.

— Leveleztél te sokat a nyáron Bétaival?

— Sűrűn. Hisz tudod, hogy négy évig együtt jár-
tunk Szebenben, s a régi barátságunk nem bomlott föl.
Pedig ő Patakra ment teológiára, én pedig Enyedre. I) o
a vakációra mindig hozzájuk mentem Erdővidékre.

— Igen, ösmerem a parókiát, Nyomorúságos kis
fészek. Az apja már nagyon öreg, s úgy tudom, három
vén lány van a nyakán.

— Csak kettő öregebb, mint Bótai Barna...
a harmadik nem nénye, hanem húga, Anikó, most lehet
tizenhét éves.

— Szép lány?

— Simándy kidugta fejét az ablakon.

— Szép, — felelte vissza alig hallhatólag.

— Miért nem ment haza Bótai egy évi utrecht-
tanulás után? Hisz, ha megválasztanák bárminő kis ek-
lésziába, könnyíthetne az apja terhén.

— Ennek is megvan a maga oka. A múlt télen
súlyos beteg lett s a stipendium kuratóriuma rendkívüli
segélyt adott neki, hogy két hónapra meleg vidékre,
Olaszországba menjen. Ezt azzal hálálta meg, hogy a
tanév végén három tárgyból hollandus nyelven, — értsd
meg jól, vasfejú kálvinista, — hollandus nyelven kol-
lokvált, a mivel megszerezte a jogot arra, hogy még egy
évig ott maradjon, sőt arra is, hogy a másik két
stipendistát ő jelölje ki. . . így jutottam hozzá én . . .

— És én is.

— Téged aztán, a hozzám intézett kérdésre, én jelöltelek ki.

— Köszönöm, — szólt Gábor nevetve — azonban a nélkül, hogy prófétának merném magamat mondani, azt jósolom, hogy én soha se fogok senkit a stipendiumra kijelölni. Fogadjunk Pali, hogy nem fogok én soha hollandusul megtanulni.

— Pedig látod, az nagyon egyszerű. Vedd elő a német szót, tekerd ki a nyakát és lesz belőle hollandus szó.

— Tudod, jól ismersz, én szívesen kitekerem a német szó nyakát ... de készletem belőle oly csekély, nem akarom azt is elfogyasztani.

— Kár, mert a dolog gyorsan megy. Látod, én reggel óta megtanultam, hogy a jegy: *Karte=kort*; az alma: *Apfel=appel*; a biztosítás: *Versicherung=verzekerung*; fa: *Baum=boom*; dohányozni: *rauchen=: roókan*.

— Zseni vagy, Pali, zseni — kiáltott Puskás őszinte elragadtatással, — s honnan tudod te mindezt? Megálmodtad t

— Megtanultam a konduktortól, a kofától, az állomási falragaszokról, s a kocsiban lévő főlírásokról. Csak nyisd ki mindig a szemedet s ereszsz be mindent a füleden. Ez a tanulás titka.

— Könnyű azt mondani, de ha én egyszer a fülemet kinyitom, a helyett hogy bejönne, kimegy rajta minden.

— Akkor ki ne nyisd, öreg! — kacagott Simándy,

— hanem hát megmaradnak még a szemeid. Mi van a szemeiddel? Azt hallottam, hogy jó szemet. Udvarhelyt beszélték, hogy a Hargitáról megláttad velük a Fekete-tengert.

Ez gyöngé oldala a székeleynek, a ki azt tartja, hogy a Hargita a világ legmagasabb csúcsa. A Mont-Blanc legföljebb kisöcscse lehet. A Dhavalagiri, a Mount Everest — az más: ezeket elismerték a Hargitával egyenrangúnak a székeley diákok, mert hátha a Himalája rejtett völgyeiben mégis laknak ősmagyarok . . . Ezeket pedig Isten ments, hogy megfoszszák ...

Puskás elvörösödött ez inzultusra, de türtőztette magát.

— Tudod, komám, én nem láttam a Hargitáról a tengert, de nem is ettem meg berbécstokány helyett a bocskortalpat.

(Ezt a hunyadmegyei atyafiak tették meg a követválasztáson. Nem lett tőle semmi bajuk. Csak irtózatosan szomjaztak rá s a jelölt, a mit megtakarított a húson, ráfizette a pálinkára. Ez az úgynevezett költői igazságszolgáltatás.)

— Berbécstokány! — sóhajtott elmerengve Simándy, — úgy hangzik a fülemben, mintha a szülőfalum harangját hallanám kongani. Mikor eszünk mi megint berbécstokányt, Gábor?

Gábor elérzékenyedett, nagyokat nyelt és így ezölt:

— Emlékszel Kőmivesné tokányára, a Kishid-utcában? Mikor délután kitette az ablakra a cédulát, hogy estére friss tokány lesz, nyolc óra után odaszöktünk a kollégiumból, a falon keresztül.

— És csak reggel négy órakor szöktünk vissza.

— A jó Kőmivesné a kis porció tokányt belemerte a kivájt cipóba, ahhoz nem kellett se tányér, se villa... A nebulók ültek sorba a gyepen, s faltak. A kút meg egyre nyikorgott, mert a ki befejezte a vacsorát, odament és egy vödör vizet húzott magának . . . «

— Az ám . . . Minden diák friss vödörrel húzott magának,* mindegyik átalotta volna, hogy a más fáradtságából jusson egy ital vízhez. Ivét kortyot ivott, a többit visszaöntötte a kútba. Vagy talán azt akarta mindegyik, hogy fáradjon a többi is.

— Hát Illés Pistára emlékszel-e, Pali?

— Illés Pistára?

— Arra. Veled fogadott a vacsorája árába, hogy *birkát eszik a birkából*. Te nem akartad hinni, fogadtál vele, ő erre a Kőmivesné nagy vaskondérja elé lépett s a birkabórsüvegébe birkatokányt méretett ... és kikalazta egy szálíg ... Hej, de jól mulattunk az este! .. Az asztalon jártad a csüdüngölőt ... A kisbotost meg leeresztettük a kútba, mert fölharagított bennünket . . . Téli víz idején!

. . . Kipirult arccal, sugárzó szemekkel folyt a beszélgetés . . . Egyszerre csak kicsapódott az ajtó s a nyurga, szőke konduktor besivít:

— Utrechcht!

— Utrecht? — horkant föl Puskás, s olyan arccal nézett szót, mintha azt. kérdezné: ugyan minek ébresztettek föl, olyan szépet álmodtam.

III.

Az *Izgatott Cáva* kedves korcsmája volt mindazon utrechtieknek, a kik barátaik nemzetük specifikus eledeleinek. Az *Izgatott Cáva* még a napóleoni megszállás idejéből maradt fön, s mint könnyen elképzelhető, festői címét is a nagy császár vidám és erős fantáziájú katonáitól kapta. A hollandusoknak tetszett az élénk cím, s a cápa különben is családi szörny lévén e gyarmatos nemzetnél, megtartották. Ide vezette Bótai első este barátait, hogy, úgymond, egy csapásra megismerkedjenek a hollandi konyha titkaival. Pakkjaikat letették Bétáinál, megfürödtek, aztán elcsodálkozva járkáltak estig a legrégibb batáviai város különös utcáin, ködfogta, esőverte házai közt, lomha vízű csatornáin mentén.

A viszontlátás öröme őszinte és meleg volt. Simándy és Bótai egykor mint diákpajtások elválhatatlanok voltak, s már Szebenben *ikrek-nek* csúfolták őket. Hosszú öleléssel és csókkal üdvözölték egymást. Puskás is találkozott már sokszor Bótáival, s a most fölújított ösmeretség, itt, távol az otthontól, egyszerre bizalmas jellegű lett.

Kifáradva ültek le este az *Izgatott Cáva* egy kis szögletesztalánál, az úgynevezett fehér teremben. Ezt a

termet ugyanis fehér majolikával borították be vagy tíz év előtt, aztán a diákok elkezdtek benne pipálni, a mitől megsárgult; aztán a diákok folytatták benne a pipálást, a mitől megfeketedett. De az eredeti neve megmaradt. Különbösen ragyogó fekete volt, mert hollandi szokás szerint hetenkint egyszer az egész falat plafondostul szappannal végigmosták.

Simándy egész nap figyelte barátját, Bótait, s mikor a korcsmában az első kőkorsóval a habzó sört eléjük tették, tisztában volt vele, hogy valami baja van. Mintha felhő lebegett volna fölötte, melynek árnyéka ott borongott arcán, tekintetében! Néha a melle hirtelen emelkedett, nagyokat lélegzett, mintha több oxigéniumot keresne a levegőben, kapkodva utána. Csontos arcáról eltűnt az a barna, székely pir, mely oly széppé teszi odalent a Rika-hegy két oldalán a férfiakat.

— Beteg vagy? — szólt Simándy Bótaihoz, s rátette karjára a kezét.

— A színemről gondolod, úgy-e? Hja, édes fiam, ez a hollandi szín, hogy ne mondjam, tónus. Majd eltűnik a te szittyá feketeséged is, ha egy telet megkóstolsz ebből a klímából . . . Tavasszal csodálatos, télen utálatos . . . köd, nedvesség, hidegség . . . Majd megfakultok ti is, lekopik rólatok a hazai máz . . .

— De te beteg voltál, hisz irtad.

— Semmi. Már vége van. A tavasszal vért hánytam . . .

— Vért hánytál? S erről mi otthon semmit se tudunk!

— Minek? Csak nem fogom gyöngé öreg apámat, meg a szegény testvéreimet ijesztgetni. Minek is lett volna . . . hisz már vége van. A kuratórium pénzt adott és én San-Remóba mentem. Oh, fiaim, micsoda ország az! Micsoda melegség, micsoda fény ... oh, be jól éreztem magamat! Most is álmomban ott sétálok a tengerparton, az olajfák alatt, s számlálom a fehér vitorlákat a sugárözönben csillogó tengeren.

— Egyedül? — esett bele Puskás diákmódra, csúfondáros arccal.

Bótai elszápadt. Szinte látni lehetett, mint fut ki a vér arcából.

— Hogy érted ezt? — kérdé szintelen hangon.

— Úgy, hogy nem álmodol-e oda a vitorlaszámláláshoz valami nagyszemű talján madonnát?

E percben a figyelem egy nagy tengeri halra irányult, melyet eléjük tettek.

— Hagyjuk a madonnákat, — szólt halkán Bótai, miközben a halat vágta, — örülünk, hogy olyan országban vagyunk, a hol a Rafael madonnái nem kísértenek.

Simándy ránézett.

— Ne feledd el, Barnabás, hogy Rubensnek is Vannak madonnái, — szólt, s aztán a halhoz látott. Kern vette észre, hogy barátja arcát újra elborította a halálos sápadtság.

Míg a hallal vesződtek, csend volt. Még Enyeden beléjük verték, hogy:

*Mikor halat eszik kend,
A száját befogja kend.*

A mi ugyan fölösleges intelem volt, mert az enyedi diák olyan ritkán jutott halhoz, mint ehető fecskéfészekhez. No, de legalább megtanulta a maximát egész életére, s az ember sohse tudja, hogy az enyedi diák milyen körülmények közé kerül. A diákokat azonban mindez nem vigasztalta meg. Nem egyszer lehetett hallani a szűken mért porciók láttára a sóhajtást: Szeretném már egyszer megpróbálni, hogyan fullad belé az ember hal-szálkába.

A hal után valami édes tésztát hoztak, újra meg-eredhetett a szó visszafojtott árja.

— Beszélj valamit Skóciáról! — szólt Shnándy, — szerencsés fickó vagy, hogy ilyen családra tettél szert. Te, nagyon gazdag ember lehet a te gazdád, hogy Skóciába jár nyaralni.

— Skóciában nyaraltál a gazdáddal? — kérde Puskás.

— Ott. A fiát tanítottam latinra és németre, — felelt halkan Bótai.

— Aztán türelmetlenül zörgött az üres korsóval az asztalon.

— Eh, hazai dolgokról beszéljete! Egy év óta csak egy magyar embert láttam, az is cigányprimás volt.

— Jót tett Skócia? — folytatta makacsul Si-raándy.

— Jót, — felelt Bótai, hosszan barátja szemei közé nézve, — ott a fenyvesek közt álltam teljesen helyre, csak még a gyomrom rossz. Nem tudok az itteni ételek-

kel kibékülni. Aztán meg olyan lappangó lázam van és néha éjjel úgy izzadok, hogy csupa víz lesz a lepedőm . . . Puskás egy darab kenyeret szelt le és paprikát keresett hozzá.

— Tégy rá sajtot és kérj sót hozzá.

— Sajtot?

— Azt. Az itt a legelső fűszer. Látod, itt áll az asztalon, megreszelve. Azt tesznek a levesbe, azt hintenek a húsrá, azt eheted marokszám, de sót, borsot, fogpiszkálót, mustárt, ecetet, olajat, a mi nálunk ott áll minden kocsmaasztalon, külön kell kémed.

— Hát paprikát?

— Azt is kapsz a patikába, ha találsz orvost, a ki szükségesnek találja, hogy megmérgezd magadat és recepten rendeli.

— No már látom, nem fogunk mi jóízűen enni karácsonyig, — szólt komoly bánattal Puskás, — de akkor meghívom az urakat osdolai disznótorra. Akkora pakkot küldetek magam után, mint egy kóberos szekér.

Bótai szeretetteljes mosolylyal nézett a székely fiúra s szólt:

— Legjobb volna, ha már most elindítatnál egy háromszéki borvizes székelyt, a szekere tele disznóaprólékkal. Karácsonyra tán éppen ideérne.

— Jegyezd meg komám, — szólt büszkén Puskás (ha haragudott, mindig komámnak nevezte az illetőt), — borvízfuvarral csak a csíki székely szokott foglalkozni.

— Nekem mondd? Hisz erdővidéki vagyok.

— A szélin vagytok Háromszéknek. Nem az igazi fajta.

— Persze, Attila kardját Osdolán hajította le az Úr . . . Ő nagy királyunk, az isten ostora, ott találta meg . . .

— Csend! — kiáltott Simándy. — Semmi villongás a hun ivadékok közt. Itt a káposzta.

— Káposzta! — kiáltott ujjongva Puskás. Belenézett a tálba.

— Hisz ez törött cukor!

— Kapard csak le a tetejét. Egy ujjnyira alatta megtalálod a káposztát.

— A cukor alatt? Szent Isten! Megbolondult a szakácsné!

— Ugyan mi van abba, Gábor, — szólt Simándy, — hát nem emlékszel rá, hogy Enyeden a Dájbukát boltos tubákkal eszi a sárga dinnyét, a káposztába pedig mazsolát és mandulát főzet?

— Dájbukát? — kiáltott föl Gábor, s a fejére ütött, — remélem, vége van a vacsorának.

— Vége.

— No hát, akkor fogadjatok tőlem egy kassai négyest a Dájbukát boltjából. Ez az én meglepetésem a vacsorához.

— Nyomorult, — rikoltott Simándy, — hányszor kértem tőled magyar szivart útközben s mindig azt mondtad, hogy már elfogyott.

— Nincs is több, csak ez a három, s ezt az első

hollandi vacsorára tartottam fönn, — mentegetődzött Puskás Gábor.

Rágyújtottak. S a kékes füstgomolyokat úgy tekintették, mintha hazai levegő szálldosna körülöttük. Bótai lassan, nagy felhőket fújt ki, s merően nézett beléjük. Mintha a hótakart székely bércek alakulnának ki előtte a füststrongyokból. Ki tudja, meglátja-e még valaha e büszke csúcsokat.

— Nem bírta sokáig a szivart. Köhögni kezdett.

— Az orvos tulajdonképp megtiltotta, — szólt, ziháló mellére tévé kezét, — de ennek nem tudtam ellentállni.

Még egy füstkarikát fújt, aztán félretette.

— Sört, sört! — kiáltott a legényre.

A sötét, pálinkaerejű hollandi sör Puskáson már érezte hatását. Nagyokat bólintott és laposakat pislanított. Bótai ellenkezőleg fölélénkült, arca kipirult, szeme ragyogott. Hevesen gesztikulált és Skóciáról beszélt. .. a feneketlen tengerszemről, melyekben jó tündérek és rossz szellemek laknak ... a félelmesen nagy fenyőkről, melyek halálukban megdicsőülnek, mint árboc szolgálván Anglia világbíró hajóhadán ... a remek rétekről, hol az izmos hegyi skót dudaszó mellett legelteti nyáját ...

Simándy Puskásra mutatott, a ki karjára hajtva fejét, egészséges szuszogással aludni kezdett.

— Fölrázam? — kérdé.

— Ne, ne bánts, — felelt Bótai, — ez most a Küküllő partján jár és virágot szed bokrétába.

— Oh, dehogy, — nevetett Simándy, — Osdolán ül és tejfőlös bablevest eszik, disznókörmivel.

— Akkor pláne hagyj; legalább megreparálja a gyomrát a hollandus lakoma után.

A két fiatalember bekönyökölt az asztalba és sokkalig némán nézett egymás szeme közé. Bótai Barnabás szólalt meg: először, lassan, szaggatottan:

— Azt mondtad, hogy Rubensnek is vannak madonnái. Vannak. Micsoda madonnák azok, barátom. Azok az igaziak. Láttam olasz madonnákat is, hisz minden városnak van odalent; egy-egy madonnája. De nem hatottak rám. Akárhány Fornarinának is elmehetne. . . . De a hollandi madonnák! Oh, barátom, az anyává lett szűz, a ki a szüzesség minden báját megtartotta. Az égi szelídség, jóság, mely rajtuk honol . . . különös színű a hajuk, különös színű az arcuk . . . Bájos minden mozdulatuk . . . Oly tisztességesek és mégis ezer vágyat keltenek a zajló szívben . . . Látszik rajtuk, hogy ha egyszer a kezüket valakinek odaadták, azt boldoggá fogják tenni s egész életét bearanyozzák lényük varázsával.

Simándy feszült figyelemmel hallgatta.

— Te a hollandi nőkről beszélsz általában? Vagy s ezzel közelebb hajolt hozzá, s hangját lesülyesztette, — talán egy nőről?

Bótai Barna Simándy karjába markolt. Simándy érezte, hogy remeg a keze.

— Én Rubens nőalakjairól beszéltem. Talán nem voltam elég világos? Csak attól óvjon az Isten (s élénken csillogó szemeit Simándyra szegezte), hogy egy ilyen

női alak megelevenedve eléd reppenjen. Akkor véged van ... A hogy végem van nekem . . . Ah, Skócia sötét erdői és dörgő zuhataga?, de boldog és boldogtalan voltam köztetek... de sok édes mérget és keserű mézet ettem ott ... a nélkül, hogy ő sejtette volna . . .

— Ő? Kiről beszélsz?

— Ő róla, a ki miatt elfelejtettem hazámat, apámat, egész családomat, s a helyett, hogy haza mentem volna a nyáron, velük mentem Skótországba.

— Tehát a gazdádnak a lánya?

— Az.

— S azt mondta, hogy nem szeret?

— Soh'se beszéltem vele ilyesmiről.

— Hát akkor miért vagy annyira boldogtalan? Mern látom be az okát . . .

— Egy dúsgazdag hollandi patrícius lánya s egy szegény székely kálvinista teológus? Ég és föld.

— Dúsgazdag? Hisz akkor nem tartana téged kvártélyon.

— Nem ösmered, fiam, a viszonyokat. Ez Hollandiában rendes szokás. Volt két üres szobája, hát kiadta. A hollandus semmit se hagy kiaknázatlanul, ha milliói vannak is.

Megtörölte izzadt homlokát, a mámor mintha elrepült volna a fejéből. Már nyugodtan beszélt.

— Mindent tudsz. Nem akartam még szólni, de oly régen vágytam már rá, hogy kibeszélhessem magamat . . . Senkim se volt . . . S most, az első alkalommal kitört belőlem.

A sok beszéd-től köhögés fogta el.

— Talán mennénk haza.

— Megállj csak, — szólt Simándy, — mikor kap-tál hazulról levelet?

— Bótai a zsebéhez kapott.

— Hála Isten, itt van nálam. Te Pali, nem is tudod, hogy micsoda meglepetés vár rád.

— Micsoda?

— Késze!

— Egy arcképet dobott eléje.

— Ez jó talizmán lesz a hollandi madonnák ellen.

— Anikó arcképe, — rebegette Simándy s két keze közé fogva, hosszasan elnézte.

— Csókold meg bátran, megengedem, — szólt Bótai nevetve,

Simándy megcsókolta és zsebre tette.

— Hát aztán, mondd csak, szép-e az én édes kis húgom? Mert ez a kóbor brassai fotográfus nem igen remekelhetett. De hűtlen is lettem hozzájuk, én Istenem! Mekkora nőhetett az a lány egy esztendő alatt . . . Mibe maradtatok?

Simándy maga elé nézett, s így felelt:

— Júliusban volt . . . Szép, meleg idő ... A kerten mentünk végig . . . Fehér ruhában volt, kék szalagokkal ... Én Istenem, de szép volt . . . Nem adom oda se a hollandi, se az olasz madonnákért a mi székely madonnáinkat . . . Lementünk a Békény pa-takig, a Bethlen Gábor diófája alá . . . A hol nyarat-szaka annyit pajkoskodtunk . . . Egész úton gyűjtöttem

a svungot, ott aztán nekiugrattam . . . Megfogtam a kezét.

- Anikó, én elutazom.
- Tudom.
- Külországba megyek.
- Tudom.
- Nem felejt el?
- Nem.
- Megvár-e?
- Meg.
- Soká tart ám.
- Nem baj.

Ekkor következett volna a voltaképpeni vallomás egy csók alakjában, de ő elszaladt.

— Tudom, — szólt Bótai, — Anikó megírta nekem az egészet, s én rátok is adtam atyai áldásomat, megírván az öregemnek, hogy a ti lakadalmatok lesz életem legboldogabb napja. A két néném okoskodott, hogy így, meg úgy, Anikónak nagyobb szerencséje is akadhat, de én elnémítottam őket . . . Egy pap lányára nézve az a legnagyobb szerencse, ha pap veszi el. Azt az Isten küldte és biztosan boldog lesz vele . . . Boldog is lesz, úgy-e, üreg? — és Simándy karjára nyugtatta sovány kezét.

— Az lesz; esküszöm neked.

Puskás fölébredt. Bambán, álmosan nézett körül.

— Azt álmodtam, hogy fűj a Nemere és mi hárman a Hargitán kelünk át, gyalog.

— Rosszabb ez annál! Hallod?

A szél rázta odakint az ólomkeretes ódon ablakokat.

— Ez az Északi-tengerről jön, s a jeges óceán fagyos lehelletét hozza ide, — folytatta komoran Bótai, — cudar, rossz szél, megöli az embert, átjárja a csontod velejét, visszafujja tüdődbe a lélegzetet.

Figyeltek.

— Halljátok, hogy jajgat? Mert itt talán a csúcsos, hegyes, szögletes házak jobban sebzik, tépik a testét .. . De legalább elüzi gonosz testvérét, a ködöt, mely fojtogatja a torkot.

Kocsiba ültek. Bótai előbb elvitte őket egy kis fogadóba meghálalni, aztán maga is hazament. Miközben Pál és Gábor dideregve vetkőztek le a fűtetlen szobában, az utóbbi megszólint:

— Te, ha ez a szél eltépné a töltéseket, úgy-e víz alá kerülne az egész Hollandia?

— Bizony víz alá. De ez nem történhetik meg.

— Miért?

— Mert itt nem lopnak el semmit a gátépítéseknél, hanem becsületesen arra fordítottak minden pénzt. Azért hát: fordulj be és aludj!

Puskás szerette volna megkérdezni, hogy hol lopnak el a gátépítéseknél minden pénzt. De aztán eszébe jutott, hogy bizonyosan — Romániában. — S ebben megnyugodva, szépen elaludt.

IV.

Bótai Barna a Nobelstraaton lakott, s ugyanott fogadtak barátaink is lakást, még pedig nem együtt, hanem külön-külön. Simándy havi

tizenhat forintért Lamersnél, a gazdag pék-nél kapott két szobát, s Puskás is kénytelen volt két szobát venni, mert itt egy szoba nem kiadó. A hollandus nem tud olyan szegény ördögöt elképzelni, a ki egy szobával megelégedjék, azonfölül nem tartja a jó ízléssel és az egészséggel összeférőnek, hogy valaki ugyanott legyen nappal, a hol hált. Azért inkább az egy szobát is deszkafallal kétfelé osztja, s mint kétszobás lakást hirdeti. Egyik a hálószoba, másik a nappali. A fiúk, kik Enyeden hatod- és nyolcadmagukkal háltak egy szobában, meglehetősen nagy úrnak érezték magukat így egyedül, bár három lépéssel egész birodalmukat végigmérték. A szobában filigrán fekete bútorok voltak, a tapétás falakon régi hollandi mesterek rézkarcai és városok fotográfiai függtek. Volt tükör is és fehér csipkefüggöny az ablakokon. Mindegyik kosztot is fogadott a gazdájánál, mert Bótai arról biztosította őket, hogy a kocsmai élet drágába fog kerülni. Simándynak volt egy szép erkélye, tele virágokkal, Puskás ablakai hátrafelé, egy grachtra nyíltak, a honnan fölhallatszott a víz locsogása. Puskásnak mindjárt első nap összeütközése volt Hollandiával. Reggel hatkor ugyanis bejött hozzá egy nagy csontos, vén asszony, mint utólag kiderült, a szobalány, szó nélkül rányitotta az ablakot, fölszedte a padlóról a szőnyeget, s előkészületeket tett a súrolásra. Puskás azonban szépen fülön csípte, s kitette a folyosóra a vizes dézsájával együtt. Aztán bezárta az ajtót, s aludt délig. Délben megjelent nála a gazdája, egy elemi iskolai tanító, s miután hosszabb beszédet intézett Gáborhoz hollandus nyelven,

átadta neki nyomtatásban a házi rendet, melyhez vagy alkalmazkodik, vagy pusztul innen. Ezzel intett a trabalis szobalánynak, a ki jött, és dühösen, egész szenvedélylyel súrolni kezdett. Aztán behozta neki a regeli járandóságot, egy csésze teát, egy bögre tejjel és vajaskenyérseletekkel, utána a déli járandóságot: egy csésze tejes kávé, s figyelmeztette, hogy délután öt óraker lesz az ebéd, este kilenckor pedig megint kap egy csésze teát, tejjel. A góbé a lánynak az evésre vonatkozó fölvilágosításait azonnal ösztönszerűleg kitalálta, bár egy szót sem értett a beszédjéből.

Harmadnap újra együtt ültek az *Izgott Cápánál*.

— Fiúk, — szólt Bótai, — holnap viszlek benneket a stipendium első részletét fölvenni. Fejenkint száz hollandi forintokat fogtok kapni, főtisztelendő doktor Valetón úrtól.

— Ki az?

— Az a stipendium kuratóriumának mostani elnöke, különben pedig a zsidó exegezis tanára.

Puskás nevetett.

— Mégis különös, hogy én összejárhatom egész Magyarországot s nem találok embert, a ki nekem száz forintot adjon, ez az ismeretlen hollandus pedig, a ki sohse látott, száz aranyforintokat számláljon le a maromban.

— Nem ingyen teszi. Ő, mint a kuratórium elnöke, ezer forintot kap évenkint ezért a hivatalért.

— Rengeteg pénzből állhat ez az alapítvány.

— Majd elmondom neked töviről-hegyire az egész-
 szet. Legalább tudd, miből pénzelsz. Különös dolog az,
 fiuk, hogy mi, református papok, a kik otthon oly sze-
 gények és elhagyottak vagyunk, idegen országokból oly
 nemes és önzetlen támogatásban részesülünk. Értem a
 skótországi és hollandi alapítványokat. Mi érdekük
 ezeknek, hogy mi pusztulunk-e vagy virágzunk abban a
 messzeeső keleti országban? . . . Tudjátok meg, hogy a
 mi patrónusunk egy Bernhard nevű pfalzi ember, a ki
 a múlt század közepén szintén utrechti teológus volt. A
 papi pálya azonban nem vonzotta, beállt kereskedőnek és
 nyakába vette a világot. Hosszabb ideig tartózkodott Ma-
 gyarországon, ott meggazdagodott, s magyar lányt vett
 el feleségül . . . Gyermeké nem lévén, egész vagyonát jó-
 tékony alapítványokba fektette . . . Többek közt az ut-
 rechti egyetemen is tett alapítványt, eredetileg csupán
 pfalzi és magyar teológusok számára . . . Megható dolog
 az, fiuk, hogy a felesége iránt való gyöngédségből a ma-
 gyarokról se feledkezett meg.

— Hány magyarra szól az alapítvány?

— Legkevesebb háromra, mert mint az alapító-
 ievél mondja: egy megunná magát, kettő közül az egyik
 beteg lehet, tehát legyenek minimum hárman. Volt idő,
 mikor magyarok többen voltak itt, mint pfalziak. Abból
 az időből ered, hogy a teológián ma is a következő elneve-
 zések vannak: 1. *Gens batavorum*, ezek a tulajdonkép-
 peni hollandusok, az anyaország fiai; 2. *gens afrorum*,
 a gyarmatlakó hollandusok fiai; 3. *gens hungarorum*,
 a kik alatt az összes külföldieket értették; így a *stipen-*

dium Bernardinumon ma a németek vannak túlsúlyban de azért ők is a gens hungaricához számítatnak.

— S miért vannak most a németek túlsúlyban?

— 1820-ban, fejedelmi szóra, Németországban megtörtént az egyházi unió, a mi az igazi kálvinista egyházat az egész birodalomban megsemmisítette. Azóta egész Németország teológusainak, nemcsak a pfalziaknak, van joguk a stipendium Bernardinumra pályázni. S mi leszorultunk háromra. Most hát tudtok mindent. Ezt különben Valeton úr holnap mind el fogja mondani nektek, de jobb, ha előre tudjátok, mert egy szót se fogtok az ő hollandus beszédéből érteni . . .

Bótai köhögött. Simándy élesen nézett rá. Barátja arca néha úgy eltorzult, mintha egy láthatatlan kéz markokra fogva összeszorította volna a tüdejét. Simándy mélyet sóhajtott, aztán kinézett az ablakon a ködös levegőbe. Nem tudta volna megmondani, hogy miért, de rossz sejtelmek zsidongtak lelkében. Ha egy pillanatra behunyta szemét, azonnal Bótait látta valami sárga ködben távolodni, halványodni, elveszni, eltűnni.

— Ez a nyomorult köhögés kínoz mindig, — sutogta Barna.

— Miért nem mégy orvoshoz?

— Voltam. Valami port rendelt, de bizony nem sokat használt.

— Talán sokat dolgozol?

— Tavaly sokat tanultam. Most csak a gazdám fiával van sok vesződségem. Nehézfejű, akaratos kölyök. Simándy gondolkozott egy kicsit.

— Te Barna, add át nekem azt a fickót. Németre meg latinra én is tudom tanítani . . .

Bétai arcára mintha sötét pír szökött volna.

— jNem lehet, nekem szükségem van arra a havi hús forintra.

Halkabban hozzátette:

— Tudod, az apámnak küldöm. Én ingyen el akarom vállalni a fiút, de a hollandus ezen annyira elbámult, mintha hirtelen megbolondultam volna. Erre azt mondtam neki, hogy fizessen annyit, a mennyit akar. Azóta hús forintot fizet havonként.

Simándy gyöngéden megsimogatta Bótai kezét.

— Nem értéél meg, édes fiam. Én csak addig akarlak helyettesíteni, a míg kipihened magadat. Mondjuk, egy hónapig, vagy hat hétig. Ezért csak nem reflektálok fizetésre? Mi nem vagyunk hollandusok, öreg. Mi szíveségeket is tehetünk egymással . . . Ugyan ne nézz rám olyan sötéten . . . Látszik, hogy régen nem voltál otthon, elködösödött benned a magyar fölfogás. Meg se érted, hogy az én ajánlatom milyen természetes . . .

— Kincs abba semmi, — szolt Puskás.

Simándy odahajolt Bótai füléhez s halkan monda:

— Én nekem jogom van így beszélni. Én több vagyok, mint barátod, gondoldj a jövőre . . .

Szomorú mosoly futott végig Bótai arcán.

— A jövőre? — dörmögött maga elé. — Sokszor gondoltam rá, de nem látom ettől az istentelen ködtől . . . eddig nem rajzolódtak elem soha a jövő kedves képei . . . de most, most, hogy ti itt vagytok, látom a tiszta kis pa-

rókiát az Olt zúgó vize mellett, a gyümölcsös kertet, Anikót sűrögni házi szóttos ruhájában, téged hosszú pipával a szádban, a mint fiadnak, az elbáméskodó kis Barnabásnak, az én kis öcsémnek a tornácon füstkarikákat fűjsz . . . Mert azt kikötöm, hogy az elsőnek Barnabás legyen a neve . . .

Simándy boldog mosolylyal hallgatta Barna beszédét.

— Meglesz öreg, meglesz minden, de azt a hollandi fattyút nekem engeded át.

Gábor csak most értette meg a dolgot, s pokoli döntetést vitt véghez az asztalon.

— Erre iszunk, fiuk. Hát annyira vagy, Pali? Anikó egészségére, gyerekek. No, Barna, a sógorodnak csak szót fogadsz? Jó kézbe kerül a gazdádnak, Baljon úrnak a gyereke. Attól ne félj.

És jó hangulatban ittak az otthonvalók egészségére. És Bótai elhallgatott, nem szólt egy szót se arról, hogy mikor a maga jövőjére gondol, ráborul a nehéz hollandi köd és lelke hiába vergődik, vak marad és nem lát semmit... És Simándy elhallgatott és nem árulta el, hogy ha lehunyja a szemét, az a félelmes, sárga köd ráborul barátjára és egyre jobban elmosza a körvonalait. Hallgattak. És Puskás maga beszélt, nevetett, tréfált, ivott. Megbecsülhetetlen fiú volt. A maga örökös jó kedvével kedvesen és hasznosan kitöltötte a kínos szüneteket, mikor társainak lelkén nehéz gondolatok bús árnyékként suhantak végig.

V.

Fölvették zsinóros, hosszú fekete kabátjukat, hozzá magyar kucsmát tettek a fejükre és elindultak mindhárman a Rijks-Universiteit palotája felé, hogy a két újonnan jött studens dr. P. I. I. Valeton úrnak bemutatassa magát és átvegye a járandóság első részletét.

Valeton úr hivatalos szobájában várta őket. Magas, erőteljes, borotvált képű, hosszú hajú ember volt, a ki páspaszeme mögül élesen belenézett az előtte állónak szemébe. Barátainkat Bótai mutatta be, mindegyikkel kezét fogott, azután Íróasztalára támaszkodva, vagy öt percig beszélt nekik hollandusul. Bótai a szemével intett társainak: ez az, a mit én már tegnap elmondtam nektek. Végre elhallgatott, és várni látszott. Ekkor előlépett Síin ándy Pál, s németül így szólt:

— Főtisztelendő professzor úr! Mi, egy távol hazának gyermekei, a református vallás hithű fiai, leendő papjai és apostolai, eljöttünk, hogy tudományban gyarapodva, hitünkben megerősödve, egykor otthon az Urnák jeles szolgálói lehessünk. Eljöttünk mint a szarvas a hives patakra, hogy szomjúságunkat a protestantizmus tiszta forrásainál eloltsuk . . .

Valeton türelmetlen mozdulatot tett.

— Ne folytassa, humanissime; önök egyszerűen tanulni jöttek ide, ne használjon tehát absztrakt frázisokat. És pedig itt nemcsak a teológiai tudományokban szerezhetnek jártasságot, hanem megismerhetik a bigott-

ság nélkül való szigorú erkölcsösséget is. Mitőlünk itt az egyetemen elméleti oktatást nyer, de ajánlom, hogy pillantson bele a hollandi életbe, a hol a gyakorlati eredménnyel megismerkedhetik. Hová való?

Simándy megfelelt a professzor összes kérdéseire, s aztán a nagytudományú úr Puskáshoz fordult valami német kérdéssel.

— Nescio germanice, — felelt emelt fővel a góbé.*)

— At scisne latiné? — folytatta a professzor.

— Scio.

— Ubi est domicilium vostrum?

— In Transsilvania.

— Quae terra est illa? Estne comitatus hungaricus?

— Transsilvania pars integrális est regni Hungariáé, quae constat ex pluribus comitatibus.

— Ergo es hungarus?

*) Ez a latin beszélgetés magyarul így szól:

— Nem tudok németül.

— Hát latinul?

— Tudok.

— Hol lakol?

— Erdélyben.

— Mely föld légyen az? Talán egy magyar vármegye?

Erdély Magyarországnak integrális része, mely több vármegyéből áll.

— Teli át magyar vagy?

— Az. De a siculusok nemes törzséből való.

— Ha siculus vagy, akkor a te hazád Szicília?

— Isten ments!

— Ita, sed ex gente nobili siculorum.

A professzor bámulva tolt a föl pápaszemet a homlokára.

— Si es siculus, patria tua debet esse Sicilia.

— Quod deus avertat! — kiáltott Gábor, kin már a kimerülés jelei s kövér verejtékcseppek kezdtek mutatkozni. Azért Bótai a segítségére sietett, s Gábort kihúzta a bajból és Sziciliából.

— Ördög bújjék beléd a szikulus büszkeségeddel, — feddé őt távozásuk után Simándy, — elégedjél meg azzal, hogy a professzor annyit tud, hogy Magyarország és magyarok vannak a világon. Mit akarod őt megtanítani arra, hogy miféle árnyalatokból állunk otthon? Mi köze neki ahhoz, hogy a magyarok egy része a farkast toportyánféregnek, a kukoricát pedig törökbúzának mondja?

Puskás dacosan visszafelelt:

— Jó, jó, nekem beszélhetsz, tudod, hogy én nem engedek a negyvennyolcból. Azért mégis imponáltam neki a latin beszédemmel.

— Szegény Cicero; hogy foroghatott a sírjában.

— No, komám, akkor Goethével versenyt foroghattak, — vágott oda Puskás, Simándy német tudományára célozva.

— Csitt, szittyák, orvtámadás fenyeget! — kiáltott Bótai.

A kapunál egy studens lépett feléjük, a fején parányi sipkával.

— Kolléga Potáj, megérkeztek a barátai?

— Meg. Itt is vannak. Simándy, Puskás.

A diák nagyokat rándított az eléje nyújtott kezezen.

— Örvendek, nevem Bienert. Ma este várjuk az urakat a *Kneipe-ben*, egy kis ismerkedésre.

— Ott leszünk.

A diák újra elhelyezett három szabályos kézrándítást és eltávozott.

— Ki ez? — kérde Simándy.

— Ez a *Stipendium Bernardinum* magyar és német ösztöndíjasai által alakított közös egyesületnek az elnöke. Mikor az új stipendisták megérkeznek, mindig Öszszegyül az egyesület egy kis barátságos murira.

— Kinek a költségén? — kérde Puskás nem minden aggodalom nélkül.

— Bótai mosolygott.

— Van ott egy kis *Sauffond*, melyet magyarul söralapítványnak lehetne nevezni, de bizony nektek is meg kell eresztetni egypár piculát.

— Megeresztjük fiam, — felelt nagylelkűen Puskás, — csak azt sajnálom, hogy németek iszszák meg.

— Hadd el, ezek a mi legjobb pajtásaink itt, mert épp olyan szegény ördögök, mint mi. Hollandus diákkal nehezebb ám megismerkedni, barátom! Van olyan, hogy háromezer forint zsebpénzt kap hazulról. Van olyan, hogy már feleséges ember s most jár az egyetemre. Azokkal mi nem tarthatunk lépést.

Puskás, mióta hollandi sárgacsikók csörögtek a ebében, bátrabban nézett szét és emeltebben hordta a

fejét. Elmentek sétálni a Maliebaan százados hársfái alá. A lombok már nagyon ritkultak, s a sárga faleveleket öreg emberek szedték kosárba. Egyszerre csak Simándy érezte, hogy Bótai erősen belemarkol a karjába. Követte barátja tekintetét. Egy lányalak közeledett feléjük, egyszerű szürke ruhában. Bótai arra nézett. Á mint a lány közelebb jött hozzájuk, Bótai keze remegni kezdett, szívének minden lüktetése mintha megütötte volna Simándy karját. A lány egy öreg asszonynyal jött és nem nézett se jobbra, se balra. A fiak mind a hárman nagyot köszöntek, az öreg asszony végigmustrálta őket s visszabólintott-, de a lány nem nézett föl.

— Ki volt ez? — kérde Puskás.

— A gazdám lánya.

— Nem nagyon kíváncsi ránk, föl se pillantott.

Csinos?

— Az.

— No, már hozzád nyájasabb lehetne, a ki nemcsak lakó, de nevelő is vagy a háznál.

— Ez itt nem szokás. S ha azt hiszed, hogy te Utrechtben nagyon sok nyájas mosolyt fogsz kapni a lányoktól, érzékenyen csalódot. Ne igen csókolóddzal itt az omnibusz tetején, mert könnyen kicsaphatnak az egyetemről.

Ezt Simándy mondta, a ki látta, hogy Bótai kínos zavarban van.

— No már én hozzá szegődöm, ha neked vagyok, és hazakísérem a kicsikét. Ez a legegyszerűbb gavaléria.

— Igen, Sepsi-Szentgyörgyön, de nem Hollandiában. Itt a lány csak a vőlegényével sétálhat az utcán.

Ezt már Bótai mondta, a ki ezalatt összeszedte magát. Szó nélkül haladtak odább, s Puskás ismételten kísérletet tett, hogy valamely úrilány tekintetét önmagára vonja, de sikertelenül. A min két barátja sokat mulatott.

Simándynak az volt a benyomása, hogy ez valami könyörtelen, hideg hollandi szent. S lopva egy tekintetet vetett Bótaira, a ki földre szegzett tekintettel ment mellette, mintha a lány lábnyomát kereste volna a halálra-vált, elhervadt levelek közt. S nem tudott róla számot adni, hogy miért, de lassan valami tompa fájdalom siklott be a szívébe, a mint arra az érzéktelenül tova haladó ifjú lányra gondolt s ezt a sápadt fiút nézte . . .

VI.

A Bernhard-féle stipendium idegen élvezőinek külön egyesületük volt, mely *Vérein deutschTi-ungarischer Studenten* nevet viselt. Ennek hivatalos helyisége az *Oude gracht* (ó-csatorna) feküdt, a Münzer-féle sörház fölött az első emeleten. Itt várták a német kollégák a magyarokat egy kis ismerkedési *Festcommersre*. Mikor az alsó kocsmái csaposlegény, Szepl, a becsületes bajor, a ki idefönt az előkelőség szempontjából Baptiszt névre hallgatott, jelentette, hogy jönnek az újak, egy diák a rossz zongorához ugrott s a Rákóczi-indulót kezdte verni. A diákok sorfalat álltak, égő gyertyával a kezükben, s dörgő hurrát ordítottak a magyarok fülébe.

Azután libasorban körüljárták őket s hatalmas kézszorításokkal, parolákkal ösmerkedtek.

Simándyt és Puskást az elnök két oldalára ültették s egy huzamos szalamander dörzsölés után harsányan kommandírozott exszel megkezdődött a sörivás. Miután a poharat fölfordítva az asztalra tették, mutatni, hogy csöpp se maradt benne, az elnök elkiáltotta:

— Baptiszt! A csizmát!

Egy nagy üvegszirmát vagy tíz liter sörrel megtöltve eléjük tettek.

— Ezt te fizeted, pajtás, — súgta Bienert Simándy fülébe, — de én kezdem meg.

Azzal intett a két legfiatalabb studensnek, a kik a csizmát az elnök előtt magasra emelték. Ő meg kezdé:

— Elválaszt minket a nyelv, a nemzetiség, a távolság. De összehozott a közös vallás. Honoljon köztünk és virágozzék mindig a baráti szeretet. Magyar barátaink — hurrá!

— Hurrá!

— Önts!

Erre a két fuchs a csizmát az elnök úr szájához emelte és beleöntötte a sört, míg ez kezének intésével azt nem kommandírozta: halt!

Akkor Simándy fogta a különös kupát.

— Idegenül léptünk e földre, idegenül és szomorúan. Mindent mögöttünk hagyunk, a mi nekünk drága, s ma van az első eset, hogy szívünk egy kicsit megmelegszik, fölvidul, mert itt otthonn érezzük magunkat, mert

érezzük, hogy itt jóbarátok közt vagyunk. Német testvéreink — hurrá!

Iszonyú tombolás keletkezett e bensőséggel elmondott kis beszédre. Mindenki Simándyhoz rohant, ölelgette, csókolgatta. Csak Puskás ült ott, mint egy elbúsult tűzok.

— Hej, hiába, — monda Bétáinak, — Pali csak mindig kívágja a rezet. Ördögös fickó. De mit csinálók én, ha rám kerül a sor?

— Már rajtad is van.

— Baptiszt csakugyan Gábor elé tette a csizmát. A székely elszántan fölragadta és hatalmasan belekiáltotta a zajgó csoportba:

— Extra linguam hungaricam non est lingua. Hős vértől pirosult gyásztér sóhajtvá köszöntlek, nemzeti nagylétünk nagy temetője, Mohács. Holló szárnyai-val lebegett a zordon enyészet s pusztító erejét ránk viharozta dűhe. Hurrá!

Ezzel vagy két litert leeresztett a torkán, a nélkül, hogy nyelt volna. A studensek lelkesedésének ez újabb táplálékot adott, s nagyokat ütöttek Puskás hátára. Bienert ünnepeles komolysággal szót kért:

— Sok szónoklatot hallottam már életemben, — monda, — de még így inni sohse láttam. Hozzátok elő Gambrinus koszorúját.

Az egyik szekrényből elővettek egy cserfakoszorut, ezüstből utánozva, s az elnök beszéd kíséretében Puskás fejére tette. Aztán egy gyöngéd nyaklevest adott Gábornak és szóla:

— Ezennel a Szent Gambrinus-rend lovagjává avattalak. Ösmered kötelességedet?

— Nern.

— Mi sem. De tisztában vagy-e jogaiddal?

— Nem.

— Az már baj. Elsőrendű, elvitázhatatlan szent jogod sört. fizetni, ha valamely lovagtársad megszomjazik.

Erre az elnök szörnyülködő képet vágott.

— Mi dolog az, lovag úr? A csizma már tíz másodperc óta üresen áll. Baptiszt, segítsd elő ezt az urat legszentebb jogainak gyakorlásában.

Szepl, mint a legtöbb bajor, nagyon hátul állt, mikor a jó Isten az észet osztogatta, de mint igazi bajort, egy dolog inspirálta: a sör. Mikor ezzel foglalkozott, csapolta, hozta, öntötte, kóstolta, szagolta: egészen át volt szellemülve, friss, fűrge, majdnem szellemes lett. Gyönyörűség volt nézni ezt a nagy, tohonya legényt, a mint lázas lelkesültséggel sürgölődött és szolgálta a sörfogyasztás lelkességét. Mikor Bienert szörnyülködött, akkor már futott a kancsóval, s a mikor az utolsó szót kimondta, a kancsó sör már ott habzott az asztal közepén.

Puskás még mindig állt és várakozó arccal nézett Bienertre. Ez megszólalt:

— Azt várod, pajtás, hogy jogaid fősorolását folytassam?

— Azt.

— Akkor ülj le. Még több jogot is kívánsz? Ej,

ej, ez már csakugyan nem járja. Több sört kívánhatunk tőled, de több jogot nem kívánhatsz tőlünk.

Ekkor fölállt egy hosszú, szőke fiú, a pipája csutorájával kétfelé törülte a bajuszát és szólt:

— Indítványozom, hogy a lovagot, tekintettel a sörivás terén mutatkozó fényes tehetségeire, válaszszuk meg tiszteletbeli németnek.

Puskás nem értette egészen, hogy mit céloz az indítvány. Mire megértette, már meg is volt választva. Simándy és Bótai az oldalukat fogták neveltükben. Puskás kézzel-lábbal kapálózott, de hiába. Á diákok burschnótákat harsogtak, s az általános zajban elveszett minden egyéni akarat.

— Hadd el Öreg, nem olyan szégyen az. Legalább megmutattuk, hogy a sörivásban is különbek vagyunk, mint ők. Pedig ők erre születtek, predesztinálva vannak rá.

Csak akkor lett újra csönd, mikor a harmadik csizma sört Bótai az asztalra tétette, s körül jártatva mélyen ülő szemeit, szóla:

— Én annak az egészségére iszom, a kit legjobban szerettek. Isten áldja meg az édesanyátokat.

A sörös-kancsók pokolian dübörögtek az asztalon, a csizma kézről-kézre járt, s a diákok sorba Bótaihoz léptek és megcsókolták, Bienert a vállára ütött:

— Te könnyezel, pajtás!

Bótai halkán felelt:

— Az én édesanyám régen el van temetve.

Ezzel leült, s bekönyökölt az asztalba. Nem zavar-

ták. Csak Simándy nyújtotta eléje a poharát, s ezt sutogta oda neki:

— És én azért iszom, a kit te a legjobban szeretsz.

— Áldja meg az Isten, — felelt Bótai föllángoló tekintettel, s fenéig ürítette a poharát.

Ettől kezdve nem ivott többet egész este.

VII.

Reggel volt, napsugaras őszi reggel. Talán Hollandia fölött utolsó szép napja az esztendőnek. Mintha a nap még egyszer meg akarta volna magát teljes pompájában mutatni, fényét, melegségét szétárasztani e szürke országon, hogy aztán annál inkább sírjanak és kíváncsozzanak utána a hosszú őszi és téli hónapokon keresztül. Mint a hatalmas úr, a ki legragyogóbb mezébe burkolózik, mikor halálát érzi közeledni. Baljon Friderika kinyitotta fehérfüggönyös ablakát, s kinézett kis kertjébe. A finom selymes fű még zöld volt, de a rózsafák már szalmába voltak csavarva. A virágok is eltűntek, bevitték őket az üveges folyosóra. Friderika kitétte a kanáriját az ablakba, azután a szájából megmetette cukorral; majd megtisztította a kalickáját és friss homokot szórt be; vályújába tiszta vizet öntött. S édesen csicseregtek egymásnak, a kis madár és a kis leány. Talán meg is értették egymást.

Egyszer csak egy fiatal gyerek fut a kertbe s az ablak előtt megáll:

— Jó reggelt, Derry, Hogy aludtál? Csókolj meg.

— Mászszál föl az ablakra, de le ne verd a madaramat.

— Nem, Derry, mert ha a fal piszkos lesz, megver a papa.

— Megelégszel a hajammal?

— Meg.

— Nesze. Úgyis fésülködni akarok.

Ezzel kihúzott egy fésűt a hajából, s szőke fűrtéi tömött csigákban omlottak alá. A fiú lent csókolgatta.

— Oh Derry, ha nekem ilyen hajam volna . . .

— Mit csinálnál vele?

— Levágnám, eladnám a fodrásznak s cukrot vennék rajta . . .

— Úgyan, a múltkor is a fogad fájt a sárga cukortól.

— Nem. a sárga cukortól, édesem, hanem a hústól, — tiltakozott hevesen a fiú.

— Én elhiszem, Artúr, de a mama nem hiszi el, — kacagott a leány.

— Boldog kanári! — sóhajtott a fiú, — ez mindennap kap cukrot, foga meg nincs, a mi fájjon.

— De szép idő van ma! — sóhajtott a lány, s lehunyta a szemét.

A nap egész sugárözönnel folyta körül bájos alakját: mintha az őszi nap a tavasz tündérét üdvözölte volna. A puha, szőke haj aranysárgának látszott a fényben. A lány hosszú szempillái alatt szinte árnyék támadt.

Keble pihegett, egész teste remegett, a mint a jótékony melegséget magába szívta.

— De szép vagy, Derry, — sóhajtott a fiú, őszinte csodálattal nézve föl nényjére, — de kár, hogy nem tudsz latinul.

— Miért?

— Hogy segíthetnél nekem a latin föladatok elkészítésében.

— Hát nem elégszel meg, hogy a németben segíték?

— Nagyon köszönöm, de már ki is kaptam miattad.

— Hogyan?

— Az új tanító észrevette, hogy valamit lediktáltál s azt mondta, hogy magam gondolkozzam és dolgozzam, különben sohse tanulok meg semmit alaposan. Azt is mondta, hogy a papa nem azért járhatja őt a házhoz, mert rajta segíteni akar, hanem azért, hogy én tanuljak.

— Ebben igaza van, kedves öcsémuram.

— Oh, Derry, rossz idők járnak rám. Ez az új tanító nagyon szigorú. Azt is mondta, hogy a gazdagság magában véve semmi, ha nem jár vele műveltség. Sőt a gazdag embernek még többet kell tudnia, mert az vagyonánál fogva nagyobb szerepet fog játszani a világban, s így sokkal többen tudják meg róla, ha tudatlan marad.

— Ebben is igaza van, édes Artúr.

— Tudom, hogy igaza van, s épp az a kellemetlen, hogy ezt mindig olyan szépen meg tudja mondani, hogy elszégyellem magamat. Megmondta nyíltan, hogy itt fog

hagyni, Ha nem Tanulok komolyan. . . Nem akarja, hogy a papa hiába költse rám a pénzét' . . . Bótainak mindig túljártam az eszén s azt tettem, a mit én akartam . . . ő olyan jó ember, kedves ember volt ... de ezen nem tudok kifogni . . . nem is merek hozzáfogni. Ha rám néz, minden bátorságom az inamba száll. Mondtam neki, hogy miért nem mesél hazájáról, mint Bótai úr. Azt mondta, hogy a leckeórák alatt tanulni és nem mesélni kell, hanem ha elmegeyek vele néha sétálni, szívesen mesél . . .

A kapu csengetyűje megszólalt.

- Itt van Szimandi úr, — szólt búsan a nebuló.
- Hogy hívják?
- Szi-man-di. Úgy-e furcsa?
- Nagyon furcsa neve van.
- Isten veled, Derry! — s a fiú elszaladt.

Ezalatt Friderika már befonta a haját, s feltűzte a fejére. Aztán az ajtó felé tett egypár lépést: meglesi az új nevelőt. De hirtelen megállt, s elvörösödött. Az kellene még csak! Hogy is juthatott ilyesmi az eszébe? E helyett tante Eannihoz, anyjának náluk lakó nénjéhez futott, jó reggelt kívánni s egy kicsit segíteni neki, aztán a mamához, megkérdezni, hogy micsoda munkát szánt neki ma délelőttre. Fanni tantinak volt egy tekenősbékája és egy macskája, a mamának egy üveg-tál aranyhala. Derry a tekenősbékának adott egy levél salátát, a cicának egy darab tejbe mártott kiflit; a mama megbízta, hogy hozzon friss vizet a halaknak. Egyebet sohse kívántak tőle, de ezt minden reggel s ő mindig

szaladt, mert tudta;, hogy már várják: az asszonyok Is, meg az állatok is. Fanni tanti egy öreg karszékben ült s mini rendesen, ma is ezzel fogadta Derryt:

— De szép vagy te ma, Derrykém! Ez a kék szalag oly jól áll neked . . .

— (Ugyanezt elmondta már a sárga, zöld, vörös, barna, lila és fehér szalagokra is.)

— A néni oly jó . . .

— Mit gondolsz, Derry? — s az állatokra mutatott.

— Én azt hiszem, édes nénikém, hogy a macska erősebb.

— Én is azt hiszem. De tudod-e miért?

— Nem, nénikém.

— Mert a macska meg tudja enni a tekenősbékát, de a tekenősbéka nem tudja megenni a macskát.

Erre Derry jóízűt nevetett, újra összecsókolta a nénit és eltűnt. A jó néni már évek óta törte azon a fejét, hogy melyik állat erősebb, ezt a kérdést minden reggel tárgyalták s a fentebbi módon el is intézték — hogy másnap elülről kezdjék.

Az ebédnél rendkívüli esemény történt: Artúr nem jelent meg. Baljon papa kemény ábrázattal ült ott és szakállát simogatta, a mama szemein mintha a sírás nyomai mutatkoztak volna. Derry és a tanti csodálkozva néztek össze. Mikor Baljon papa egész határozottsággal kezébe vette a leveses kanalat s Artúr helye még mindig üresen maradt, megszólalt a néni:

— Hol van Artúr?

— A szobájában.

— Miért?

— Büntetésből nem kap ma ebédet.

A néni összecapta a kezeit és éles hangon így szólt:

— Hát ez valami új nevelési rendszer megint?

Baljon papa föl pattant:

— Ne avatkozzál bele, úgyis ti kényeztettétek el azt a fiút annyira, hogy már nem lehet vele bimi.

— Aztán mit csinált a lelkem, hogy ilyen szigorúan bántok vele?

— Nem csinálta meg a házi feladatát s gorbombán feleselt a nevelővel. A nevelő erre behivatott és megkérdezte, hogy akarok-e embert faragni a fiamból? Persze hogy akarok. „Akkor tessék megengedni, hogy szigorúan bánjak vele, mai magaviseletéért pedig elégtételül a fiú megbüntetését kívánom. Különben nem maradok tovább. Ha nincs tekintélyem, nincs eredménye a tanításomnak.“

— Nagyon büszke ember lehet ez az új nevelő. Én rögtön elküldtem volna erre a kihívó beszédre.

— Én pedig helyeseltem a mondókáját. Artúr holnap reggelig szobaáristomban ül, s egész nap nem kap egy falatot se enni.

— A másik tanítóval sohse volt semmi bajunk.

— Az derék, jó fiú volt, de Artúr túl járt az eszén.

Ez majd megtanítja őt keztyűbe dudálni. Nagyon örülök neki, hogy az úrfi végre emberére akadt. És most elég legyen a beszédből.

A mama nagyot sóhajtott, a tanti durcás képet vágott. Derry is szomorúan ült helyén, s az ebéd így igen hős hangulatban folyt le.

Csak a sajnál mondta a tanti:

— No, Willem, szeretnék én a te nevelőnek öltözködött spanyol herceggel a gyermeknevelésről beszélgetni.

— Azt megteheted, Fanni, mert holnap este itt lesz a teán a barátaival együtt

Derry odahajolt a nénihez, megcsókolta a kezét és a fülébe súgta:

— Én pedig leszek spanyol hercegnő és holnap rá se nézek arra a kegyetlen emberre, a ki szegény Arturkánkat így kínozza.

A néni megsimogatta az odahajló szőke fejcskét, s szúró tekintet vetett Willem papára, a kinek ez hegyes tőrként járta át puha apai szívét. Elismerte, hogy ennek az energikus tanítónak igaza van, de egy belső hang azt súgta szívében, hogy a famíliának is igaza van. Kern mert senkire se tekinteni, nehogy ellágyuljon, s jóformán búcsú nélkül sietett el hazulról, hajózási irodájába. Ott, a világot behálózó nagy vállalat könyvei, levelei és táviratai közé temetkezve, az üzletember legyűrte benne az apát.

De mikor nyolcat ütött az óra s a nagy raktár-épületben végigkongott a zárlatot jelentő harang: a Baljon-cég feje újra apának érezte magát. S miközben dörögve csapkodták be és csikorogva zárták le a hatalmas vaskapukat, ő már sietett le a nagy lépcsőn és szo-

kása ellenére kocsiba ült, Hogy hamarabb otthon legyen. A mama arcán még mindig bánat honolt, a homlokát gépiesen tartotta Baljon úr elé, csókra. Fanni tanti hidegen biccentett a gazdának, de Derry átölelte a papa nyakát, s hízelegve simogatta a szakállát. A papa megcsókolta Derryt, aztán csengetett.

— Hívja be Artúrt! — szólt a belépő szobalánynak.

Körülnézett, várta a hálás pillantásokat; de csak Derry mosolygott rá elismerőleg, az asszonyok mogorvák maradtak. Baljon papa megdöbbsent. Úgy látszik, már eddig is sokalják a fiúra szabott büntetést, s a továbbiak elengedését nem hajlandók kegynek tekinteni.

A szobalány visszatért.

— Az úrfi nem jön le.

— Miért? — szólt Baljon papa elképedve.

Az asszonyok zavartan néztek egymásra.

— Azt nem mondta.

— Derry, hozd le te!

Friderika kíváncsian futott föl az öcscséhez s beszólt az ajtón:

— Mi jut eszedbe, fiú? Hát nem érted, hogy a papa elengedi a büntetést?

— Értem, de nem fogadom el.

— Ne makacskodjál!

— De makacskodom. Ha rám mérték a büntetést, kiállom. Nem akarom, hogy a tanító úr holnap lenézzen és anyámasszony katonájának tartson.

Aztán egy darabig hallgatott, mintha azon gondol-

koznek, hogy mondjon-e mSg valamit, vagy ne mondjon, végre megszólalt:

— Tudod, édes Derry, de ezt ne mondd meg senkinek, a tanító urnák igaza van. Ő, tudom, nem engedné el a büntetést, ha egyszer kimondta.

— Jó, én felküldöm a papát, — szolt Derry és leszaladt.

Odalent a hír általános rémületet okozott. Még nagyobb megdöbbenés támadt, mikor a mama hideg húst és teát vitt az Artúrnak, s a fiú azt is visszautasította, mert — úgymond — az ítélet koplalásra is szól, s ő hajlandó végigszenvedni. A mama sírva fakadt, a néni kezeit tördelte, s azon nézetének adott kifejezést, hogy az éhség reggelre megöli a gyenge gyereket. Minden felelősséget Willem vállaira hárítva, köszönés nélkül visszavonult szobájába. Baljon papa izgatottan járkált föl s alá, de fölmenni nem mert, mert félt, hogy apai tekintélyét kockára teszi. Derry kezét csókolt és fehér szobájába vonult. A két öreg maga maradt.

— Ostobaság. Már hogy éhen haljon? A nénédek is több esze lehetne. Szó sincs róla. Az ember egy hónapig is élél étel nélkül.

Megállt a felesége előtt.

— Aztán meg, édesem, adhatunk neki. . .

— De mikor visszautasította tőlem ... az anyjától . . .

— Nem úgy kell adni. . . . titokban ... ne vegye észre, hogy beadtuk mintha tegnapról maradt volna ott.

A mama fölnézett.

Mit csinál a gyerek?

A nappalijában olvas.

— Akkor megtehetjük.

A mama tányérra tette a hideg húst, Baljon papa fogta a tányért és így elindultak az expedícióra. Artúr még olvasott. Hálószobájának ablaka a folyosóra nyílt, az ágy és az éjjeli szekrény egészen az ablak mellett állt. Remegtek. Baljon papa még a cipőjét is lehúzta. A csak betett, de nem becsukott ablakot halkán benyomták. .. s a hús ott állt az éjjeli szekrényen. Az ablakot behúzták és megkönnyebbült sóhajjal néztek egymásra. Artúr megmozdult, a két öreg megrezzent és sietve kocogott le az emeletről. Másnap Baljon papa Simandyval együtt ment be a fiához. Útközben elmondta az esetet a nevelőnek — persze a húscsempészes elhagyásával.

— Bravó, ifjú ember; tudja meg, hogy a maga magaviselete nem makacsság, hanem büszkeség. És jegezzze meg, hogy a ki ifjú-korában nem tud engedelmeskedni, az férfi-korában nem tud parancsolni.

Ezzel Simándy kezét fogott Artúrral, a kinek arca az örömtől ragyogott. Pali folytatta:

— Most már egész élvezettel folytatom a maga tanítását.

... És Baljon papa arca is sugárzott volna az, oromtól, ha ... ha nem röstelte volna azt, hogy húst csempészett be a fiának s ha nem rontotta volna örömét az, hogy... hogy a fiú az utolsó morzsáig meg is ette a húst.

VIII.

Baljonék tea-estélye elég unalmas volt. A mama és Derry szorgalmasan kínálgatták a teát, melyhez papirosvékonyágú vajaskenyér-szeleteket adtak, de a beszélgetés a nyelvi nehézségek következtében csak lassan indult meg. Végre megalakultak a csoportok. Bótai Baljon papával sakkozott; Puskás összeült beszélgetni egy borotvált képű, hófehér hajú, angyalszelid arckifejezésű bácsival, a kit kakaogyárosnak nézett, s a kinek főelőnye az volt, hogy épp oly keveset tudott németül, mint Gábor, a mi Gábort a német nyelv terén a legfantasztikusabb önkénykedésre bátorította; Simándyt pedig lefoglalta Fanni tanti, s tolmácsnak maga mellé ültetve Derryt, megkezdte az inkvizíciót.

Derry azt hitte, hogy a fiatalember teljesen meg fog törni a néni lesújtó szavai alatt, s össze fogja zúzni és elhajigálni szigorú nevelési elveit. A néninek főargumentuma az volt, s ezt előkelő hidegséggel adta elő, hogy Artur egyetlen fiú, gazdag fiú, tehát nevelődhetik, a hogy akar, nem abból fog élni, a mit tanul. Pál ellenben kijelentette, hogy ez a szempont rá nézve teljesen mellékes, ő az utolsó mosóné fiát épp oly lelkiismeretesen és szigorúan tanítaná, mintha Hollandia királyának a fia volna, s ha ő a család szempontját a magáévá tenné, ez tőle erkölcstelen és nem becsületes dolog volna. A néni nem igen értette meg ezeket a magasabb szempontokat, de látta, hogy a fiú nem tágít, s azzal akarta letromfolni, hogy odavágta: Magával bizonyosan rosszul bántak gye-

rekkorában, ettől megkeményedett a szíve, s most magának is örömet szerez, ha másoknak fájdalmat okozhat. Pál szomorú mosolylyal nézett az öreg asszonyra:

— Igaza van, asszonyom, az élet nagyon rosszul bánt velem. Alig voltam négy éves, mikor elvesztettem a szüleimet. A szemem még emlékszik egy jóságos arcú asszonyra, a kinek az ölében ülve és a vállára bájolván gyakran édesdeden elszunnyadtam, de már a fülemből teljesen kiveszett emléke a hangnak, mely egykor oly édesdeden csengte a fülemben: *fiam*. Idegenek neveltek föl; nem voltak rosszak hozzám, de idegenek voltak. A szülei gond nem vett körül soha, rám nem vigyázott, velem nem törődött senki.. .

Derry figyelmesen hallgatta, s halkán fordította.

— Azért lett embergyűlölő, — felelt a néni.

— Oh, dehogy, asszonyom. Miért lettem volna? Idegen embereknek köszönhetem, hogy fölnevelkedtem. Csak szeretetet nem tapasztaltam, de éhen veszni nem hagytak. S én ezért hálás vagyok az embereknek.

— Maga papnak készül, úgy-e?

— Annak.

— Artúr mondta, hogy maga is odavaló, a hová Bótai... Gondolom, Törökországot mondott.

Derry nevetett.

— Dehogy, tanti, Magyarországot.

— De ott van valahol Törökország mellett.

— Ott van, asszonyom; őseink századokon keresztül háborúskodtak is a törökkel és védelmezték a nyugati kereszténységet . . .

A lantit ez nem igen látszott érdekelni, mert közbevágtott:

— Milyen a Hazája? Hideg, meleg? Hegy, síkság? Tenger mellett van?

— Az én hazámban van minden, a mi a szemnek kedves. Vannak égbe nyúló bércei, tetejükön örök hóval, vannak csendes, paradicsomi szépségű völgyei, titokzatos tengerszemekkel, rengeteg erdői, bennük rég elmúlt' regényes lovagkor elomló várromjai. Vannak száz meg száz mérföldre terjedő sík pusztaságai, hatalmas folyamai, kristálytisza patakjai. Földje megtermi a világ legjobb búzáját, borát, s aranyat, ezüstöt és sót ásnak ki mélyéből... Oh, de szép ország ez, asszonyom, ha csak egyszer látta volna, soha el nem felejténé ...

(Derry abbahagyta a fordítást és mohón figyelt Palira, a ki égő szemekkel nézett a lányra és hévvel beszélt hozzá. A néni, úgy látszik, elfáradt, mert mintha bóbiskolt volna. Pali folytatta:)

— S a nép, mely benne lakik, épp oly árva, mint én. Se testvére, se apja, se anyja, se rokona nincs Európában. A nyelve elüt minden más nyelvtől, a dalai, a zenéje egészen mások, mint a többi nemzetéi. Szomorú, mert sokat szenvedett, és vad, szilaj, mert sokat harcolt. Vérével és könnyeivel áztatta a földet, melyet hazájának nevez, azért oly drága és kedves az neki ... Nekem pedig, a kinek senkije sincs a világon, százszorosan drága ez a nagy árva: az én kis nemzetem, az én édes, szeretett szülőföldem.

Csend volt a szobában, mindenki odafigyelt, e vil-

logó szemű, fekete fiúra, a ki mintha szerelmet vallott volna a nagy, a szent ideálnak, a hazának ... A hangja forró volt és szinte remegett az indulattól... A lány előre hajolt, s a léleketét is visszafojtotta. Kék szemekre mintha nedves pára ereszkedett volna. Oly különös visszhang támadt szívében, a mint e fekete turáni faj szenvedélyének kitörését hallgatta. Az ismeretlen, szép ország színes leírása gyönyörködtette, az idegen vér forró hullámai mintha őt is csapkodták volna, a mindennapi környezettől elütő típus nyugtalanította és fölkellette érdeklődését. S szíve sajgott, mikor érezte, hogy ez az anyátlan árvának vallomása egyetlen kincséhez, a közös édesanyához, a hazához. Oh, nem hallott ő soha semmi effélét a boldog, szőke, nyugodt és gazdag hollandusok közt. Mintha valami tündér kinyitott volna előtte egy ablakot, s azon ő egy pillantást vetett volna az életbe. Hirtelen fölállt. Érezte, hogy a szívét valami összeszorítja. Ártatlan lelkének harmóniája meg volt zavarva. A papa mellé ült és segített neki sakkozni, a miből persze az lett, hogy Bótai nagyon hamar mattot kapott. Simándy beszélt még egy kicsit a nénihez, a ki, bár szundikált, néha-néha megszólalt: *Jól van, Derry, ez érdekes, uram, de azért Artúr mégis úgy fog tenni, a hogy mi akarjuk.* Mikor aztán Derry teasüteménnyel Hnáta, akkor végképp fölébredt, s miután egy ideig figyelmesen vizsgálta Pali arcát, kirukkolt a nagy kérdéssel:

— Mondja csak, uram, melyik erősebb állat? A teknősbéka vagy a macska?

Pali nem kevésbé bámult el, mikor Barna, a ki

időközben a tolmács szerepet átvette, ezt a kérdést neki lefordította.

— Hogy tudjam én azt? Nem láttam még ezt a két állatot birkózni.

A néni jóízűen mosolygott.

— Gondolkozzék, szigorú úr, talán rájön.

— Azt megmondhatom, Hogy melyik ügyesebb.

— No, melyik?

— A macska. Mert az föl tud mászni a fára, a teknősbéka pedig nem.

— Ne feledje, hogy a teknősbéka meg tud úszni a vízben, a macska meg nem.

— Ez is igaz.

— Talán azt is tudná, tudós úrfi, Hogy melyik hasznosabb állat? — folytatta a néni évődve.

— Hogyne! A macska.

— Hehehe! S ugyan miért?

— Mert a macskát meg lehet enni, a teknősbékát pedig nem.

A néni a végső határig fölrántotta a szempilláit s rettentő gyanakvással nézett Simándyra. Miféle barbár ország fia lehet ez, a ki nem tudja, hogy a teknősbékából a legfinomabb leves készül, ellenben a macskát meg-eszi?

— Evett már maga macskát? — kérde szorongva.

— Ha ettem, tudtomon kívül ettem, asszonyom, mert tudja meg, hogy azt nem igazi alakjában, hanem nyúl gyanánt szokták föladni Európában a vendéglősök.

A néni arcán szörnyű felháborodás mutatkozott. Becsületes hollandi lelke föllázadt e család hallatára.

— Őszintén szólva, — folytatta Simándy, a kit a néni szörnyülködése rendkívül mulattatott, — ha elém tennének egy macskát és egy teknősbékát, hogy válasz-
szák, melyiket eszem meg, én inkább a macskát választanám. Ez egy gusztusos, tiszta állat, a teknősbéka pedig egy kellemetlen, hideg szörnyeteg.

— Az én macskámból ugyan nem fog enni, úrficskám, — szólt a néni heves gesztusokkal, — és Artúrt meg ne tanítsa a macskahúsevésre. Van nekünk mit ennünk! No, nézze meg az ember!

— Jó lesz hátrálni, — súgta Bótai Simándy fülebe, s azzal lassan átnyergeltek Puskáshoz, a ki hevesen vitatkozott a kakao-gyárossal. A magyarok és a hollandusok harci vitézségét hasonlították össze, s ezen veszekedtek, de az ütközetben tulajdonképp csak a német nyelv szenvedett. Simándy, míg a küzdő feleket csillapította, félszemmel Bótait leste. Bótai alig szólt Friderikához, de szeme folyton rajta volt. Látszott, hogy egész lelkével körülropködi a lányt. Ha Friderika megszólította, félszeg és zavart volt, kereste a szavakat, mosolyogni próbált; a lány egyszerűen és nyíltan a szeme köze nézett, ő pedig olyankor lesütötte a tekintetét. Simándy fájdalmas nyílalást érzett a szívében. Szegény Barna, az érzelmeknek óceánja viharzik lelkében, s hallgatnia kell. Itt áll előtte az imádott lányka, s látszik rajta, hogy nem sejtí, hogy ő minden üdvössége ennek a beteg fiúnak...

Berry azt mondta, hogy a feje fáj és elment. A

fink is elbúcsúztak, Bótai elkísérte őket. Puskás már a kapu előtt kitört.

— Példátlan szemtelenség, hogy ez a tulipánültető csokoládégyáros milyen felsőbbbséggel beszélt a katonai dolgokról, s mily keveset tud a mi hadi tetteinkről!

— Csokoládégyáros? — feleli Barna. — Abban, fiam, nagyot tévedsz. Ez Hollandia egyik leghíresebb tábornoka, a ki a gyarmatokon két lázadást vérbe fojtott.

Puskásnak leesett az álla a csodálkozástól.

— Ez a kis, gömbölyű bácsi, ez a szelid képű nyárspolgár, tábornok?

— Az hát, még pedig több háborút látott tábornok.

— Hát akkor mit teszi bolonddá az embert? Hisz akkor ugratott engem.

— Tévedsz, fiam, csak egyszerűen nem hengegett babéraival; nem adta a katonát. Te persze, mint magyar ember, azt hiszed, hogy csak az a katona, a ki mindig fesszes, kényelmetlen egyenruhában peckesen jár, kardot csörget és sarkantyút penget, lenézi a civileket, s megkardlapozza a kávéházban azt, a ki görbén néz rá.

— Hát csak kell valami extra katonavirtusnak lenni.

— Ez a hibás fölfogás. Láttál most egy tipikus nyárspolgárt, úgy-e? Nos, ez az ember kétszer megmentette az elszakadástól Hollandia gyarmatait, s naponkint megfürödhetett a benszülöttek vérében. S annyi rátartóság sincsen benne, mint egy kézdívásárhelyi csizma-diában, a ki egy dobásra kilenc babát leütött a kuglinál.

— Furcsa nép; lehet, hogy ez nagy erény 'benne, de nekem nem tetszik. Színtelen.

A kapujáig kísérték Gábort, s aztán tovább sétáltak.

— De irigyeltelek ma este, — monda Bótai sóhajtván Simándynak.

— Ugyan miért?

— Olyan beszédes, otthonos, kellemes voltál; én meg buta, szótalán, sötét. De hát nem tudok erőt venni magamon. Mikor hozzájuk megyek, vagy mikor tőlük eljövök, ezer apró, vidám, érdekes dolog jut az eszembe, s mikor ott állok a lány előtt, megdermed a nyelvem, eláll a lélekzetem, szédül a fejem. . . Nem tudom, mi lesz belőlem . . . Apám, testvéreim elmosódnak előttem... hivatásom érzete meggyöngült bennem . . . kétségbeesés fog el a gondolatra, hogy egyszer haza kell mennem, s őt itt hagynom. Ő tölti be agyvelőm minden atomját, óráim minden percét, éjjeleimet, nappalaimat. S míg családomról, szülőföldemről meg tudok feledkezni napokig, hetekig, ő folyton az eszemben van . . . Idegenül, sőt borzongva gondolok apám portájára, de édes álmodozás fog el, mikor itt befordulok az utcánkba, s meglátom a házat, melyben Friderika lakik. Mi lesz velem, mi lesz velem?

Bótai szinte jajgatva beszélt, és Simándynak hideg borzongás futott végig. Mít csinál ez az erős szenvedély ezzel a gyöngé testtel? Gyöngéden barátja vállára tette kezét, a hogy hajdan dalolva járkáltak Enyed utcáin.

— Gyere haza, Barna, hideg van.

S visszakisérte a Baljon-ház kapujáig,

— Mi ez? — suttogott Bótai. — Friderika ablaka világos. Még nem alszik? Csak nem beteg?

— Mondta, hogy a feje fáj. Talán nem tud elaludni?

— Ne, ne csöngess még! — esdekelt Bótai. Azzal kibakíatott az utca közepére s a Derry ablakából kiszűrhető világosságba állva, égő tekintetét az ablakra szegezte. Ilyen szemekkel nézhetette a puszta szigetre vetett Kobinson a messze tengeren elhaladó hajó vitorláit, melyekkel minden reménye továtúnt.

Fönt pedig a kis Derry patyolatágya érintetlen volt... Az álom szelid tündérei messze elkerülték ez este az ő szobáját. . . Más, ösmeretlen tündérek lopóztak be s gyötörték a lányt. Nem ösmerte őket, csak hessegette magától s végre sírva fakadt. Azután elővette a konfirmációkor kapott elefántcsontkötésű imádságos könyvét, s hangosan imádkozott. Erre égi nyugalom vonult a szívébe, lefeküdt és elaludt... álmában édesen mosolygott ... Vájjon mit álmodhatott?

Simándy pedig nehéz lélekkel ballagott haza. Kétségbeesve gondolt Bótai sorsára. Hatalmas homloka kemény ráncokba torlódott, de hiába gondolkozott, nem talált segítséget. Fölnézett az égre: mindnyájunk sorsa Isten kezében van. Oh, légy kegyes hozzánk, te Bölcs, te Jó, te Mérheterlen, ki megszabtad útját ott fönt a csillagoknak és itt lent az embereknek!

Tiszta novemberi éj volt, A végtelen magasságból

hideg tűzzel szikráztatd alá a csillagok. Elhat-e odáig a féreg szíssenése?

Simándy a kapuja elé ért-, még egyszer föltekintett a mennyre. De homlokáról eltűntek a barázdák, s szemei mintha visszasugározták volna a csillagok fényét.

— Oh, én fényes csillagom, szép kis Anikóm, jó éjszakát.

IX.

A förtelmes hollandi ősz egész hideg szomorúságával beköszöntött. A temérdek csatorna, a folyamok, a tavak, a tengeröblök és a tengerek párája ült mindig lomhán az egész országon. A levegő nyálkás, nyirkos volt, még ha nem esett is az eső. Reggel és este sűrű köd gomolygott Utrecht utcáin. Majd végevárhatatlan záporok szakadtak le a felhőkből, s patakozottak le a grachtok piszkos vizébe. Barátainkon végtelen levertség vett erőt. lapokon át nem látták a napot s egyiküknél-másikuknál összeülve hallgatták a háztetőről ömlő víz tompa zubogását a vascsövekben. Órákig gubbaszkodtak szótlánul 3 nem mertek arról beszélni, a mire mind gondoltak: a székelyföldi remek havas világra, a dicső fenyőerdőkre, a tiszta, éles levegőre. Bótai köhögött, nem járt ki, azért rendszeren nála üldögéltek. Simándy szorgalmasan tanította a Baljon-fíúcskát, a kivel nem volt már semmi baj. Úgy viselte magát, mint a kezes bárány. A teológiára ő és Gábor különben szorgalmasan jártak, különösen a hollandi nyelv-leckékre. Simándy szépen haladt is, de Gábor csak nevetett az öreg tanáron, a ki komolyan hitte, hogy

a vastagnyakú szittyát meg fogja tanítani a hollandus nyelvre. A bús napok legkellemesebb pillanatai azok voltak, mikor a posta levelet hozott Magyarországból. Bótainak rendesen legidősebb nénje, Rózsa irt, egy keserű, elégedetlen vénleány, a ki örökösen panaszkodott. Apa folyton betegeskedik, alig lát már, s a gondnok azt mondta, hogy új esztendőre káplánt kell melléje kérni. Káplánt ide, ebbe a nyomorúságba! Még egy fogyasztó szájjal több. A Barna havi húsz forintja nélkül kódulni mehetnének!

Ez volt a rendes nóta, Bótai csak még jobban elkomorodott rajta, de azért mégis jól esett neki, mikor a nénje levelét a kezében tartotta. Nagy ritkán Anikó is irt egy félénk, gyerekes levelet. Mit írhatna a falusi kis lány a nyomorult, unalmas községből tudós bátyjának a messze Európába? Oh, Simándy meg tudta volna mondani, hogy mit írjon ... de így meg kellett elégednie annyival: *Simándyt sokszor üdvözlöm.* S a szegény fiú úgy érezte, mintha a levélből a tavasznak egy édes fualma csapott volna feléje.

Minden héten egyszer teára mentek Baljonékhoz. A teaestélyek már nem voltak olyan unalmasak. Simándy hollandusul kotyogott a két öreg asszonynyal, a kik halálra nevelték magukat rajta, Bótai, mint rendesen, sakkozott Baljon papával, Puskás pedig magyar nótákat énekelt Derrynek, sőt a Szent Anna tavánál önkezűleg vágott és faragott furulyáját is megfújta néha. A kis Derry igen vidám volt ilyenkor, s mint egy pillangó röpködött ide-oda. Egy este nagyon meglepte a fiúkat

azzal, hogy, mint náluk, a Székelyföldön szokás, simára fésülve jelent meg, s hosszan leeresztett kék copfjába kék szalag volt fonva. Puskásnak tűnt föl először, s azonnal gratulált a leánynak.

— Kitől hallotta, kisasszony, hogy minálunk így viselik a hajukat? — kérde Simándy.

Derry durcásan megállt előtte.

— Hát már elfelejtette? — kérde s hangjában egy kis gyöngéd szemrehányás rezgett.

— Bótaitól?

— Dehogy, magától. A múltkor beszélt róla, mikor itt voltak.

Pompás viselet, ha valakinek ilyen remek haja van. De magának a rózsaszín jobban állana.

A következő tea-estélyen Derry csupa rózsaszín szalaggal jelent meg. Ah, de nem vette észre az, a kinek szánva volt . . . s a fehér lány-szoba az este megint so-
káiig látta sírni a kis Derryt.

November közepe táján Bótai ágyba dőlt. Verőfény, napmeleg, jó levegő kellett volna neki, hogy meghosszabbítsa sorvadó életét, s egy időre megállítsa a tüdeje romlását. Erős lelki rázkódás döntötte őt le lábáról: Derryt megkérte egy előkelő, gazdag fiatalember, s a szegény fiú előtt ezzel egyszerre föltárult életének sötét reménytelensége. Nem mintha azzal kecsegtette volna magát, hogy talán egykor neki fogja nyújtani a kezét. . . De jól esett neki, hogy a leány senkié, másé se, ha már nem lehet az övé. Derry elutasította a fiatalembert, de Bótai szívében akkor már meg volt forgatva a tör, s nem

tudott újra erőre kapni. Simándy és Puskás szétzúzott lélekkel mentek oda mindennap, s vidámságot tettetve beszélgettek Barna ágya körül. E közben lassan előkészítették Barnát egy híres specialista látogatására. A professzor eljött s tüzetesen megvizsgálta a beteget. Egy mély pillantást vetett Simándyra — aztán kijelentette, hogy a beteg kellő ápolással egészen meggyógyulhat, ő csak a szív működésével nincs megelégedve. De mivel a szobája hideg s éjjel a beteg egyedül van, elrendelte, hogy vigyék az egyetemi kórházba. Ott a folytonos felügyelet, a kitűnő ápolás csakhamar visszaadja az erejét. Az a szerencséje, — fejezte be az orvos, s mosolyogva nézett a sápadt fiúra, — hogy fiatalember, s a jó vér, a friss test segíteni fog magától is a bajon.

Az orvos elment. Simándy iszonyú, hangos jókedvre derült, hogy sírva ne fakadjon. Puskás, szegény, mindent komolyan vett, az orvos szavait is, Pali jókedvét is, s majdnem csördüngölőt járt örömeiben. Aztán elővett egy pakli kártyát s hárman krajcáros preferáncot játszottak. Barnának is megjött egy kicsit a kedve, — csak akkor gördült ki két nagy könnycsepp a szeméből, mikor a kocsi előállt, s megszokott, kedves kis szobáit ott kellett hagyni. Baljon papa meg Artúr feljöttek elbúcsúzni, s Barnának végtelen jól esett, mikor az öreg hollandus így szól hozzá:

— Édes Botáj úr, a szobáját fönntartjuk, csak hagyjon mindent úgy, a hogy van. Ha valamijére szűkege lesz, csak írjon.

Simándy nem állhatta meg, hogy kezét ne szorít-

son a becsületes öreggel, a ki tudtán kívül oly boldoggá tette barátját. Aztán vitték a beteget, a ki sóvár szemekkel tekintett körül, búcsúzott a faltól, a szögletektől, a folyosótól, az udvartól, a lépcsőtől, melyek mind-mind néma tanúi voltak sóhajtásainak. De a kit ezek a sóhajtások illettek, az nem sejtett semmit és nem mutatta magát. S miközben a puszta kórházi szobát lakója elfoglalta, Simándy fölment a professzorhoz.

Sokáig kellett várnia az előszobában, míg hozzáférhetett. Halálra vált, ólomszürke arcú emberek közt kellett töltenie majd egy órát. Ezek a szegénysorsú betegek voltak, a kiknek a professzor ingyen rendelt. Körülötte hangzott a roncsolt tüdők hörgése, zihálása, köhögése, s a fénytelen szemek mohón kutattak köröskörül, hogy maguknál rosszabb állapotban lévő pácienszt találjanak. S Pali érezte, hogy a nyomorultak irigykedve néznek széles vállaira, domború mellére, s szinte félelem fogta el, mert mintha ellenségek közt lett volna.

A professzor azonnal megismerte.

— Már vártam, mert önnek meg kell mondanom az igazat, a mit a beteg előtt el kellett titkolnom. Az ön barátja menthetetlen. Alig van már tüdeje neki . . .

Pali atléta-termete megroskadt, mintha valami nagy terhet tettek volna rá. Tudta, hogy nagy baj van, de ilyen gyors katasztrófára nem számított.

— Professzor úr, mi idegenek vagyunk, magyarok . . . köztünk, utrechti magyar diákok közt, a kik több mint egy évszázadja ide járunk tanulni, van egy fogadás, hogy a ki itt meghal, annak a mellére társai egy

marék hazai földet hozatnak s azzal fernetik el Bo-
csásson meg, ön ért engem . . .

A tudós ember megenyhült arccal nézett Palira.

— Hozassa meg azt a földet, de rögtön . . .

— Oly kevés ideje van? — rebegte Simándy.

— Minden órán megfulladhat ... de elélhet két-
három hétig.

Simándy belekapaszkodott egy nehéz ébenfa-asz-
talba. Az ő teste nem remegett, de az asztal megérezte
rettentő indulatát s a rajta lévő üvegsövek, poharak,
lombikok zörögni kezdtek.

Talán nem is köszönt a professzornak? Később
nem emlékezett rá. Tántorogva ment ki, az utcán pedig
futni kezdett. A hideg eső, mely végigpaskolta az arcát,
magához térítette. A halál ólálkodik körülöttük!

Talán már a kórház kapuján zörög. Talán már a
homályos folyosón siklik végig. Talán már Bótai ágya
szélén ül.

Újra futni kezdett az egyetemi kórház felé. Sötét
volt már, mikor oda ért. A lépcsőn hosszú, fekete kasban
hoztak le egy halottat ... Az est leple alatt szokták
őket a halottas kamrába vinni. Pali mint egy örült, oda-
ugrott, s félrerántotta a leplet. Csalódott. Egy fehér
szakállú öreg ember feküdt benne, viaszszárga arccal.
Szegény, de sokat szenvedhetett, hisz hosszú életet élt.

Fölment Bótaihoz. A beteg tejet ivott, s folyton a
szíve működését figyelte.

— Írtál az apádnak? — kérde Pali közömbös
hangon.

— Nem, nem is akarom neki megírni, hogy beteg vagyok . . . tavasszal is hogy kétségbe voltak esve.

Másnap Pali megdöbbenve látta viszont barátját. Mintha tíz évvel öregebb lett volna.

— Miért hoztatok el abból a kedves házból? — szólt rekedt, békétlen hangon. — Itt nem tudok aludni, ha alszom, nyugtalanító álmaim vannak. Mintha nagy hegyek feküdnének a mellemen. Fulladozom . . . Ott meggyógyultam volna.

Harmadnap lázasan, veszekedő hangon így szólt Palihoz:

— Hiába beszéltek, én érzem, hogy meg fogok halni. Mit sápadsz el? Máris látod rajtam a facies hippocraticát? Csak arra kérek, hogy (s itt a hangja suttogóvá vált) a kuratórium előtt titkoljátok el, a míg lehet, s a decemberi stipendiumot küldjétek egészen az apámnak.

Itt zavartan megállt, s a fejét tapogatta.

— Megállj . . . óh, most jut eszembe . . . az apám előtt legfőképp el kell titkolnotok a halálomat . . . meghasadna a szíve szegény öregnek, s ha meghalna, akkor a testvéreim az utcára volnának dobva . . . Megállj . . . Nincs semmi gondolatod? Szólj, megnémultál? Azt kell írni, hogy valami egyetemi pályadíjat nyertem, különben föltűnik otthon, hogy én az egész stipendiumot haza küldöm. Megértettél? Egyetemi stipendiumot mondtam . . .

Vad kétségbeesés fogta el Pali szívét. Sokáig összeszorította, véresre harapdálta az ajkát s végre megszólalt:

— Édes öregem, ne izgasd magadat, azzal csak a gyógyulásodat hátráltatod. Én nem azért jöttem, hogy te beszélj nekem, hanem hogy én beszéljek neked. Valakiről, a ki mindennap tudakozódik utánad . . .

A boszus arc kezdett kisimulni.

— Ne mondd, hogy ki, ne mondd . . .

— Én nem mondom. Minek mondanám, mikor úgylis tudod?

A fakó arcon örömpír jelent meg.

— Azt mondd: mindennap? — suttogá.

— Mindennap. Sőt azt is kérdi, hogy lehetne-e neked egy kis virágot vagy gyümölcsöt beküldeni . . .

— Hát miért nem küldött? Miért nem küldött? — kiáltott siránkozva a beteg.

— Tudod, hogy a kórházba nem szabad semmit beküldeni.

— De ez kegyetlenség!

— Majd beszélék az igazgatóval. Jó?

— Beszélj, az Isten áldjon meg, beszélj. De hamar. Még ma. Most, rögtön. Eredj! Hát mégis itt vagy?

— Tüstént megyek, csak viseld magad okosan és légy nyugodt.

— Kincs már semmi bajom, csak szaladj!

Arca piros volt és szemei égtek. Simándy vígan intett neki és mikor az ajtót maga után betette, már a könnyei folytak. Az ajtón keresztül hallotta, hogy Bótai fűtyül. Befogta a fülét és futott-futott, mert érezte, hogy meghasad a szíve.

X.

Hazudott, hazudott neki; de hát nem volt-e kötelessége?

Nem ugyanazt tette-e, a mit a tudós orvos, a ki látta benne a halált és mégis megcsillogtatta előtte az élet reményét? Csak azért, hogy ne vegye észre, hogyan közeledik feléje nesztelen léptekkel a halál.

Szégyelte magát, egész lelke fájt bele, de aztán a tudat, hogy ezzel megaranyozza barátjának utolsó napjait, lassankint lecsillapította belső háborgását. Érezte, hogy jót cselekedett.

De hát a lány? Az az aranszöke kis lány? Szabad volt-e őt belevonni ebbe a kegyetlen játékba? Szűzi lelket, vidám, napsugaras gyermeki életét szabad-e összekötetésbe hozni e halálos ágyon vívódó ifjú emésztő szenvedélyével? Szabad-e megsejteni vele, hogy az élet nem csupán madárdal, lánykacagás, virágillat és napsugár?

Súlyos léptekkel haladt tova Simándy az utcán. Úgy érezte, mintha Derryt megbántotta volna. Mit csináljon? Hogy ápolja tovább a haldokló édes illúzióit és hogyan árulja el a lánynak?

Puskás otthon ült, s a kályha tűzénél melegedett. Éppen befejezte a levelet, melyben Pali utasítására egyik nagy-enyedi barátjától egy kis ládika földet kért a kollégium kertjének földjéből. Okul azt írta oda: meg akarjuk próbálni, tenyészik-e a magyar földben a hollandi tulipán. Ekkor nyitott be hozzá Simándy, a ki szó

nélkül odaült melléje a tűzhöz. Mind a ketten fáztak. Sokáig egy szót se váltottak, végre Simándy halkán elkezdett beszélni kórházi látogatásáról. Legföljebb három hétig él. Nekik azonban halálát nem szabad az otthoniak előtt elárulni. Az öreg, gyöngye Bótait rögtön megölné fiának, büszkeségének, szemefényének halála. S a lányok ki lennének dobva az utcára. Az öreg Bótainé már meghalt, a gyerekeknek pedig nem dukál a kegyév az ekléziától. Hogyan ámitsák el az öreget? Folytatni kell fia rendes heti leveleit.

— Ez az, ezt magamra vállalom, — felelt Puskás, — mind a ketten az öreg Szabótól tanultuk Enyeden a szépírást, s tudod, hogy Szabó bácsi tanítványai majdnem mind teljesen egyformán írtak. Előveszem szegény Barna írásait, s másolni fogom . . . pontról-pontra, betűről-betűre . . . Százszor leírom, lerajzolom a betűit, de megtanulom híven utánozni . . . nyugodt lehetsz.

A szobalány behozta a délutáni teát. Gábor zavartan nézett körül. Valamit készített ő ehhez, de nem jutott eszébe, hogy mit . . . Végre a homlokára ütött. Krumplit rakott a parázs közé sülni. Előpiszkálta. Koromná volt már égve.

Simándy komoran nézett a tűzbe. Besötétedett már, de nem gyújtottak lámpát. A kandalló föl-föllobbanó tüze egy pillanatra élénk vörös fényt vetett szét, aztán újra félhomály borult a szobára. Ilyen fölwillanáskor két óriási árnyék jelent meg mögöttük a falon . . . mint a sötét gond, mely a lovas mögött ül . . . Odakint megszólaltak a grachtokon közeledő hajók tompa hangú

bús kürtjei. Simándy fölállt. Tisztán állt előtte a dolog. Baljonhoz kell mennie, bocsánatot és segítséget kérni.

Baljon úr a raktárban volt, hol a most érkezett jávai kávé-szákókat helyezték el. Egy szolgálatkész fiatal úr a labirintuson át odavezette. Egyszerre egy elektromosan világított óriási teremben találta magát, hol száz meg száz munkás sürgölődött, transzmissziós szíjjak csattogtak, s fölhúzó gépek dübörögtek. Baljon, a ki egy magas dobogón ült, meglepetve látta fiatal barátját belépni ide.

Egy intésére széket toltak oda Simándynak, s az öreg odahajolt hozzá:

— Valami baj van?

— Az. Nem háborgatom?

— Óh, dehogy, semmi dolgom sincs, csak az kell, hogy a munkások itt lássanak. Ön megijeszt a sápadt, komor arcával. Bótai?

— Simándy szomorúan biccentett.

— Nagyon rosszul van?

— Végét járja.

— Segítségre van szükségük?

— Arra.

— Kérem, számíthatnak rám.

Simándy habozva nézett az öreg úr jóságos és megindult arcára. Azután lassú, töredezett hangon elmondta Bótai szerelmét, reménytelen szerelmét Friderika iránt. Végül bevallotta, hogyan használta föl ő ezt az érzelmet arra, hogy a boldogtalannak végső napjait megédesítse.

— Bocsásson meg, uram, — fejezte be szavait, — az ön lánya valóságos anyagi szerepre, arra van hivatva, hogy e szegény fiúnak megszerezze itt lent az üdvösséget. Az emberszeretet nevében kérem, tegye meg azt, a mivel én barátomat kecsegtetem . . .

A nagy, erős legénynek melle hullámzott, s ujjai görcsösen egymásba fonódtak, mikor könnyögre emelte kezét.

Baljon egypárszor végigsétált a dobogón, hogy izgatottságát lecsillapítsa és meghatottságát elpalástolja. Majd megállt Simándy előtt.

— Rendben van.

Többet nem szólt, figyelmét újra a munkásokra fordította. De a következő napokon Simándynak sokszor eszébe jutott az otthon szokásos léha fogadkozás, ígérgetés, a miből mind nem lesz semmi. A becsületes hollandus azt mondta csupán: rendben van, s ezt magára nézve olyan kötelezőnek tartotta, mintha szent esküvéssel megfogadta volna. Minden reggel megérkezett a két szál rózsza a kórházba, s a puszta szobát, hol az elmúlás rémei lassan haladtak előre kérlelhetetlen munkájukban, Tündérországgá változtatta át. Egyszer őszi barack jött, melybe a Derry név volt túvel beleszurkálva. S a beteg odaszurkálta mellé a Barna nevet. És nevetett és kacagott hozzá és föl akart kelni és ugrálni a szobában. Eltette a két barackot a vánkosa mögé. Elő-elövette és olvasta a két nevet, mintha valami édes titkot akart volna belőle kiolvasni. De egy hét múlva, mikor reggel elővette, megdöbönt ... A barackok romlani kezdtek. Elő-

szőr elrothadt a Barna, azután a Derry. S a szegény fiú mereven nézte, hogyan nyeli el lassan a pusztulás ezt a két nevet és sírdogált rajta.

Simándy és Puskás fölváltva órákat töltöttek a kórházban. Simándy azonkívül mindennap megjelent a háznál Artúrt tanítani. De sohse ment be a családhoz. Nem is látott senkit. Egyszer találkozott Derryvel az üvegfolyosón, s ekkor nem állhatta meg, hogy vele szembe fordulva, azt ne mondja neki:

— Oh, kisasszony, áldja meg az Isten a jóságáért.

Ezzel tova akart sietni. De Derry megszólalt:

— Gondolja, hogy meg fog áldani?

S ránézett csodálatos, mély szemével.

— Meg, kisasszony. Imádkozni fogok érte. Látta, nekem nincs kiért imádkoznom, a maga boldogságáért fogok imádkozni.

— Az én boldogságomért? — szólt lassan, gondolkozva Derry. S ez már nem a rövidruhás kis leány hangja, hanem a nő megszólalása volt, a ki figyel, hogy erre a szóra: *boldogság*, támad-e visszhang odabent a szívben?

A leány hirtelen összerezett. Simándy körül nézett és megjegyezte, hogy egy ablak nyitva van, azon jött be a hideg. A leány jóváhagyta, azután így szólt:

— Én lestem itt magát, mert valami mondani valóm van. Holnapután december hatodika, Szent Miklós napja van. Tudja, hogy ez Hollandia ünnepe? Mi nem karácsonykor, hanem Sanct Nicolaaskor szoktuk

egymást ajándékokkal meglepni. Nézze, milyen Helyes kis pénztárcát csináltam Bótainak. Gondolja, hogy örömet fog neki szerezni?

— Boldoggá fogja tenni.

— Majd hatodikán reggel kiküldöm a kórházba.

Simándy meghatottan nézett a kedves gyermekekre, s nem tudott mit mondani. Mélyen meghajtotta magát, s eltávozott.

December hatodikán hideg, tiszta reggel volt. Zászlók lobogtak a házakon, zenekarok járták be az utcákat, ünneplőbe öltözött tömeg zajongott mindenfelé, így ünnepelte a város Miklós püspök emlékét, a ki az inkvizíció ellen védelmezte a hollandus népet... S az örömjaj közepett egy virágos kalapú kórházi szolga kopogtatott be Simándyhoz. Jöjjön, mert a harmincötös szám haldoklik.

Lélekszakadva futott Puskásért, s aztán a vidámságtól csapongó népen keresztültörve magukat, rohantak a kórházba.

Későn érkeztek. Már a pap is elkésett, a ki az Úrvacsorát hozta. Ott állt az ágy fejénél. Csöndesen imádkozott a láthatatlan Istenhez, az ismeretlen halottért. A két jóbarát odaállt melléje, s imádkozott. A szájuk meg se mozdult, de könyörgő lelkük hatalmas szárnyalással követte a meghaltak lelkét az Isten trónja elé. S szemük ráesett a halottnak sárga arcára, melyen békeesség honolt. A nyugtalan, szenvedélyes, szerelmes lélek elhagyta, s elköltözött új, örök hazájába, melyet a képzelet hiába kutat, de a hit megtalál. És az arc most nyugodt, a hit-

vány test véges és romlatag szerveivel elégedetten visszatér a porba, a honnan vétetett.

Az ajtó nyílt és hozták Derry ajándékát és vele friss virágokat... És a jóbarátok a halott kezébe tették az erszényt, s telehintették öt piros és fehér rózsával. . .

Odakint újongott a nép, álarcos csoportok vidám tréfáitól harsogott az utca, zúgtak a harangok és a rajnai régi bástyán dörögtek az ágyúk ... Az öröm tombolásába hirtelen, élesen belesendült a kórház lélekharangja . . . Bent, a puszta szobában az ágyra borulva, két fiú keservesen sírt.

XI.

Viszik Bótai Barnát, nem is hozzák vissza. Egyszerű, pompa nélkül való, zajtalan, igazi puritán hollandi temetés volt. A kórháznál, hol Valetton úr, a kura-tórium elnöke is megjelent pár percre, a pap imádkozott, aztán a fekete kocsi elindult. Utána a két magyar, az öreg Baljónnal, egypár német és hollandi studens. És a sötét koporsón a kis Derry friss rózsakoszorúja, s a koporsóban az ifjú, a ki oly keveset élt és oly sokat szenvedett, és mellére terítve és feje alá téve a fekete hazai föld az enyedi kollégium virágos kertjéből ... Az utcán szomorúan lógtak a Mikulásnap díszítések ázott rongyai. . . Beérték a temetőbe, a márványsíremlékekkel ékes, szép uttrechti temetőbe, de a pompától messze elkanyarodtak, hátra a szegények városrésze felé, hol már kidőlt fakeresztek és eltaposott sírhalmok is láthatók voltak.

Ide tették le szegény Abódi Nagy József közelébe, a ki 1876-ban halt meg Utrechtben s a kuratórium sírkövet állíttatott neki. Itt Simándy imádkozott fölötte utoljára, s aztán dübörögve zúdultak rá az idegen hantok. Édes jó pajtás, Isten veled!

Komor napok következtek barátainkra. Könyvekbe temetkezve töltötték idejüket, az egyetemen, a kuratórium könyvtárában, vagy otthon. Estefelé összejöttek, együtt teázgattak és órákig pipáltak szótlantul. Puskás is mintha teljesen megnémult volna. Szelid lelke harmóniáját megzavarta ez a csapás, s a fiú egészen elvesztette jó kedvét. Ha néha valami vidámabb dolog jutott eszébe: elég volt egy pillantás Simándy szomorú arcára, hogy eltemesse magába, a mit mondani készült.

Legkeservesebb órák azok voltak, mikor Bótai nevében a hazug leveleket írták. Puskás mesterien megtanulta utánozni Barna írását. És minden héten ment haza a levél a messze Székelyföldre, az öreg kálvinista paphoz ... és rendszeren jöttek vissza a válaszok Rózsától, e keserű vénlánytól, kinek szája mindig tele volt panaszszal s a sors ellen való kifakadásokkal. Elégedetlen volt öcsce hosszas elmaradásával, ha hazajött volna, régen megválasztották volna papnak vagy tanárnak, s a családon segítve volna.

December 18-án osztották ki a stipendium második részletét, s ekkor Simándy megkérte Valenton urat, hogy adják ki a Bótai száz forintját is még ez egyszer, hadd segítsenek vele apján, a nyomorúságban élő öreg papon. Valetton úr engedett a kívánságnak, s

a fiúk ezúttal a szokottnál jobb kedvvel ültek le megírni a dicsekedő levelet, melyben Barna elmondja, hogy pályadíjat nyert egy hollandi nyelven írt értekezésével, a tanári kar nagyon megdicsérte, s szép jövőt jósolt neki. Itt küldi a pénzt, mert neki nincs rá szüksége . . . Itt megbicsaklott Simándy Pál hangja és Gábor tolla: *nincs rá szüksége*. Lehajtották a fejüket. Bizony nincs rá szükséged, jó fiú, de ezt odalent, a messze parókián nem sejtik, s mekkora öröm lesz, mikor a postás bekopogtat a pénzes levéllel. A tiszteletes úr fogja a görcsös botját, fejébe nyomja a báránybőr süveget, s a keményre tiport havas úton átballag a jegyző úrhoz, hogy egy kicsit eldicsekedjék. Az ő fia! A Barna! Püspök lesz abból, vagy professzor Kolozsvárott. Jobban ir az hollandusul, mint mi magyarul. Ha ezt az édesanyja megérhette volna. „NO, karácsony után beviszem a lányokat Sepsi-Szent-Györgyre, tudja szomszéd, jó háznál sok mindenféle apróságra van szükség . . . Ugyan szomszéd, nem tudná megmondani, melyik lapra fizessek elő?” Az öreg egészen meggyógyul, fölfrissül, s karácsonyra még tán új prédikációval is meglepi a híveit ...a mint a félíg behunyt szemmel álmódzó fiúk előtt ezek a képek elvonultak, egyszerre megdöbbenve kapták föl a fejüket és egymásra néztek. Most is egyet gondoltak. A képek sorozatát az utrechti temető friss sírhalma fejezte be. A sír, hol az öreg pap reményeit és büszkeségét már kikezdték a férgek.

Simándy egy hétig feléje se nézett Baljonék házának. Levelet írt az öregnek, s kimentette elmaradását.

Azután újra járni kezdett, s buzgón tanította Artúrt, a ki igen komoly volt már, s mindenképp igyekezett Pali becsülését megnyerni. Lassan-lassan Pál visszazökkent a rendes kerékvágásba. Hollandiába való megérkezésének első napjától kezdve sokszor fölmerült benne a sötét gondolat, hogy Barna valami pusztító betegség csiráját hordozza magában; de nem hitte, hogy a vég ily gyorsan bekövetkezzék. A katasztrófa megrázta, de aztán megnyugodott a megváltoztathatatlanban. Csak a levélírás tortúrája tépte föl mindig egy napra a hegedő sebeket.

Egy ízben Derry valami könyvért benyitott Artúr szobájába, a lecke alatt. Pali tiszteletteljesen fölemelkedett, meghajtotta magát, s néhány szóval újra megköszönte neki, a mit barátjáért tett. Azzal, mielőtt a lány felelhetett volna, hátat fordított neki, leült s tovább magyarázott Artúrnak. Derry állt pár percig, az ajkai mozogtak, de nem mondtak semmit, aztán hirtelen elfutott, s a keresett könyvet ott felejtette. Majdnem mindennap találkoztak az üveges folyosón, mikor Pali jött vagy ment. Ilyenkor a fiú alázatosan köszönt s szó nélkül tovább ment. Derry pedig dühösen összeszorította ökleit, s buksi szöke fejét ütögette: mindig meg akarta szólítani Palit és sohse merte. Csak akkor jött meg a bátorsága, mikor Pali már eltűnt.

Ez a nagykoponyájú hun ivadék nem is sejtette, hogy a kis hollandi madonna, fehér lányszobájában, micsoda regényeket szövöget róla. A tündérregék királyfiai és daliái, a nemzeti történet hősei Pali alakjában jelentek meg előtte, ő rá gondolt nappali életében, s ő róla

gondolkozott, mikor szüzi álmainak birodalmában kalandozott. De az árva fiú, a kit az élet szerénységre és vizsgálmozódásra tanított, s ki a női szív nagy titkainak megfejtésével sohse foglalkozott, nem vett észre semmit, vak és süket volt, s Derryben a dúsgazdag, előkelő lányt, magában pedig az alacsony származási!, koldus házitanítót látta. így ez a szép csillag hiába keringett körülötte, ő még a szemét sem emelte rá. Vagy talán megóvta őt újabb érzelmek ellen a talizmán, az a fakó vidéki fénykép, a kartonruhás kis lánynyal. Az a barnahajú paplány az erdővidéki alacsony parókiában, a mestergerendás, egyszerűen bútorozott szobában, melynek ólomkeretes ablakai egy vén diófára nyíltak. Ez az ő szerelme, életének első nagy érzelme, mely örökre fészket rakott hű, meleg, becsületes szívében. Az első lány, a kit szeretett, az első lény, a ki őt szerette . . . A ki őt szerette! Ah, mily édes, mily jóleső gondolat ez neki, a ki apjára már nem is emlékszik, anyjának drága alakja pedig egyre jobban elmosódik a lassan hátravonuló, ködbe vesző múltban . . .

Artúr egy ebéd alkalmával érdekes dolgokat beszélt a családnak. Elmondta, a mit a tanító úrtól hallott, hogy milyen családi ünnep magyar földön a karácsony. Hogyan várják a gyerekek a kis Jézus ajándékait, hogyan lepik meg a felnőttek is egymást ajándékokkal, hogy járnak a betlehemes pásztorok énekszóval nazról-házra, hirdetve Jézus születését, hogyan gyűlnek össze az égő viaszgyertyácskától ragyogó karácsonyfa alatt mind . . . S milyen szerencsétlen ilyenkor az az

ember, a kinek nincs családja. Százszorososan elhagyott és sajnálatraméltó. Baljon papa el is határozta rögtön, hogy a két magyart meghívja karácsony estére.

Mikor a meghívást megkapták, Pál és Gábor haditanácsot tartottak. Ííem azon tanakodtak, hogy elfogadják-e, hanem egy ötletük volt. Gábor ugyanis már megkapta a levelet hazulról, mely jelentette, hogy az osdolai *himmi-hummi*, *egyetmás*, *öreg szeredás* útban van. Ezek a rejtélyes szavak különösen a hollandi koszton alaposan kiéhezett Gábort izgatták föl, s fantáziája nagy fölcsigázódott, mintha Osdoláról nagy tehervonatok indultak volna útnak, tele disznóaprólékkal. Most már azon tanácskoztak, hogy a magyar konyha útban lévő gyöngyeit bemutassák-e a Baljon-családnak is? Nem lesz-e tolakodás, ha ők e gazdag népet egy kis traktamentumra hívják? S ha hívják, milyen alakban tegyék?

— Ezt rád bízom, Pali, ezt süsd ki, elég eszed van hozzá. Ezt a traktát te rendezed. Én más traktát rendezek: a német studenseket hívom meg. Hadd lássák, hogy milyen nyomorultan élnek, hadd ismerjék el, hogy a magyar konyhának nincs párja a világon. Össze fogjuk zúzni őket.

Nagy léptekkel járt föl s alá. Majd megállt Pali előtt.

— Ez az első tervem. A második az, hogy a hollandus studensekből összeállítunk egy válogatott kompániát és őket is leterítjük a magyar konyhával.

Akkor a fejére ütött:

— Nem látom be, Hogy miért ne hívnók meg a stipendium kuratóriumát?

Simándy mosolygott, s halkán szóla:

— Európát, Ázsiát, Afrikát . . .

Puskás lehült egy kicsit.

— Majd összeállítom, bízd rám, be akarom nekik bizonyítani, hogy ők csak moslékot esznek . . .

Pali nagy füstfellegetet fújt, aztán félretette a heidelbergi porcellánpipát, s szó nélkül eltávozott. Baljonhoz ment. Megköszönte a karácsony estére szóló meghívást, s aztán elmondta, hogy ősi szokás szerint az idegenben lakó magyar studensek karácsonykor honi eledeleket kapnak. Minthogy ezek olyan különös dolgok, a minőkről külföldi embernek sejtelve sincs, engedje meg Baljon nr és kedves családjá, hogy nekik is bemutassák. Már csak etnográfiai szempontból is érdekes megtudni, hogy milyen a konyhája egy idegen népnek. Szóval, ők karácsony estére itt a háznál egy kis magyar vacsorát akarnak főzni, ő — Pali — rövid előadást fog tartani, s a konyha egyes specieseit (már aszerint, hogy mit küldenek hazulról) be fogja mutatni.

Baljon örömmel és érdeklődéssel fogadta az előterjesztést. Aztán egy kicsit a szemébe mosolygott a fiatal embernek s szólt:

— Legjobb volna azonban, ha maguk ketten ennék meg a küldött holmit. Hisz oly régen meg voltak fosztva tőle.

— Az igaz, de tessék elhinni, a magyar embernek jobban esik az étel, ha valakivel megoszthatja.

Mikor Simándy visszament Puskáshoz, a fiút már nagy extázisban találta. Megérkezett a pakk s ő két asztalon kitergette és a szemével evett belőlük.

— Jó hogy jösz, Pali. Meg akartalak várni a szalonnázással. Képzeld, egy oldal friss, ropogós süldőszalonnát küldtek.

Pali nem kérette magát. Bicskára kaptak, s hazai szokás szerint a mutatóujj és hüvelykujj közé csípve a szalonnát, a megmaradt három ujjal a tenyérbe szorítva a kenyeret, elkezdtek falatozni. Egy szavuk sem esett ezalatt. Szinte beleizzadtak a jó érzésbe, s Gábor bevalotta, hogy három hónap óta ez az első jóízű evése.

— Ez még a német studens-pajtásainknak is fog izleni, — szól Pali.

— A német studenseknek? — kiáltott Gábor, — csak nem gondolod, hogy ezt közprédává teszem? Majd elfölöstökömözünk mi ezen pár hétig szép csendesen.

— Pál nem szólt rá semmit.

— No, mi van még? Nézzük meg a kincsünket

— Látod ezt a vasfazekat? Ebben töltött káposzta van, füstölt hússal és kolbászszal.

— Töltött káposzta? No, ezen hollandus kollégáink nagyot fognak bámulni.

Gábor kajánul nevetett.

— Azt hiszed? Addig éljünk, a míg ez hollandus kollégáink torkán lecsúszik. Csak nem ettünk bolondgombát?

— Azt hittem, meghívod őket.

— Meghívom, meghívom, erről nem lehet be-

Szélni ... de ez nem annyit jelent, Hogy éppen a legjavát, a töltött káposztát odaadjuk nekik. Csak gondold meg: mikor jutunk mi megint töltött káposztához?

— No, mi van még?

— Van vagy két rőf kolbász.

— Azt hiszem, ezt az idevaló studensek is ösmerik,

— Gondolod?. . . Hát akkor pláne nem hívhatom meg őket.

— Pali újra mosolygott.

— Tovább.

— Véres- és májas-hurka.

— No, ezt be nem veszi európai gyomor.

— Akkor, Isten neki, ne is kínáljuk meg vele. Aztán van egy sonka ... ez nemzetközi étel, ezzel nem rukkolhatunk ki... Marad a pogácsa ...

Pali széleset mosolygott.

— Úgy érted, hogy rendezzünk kollégáinknak pogácsa-lakomát? Ezzel, fiam, nem nagyon tipornók el az európai konyhákat.

— Szakasztott ez az én nézetem is.

— Tehát egyelőre nem hívjuk ki párviadalra Hollandia ételeit?

Gábor megértette a gúnyt.

— Csalódtam a küldeményben, — monda tette-tett szomorúsággal, — sokkal többet vártam.

S miközben ezt mondta, tekintete szeretettel simogatta az osdolai küldeményt.

— Hisz ha többet küldtek volna! — folytatta búsan, — de így még Valeton urat se lephetjük meg ...

Örülök, ha Baljonéknak össze tudunk állítani egy kis szájbosztantót.

Az ajtó kinyílt. Megdőbbenve néztek oda. Előtte való nap rendezték ugyanis Barna ruháit, könyveit, Írásait, s a két nagy fekete ládát, a mibe pakkolták, most hozták Gáborhoz, a kinek elég helye volt a megőrzésükre. Egyszerre elkomorodtak. Szegény Barna, róla meg is feledkeztek. Összerakták az aprólékot, s többet egy szót se szóltak. Gábor lámpást gyűjtött, s mohón kezdték olvasni a sepsi-szent-györgyi és kézdivásárhelyi zsiros lapokat, melyekbe a küldemény pakkolva volt. S halkán figyelmeztették egymást szűkebb hazájuk apró kis eseményeire ...

XII.

Milyen rosszul esik a szemnek és a léleknek a fekete karácsony. A karácsony költészetéhez a hó épp úgy hozzátartozik, mint a májuséhoz a nyiló virág. Barátaink valósággal szenvedtek, mikor a karácsony csak olyan köddel, sárral, esővel járt, mint az ősz és a tél többi napjai. Karácsony első napján este hatig otthon maradtak, s akkor összepakkolva a hazai elemózsia egy kis részét, áthurcolkodtak Baljonékhoz, hogy a nagy érdeklődéssel, sőt izgatottsággal várt magyar vacsorát megfőzzék.

A mint megérkeztek, egyenesen a konyhába vonultak, s Jantye, az öreg szakácsné nem kevéssé bámult el, mikor az exotikus holmival az asztalra kirakodtak. Látván azonban, hogy az úrfiak egész komolyan főzni készülnek, sietve két hófehér kötényt kötött eléjük, figyelmez-

félvén őket, hogy ha foltot találnak rajta ejteni, ő meghal bánatában. A fiúk egy kis vassfazékban töltött káposztát tettek föl melegíteni, azután kolbászt és kétféle hurkát sütöttek tepsiben. Gábor átszellemült arccal szívta a párát, s hallgatta a sersistert. Artúr meg Derry az ablakfüggöny mögött lestek a rejtélyes előkészületeket. Hét órakor jelentette a szobalány, hogy meg van terítve, a fiúk ledobták kötényüket, lekefélkedtek egy kicsit, s egy tálcára raktak mindent. A szobalány előttük vitte, ők meg diadalmasan vonultak utána. A főzésben egy kicsit kipirultak, a mi igen jól állt nekik, s udvarias köszönettel helyet foglaltak, miközben a szobalány a tálcát az asztal közepére helyezte.

A Baljon-család tétovázva nézett egymásra.

Végre a papa biztatólag tekintett a feleségére, a ki nagy zavarban volt, mert mint máskor, úgy most is őt illette az elsőség.

A jó asszony nagy óvatossággal vett egy kis töltött káposztát. A néni, mint határozottabb karakter, a káposzta mellé kolbászt is vett. Baljon papa a kuska iránt érdeklődött. Derry és Artúr össze-vissza mindenkől vettek valamit. Akkor újra Összenézett a család. Majd feszülten a fiúkra figyelt. Pali, de különösen Gábor, megfeleltek a beléjük helyezett várákozásnak. Jókora porciót mertek maguk elé, s azt pár perc alatt el is fogyasztották.

Erre nekibátorodott a család s szintén falatozni Kezdett. Azalatt pedig Pali megmagyarázta az ételek némúségét, biztatván a hölgyeket, hogy a kolbászt

mustárral egyelt. Ettek is, de puszta udvariasságból, s Gábor meg lehetett elégedve, mert az oroszlánrész mindenképp neki jutott. Baljonné már egy negyedóra múlva hevesen csöngetett teáért, Baljon úr pedig kijelentette, hogy az ilyesminek az élvezésére születni kell. Pál intett a szobalánynak, hogy vigyen el mindent, a mi a családban látható megkönnyebbülést idézett elő. Gábor diadalmasan mosolygott: a magyar eledelek elől való meghátrálásban a hollandus nemzet vereségét látta. A család utána nagyon mohón látott a teához és a sonkás zsemlyéhez, hogy megrendült egyensúlyát némileg helyreállítsa.

Vacsora után Simándy tört hollandi nyelven, s részben németül hazája karácsonyi népszokásait mesélte el. Nem feledkezett meg a babonákról sem. Elmondta, hogy a lányok miképp főznek gombócot, hogy jövődebéljük nevét megtudják...

S ekkor a kis Derry, a ki oly áhítattal hallgatta Palit, mintha a templomban prédikált volna, elhagyta a szobát, s a konyhába futott. A bóbiskoló Jantyét fölrázta, vizet, lisztet kért s három kis gombócot készített, mindegyikbe belegyúrva egy-egy papír-szeletkét; az egyikken volt első kérőjének a neve, a másodikon Pálé, a harmadikon semmi.

A forró víz az üres papírszeletet vetette föl legelőször. Derry dühösen a földhöz vágta és miután égő homlokát egy ideig a folyosó hideg ablakán hűtötte, visszament a szalonba.

Ti tán azt hiszitek, halandók, hogy az életben a tragédia olyan súlyos léptekkel közeledik felénk, mint

Don Jüanhoz a köszöbor-vendég. Oh, az élet oly egyszerű, oly mindennapi dolgok gyűjteménye. . . Boldog ember, aki csak ezeket látja ... Ez a töltöttkáposztavacsora olyan prózai, közönséges, nevetséges dolog, s a jó emberek, a kik körülötte ülnek, nem is sejtik, hogy micsoda felsőbb hatalmak játszanak velük.

Íme, Derry visszatér és körülnéz. Szemében különös elhatározottság látszik. Odaül Simándy mellé.

— Maga nem főzött gombócot sohase?

— Nem, kisasszony, azt nálunk csak a lányok teszik.

— Hát ha lány volna, főzne?

— Ha mostani helyzetemben volnék: nem.

— Hogy érti ezt?

— Hogy, Derry kisasszony, hogy vőlegény vagyok.

Nem figyelt oda senki. Gábor Baljon papával hollandusul beszélt, a min az asszonyok és Artúr pompásan mulattak.

Derry elfordult. Egy pillanatra fehér lett, mint a fal: minden vére szívébe futott és majdnem szétvetette. Azután a földuzzadt szív újra visszakergette a vért, s a lány bíborvörös lett. Szőke hajában egy kis fehér virág úgy remegett, úgy remegett, mintha valami nagy veszedelmet érezne.

— Önnek menyasszonya van? — kérdé édes bangón.

— Igen, kisasszony. Egy szegény falusi papnak a lánya, édes kis teremtés, a ki hűséges szerelemmel vár engem, messze-messze, az apja nádfődeles házikójában.

És mikor ezt mondta, az arca ragyogott a boldogságtól.

— Szereti? — kérde a kis Derry halkán.

— Nagyon szeretem, — rebegte Simándy, a kit rendkívül meghatott, hogy az előkelő kisasszony így érdeklődik az ő kis Anikója iránt.

És mikor ezt mondta: *szeretem*, már ki is vette tárcájából az arcképet. Derry ránézett, de csak egy fekete foltot látott, szeme előtt összefutott mindem

— Miért nem mondta hamarabb? — suttogá elhaló sóhajtással.

— Parancsol, kisasszony?

E pillanatban Gábor kétségbeesve kiáltott föl:

— Segíts, Pali!

— No, mi baj? — szólt mosolyogva Simándy, fölkelte és odament.

... Egy eltaposott életet hagyott maga mögött...

Éjfél. Kis Derry nyitott ablakában áll s hallgatja a Mária-téri érseki templom hatalmas harangjának szavát, mely éjféle misére hívja az embereket. Teste reszket, de nem a nedves levegőtől, mely beözönlik az ablakon. Kétségbeesve néz maga elé: mi lesz, én Istenem, mi lesz? De csak a sötétséget, az alaktalan ködöt látja maga előtt gomolyogni. Az ércnyelv üti a harangot s messze hirdeti: megszületett a Megváltó. De az ő lüktető vére keményebben üti szívét és hirdeti neki: megszületett a Szenvedés.

A ház kapuja zördül, Pál és Gábor most távoznak. Lépteik konganak az üres utcán végig, egyre halkabban, egyre távolabb ... örökre Soha soha többé nem fogja

látni őt. Harangozzatok, meghalt egy kis leány, a ki még nem is élt. ..

— Derrym, édes Derrym! — a papa szolt be az ajtón, majd berohant, mikor a lányát a földön fekvő látta. — Petrus, Jantye, Mary, fussatok orvosért, hamar!

Föltették a lányt az ágyra, s a jó öregek melléje ültek. S Baljon papa reszkető hangon megszólalt:

— Minek is engedted őt azokból a mérges eledelekből enni!

S a két öreg csöndesen sírdogált és szidta a töltött-káposztát.

XIII.

Ne mondjátok nekem, hogy a kanári madárnak nincs esze. Lám, a kis Derry kanárijja legelőször érezte meg úrnője bűját és vele búsult. Verőfényes déli hazájából elrabolták s aranyos kalitkában örökös rabságra tették; de ő ezt nem érezte, azt hitte, hogy a fényes, sárga drótig tart az ő hazája és boldog volt. Vígán ugrált, illegette magát és csattogott, csicsergett, ha Derry szolt hozzá. S kis szívecskéje dagadt az örömtől, mikor Derry szájából cukrot csipkedett, vagy a puha szőke bajba dugva csörét, lágyan gögicsélt. De íme, elmaradtak a szép idők. Nem látta egy darabig a beteg Derryt, elmaradt a sárgarépa-lakoma, el a cukor-csemege, el a hanygyatozás, nagy későre kapott egy kis friss vizet és ken-dermagot. S mikor Derry újra megjelent a szobában,

léje se nézett. Fáradtan ment az ablakig és kitekintett a sáros kertbe, leült és sokáig nem mozdult meg. Belenézett a tükörbe, szomorúan megcsóválta, aztán lehajtotta a fejét és könnyei végiggördültek sápadt arcán. A kanári izgatottan ugrált, élesekét kiabált. . . Derry nem hallotta, arra se fordította fejét, eltávozott... És a kis kanári fölült a legfelső pálcikára, fejét a két szárnya közé dugta és búsult. Búsult két napig, búsult három napig, kis szíve nem bírta tovább: meghasadt.

Jantye az élettelen jószágot bevitte Derrynek.

— Utolsó barátom, — suttogott a lányka és megcsókolta. Könnyei már nem voltak számára.

— Mi baja lehetett neki, kisasszonykám?

A leány ránézett mélységes kék szemeivel és hal-kan felelt:

— óh, Jantye, ki tudná azt megmondani, hogy mi baja lehet egy kis madárnak?

Mi baja lehet egy kis madárnak... Mi baja lehet egy kis lánynak... Ki tudná azt megmondani? Senki, senki; még csak nem is sejtette senki, hogy mi baja lehet ennek az édes, lány szívű, puha kis babának. Az öreg házi orvos könnyű tífuszt mondott, s büszke volt rá, hogy ilyen gyorsan kigyógyította. S a család is boldog volt, mert azt hitték, hogy a krízis elmúlt. Ki sejtette volna, hogy e tiszta, ártatlan gyermekszívbe, melyet egy gazdag, előkelő család hagyományai is körülbástyáztak, belevehesse magát egy emésztő, vad szenvedély? Ki álmodhatott volna erről ebben a környezetben, melyre a falakról szigorú arcukkal mindennap letekintettek a matrónák,

a nagymama, a dédanya, a szépanya, a kik mind rendszeren férjhezmentek patricius-családok jól nevelt fiaihoz, s gyermekeik nevelésének szentelték életüket? Semmi nyoma sehol, bár századokra nézzenek is vissza, rendellenes, viharos, szenvedélyes szerelemnek, csak az okos házasságnak. Óh, ez nem Romeo és Júlia, ez Filemon és Baucisz hazája.

És Simándy Pál szürke köznapiságban élte napjait, tanult és tanított, diktálta Bótai nevében a rövid leveleket, küldte haza a Bótai-családnak a húszt forintokat és elmerengett egy színehagyott rossz arcképen, és szötte messze jövő ábrándjait. . . holott közel hozzá egy boldogtalan ifjú szív vergődött, egy fiatal virágzó élet hervadt... és minderről ő nem sejtett semmit. Derry eljajgatta a falaknak, elimádkozta a könyörtülő Istennek bánatát, de szólni nem szólt senkinek se. Édes mama, édes papa, a gyengék, a jók, az öregek, ne tudják meg soha, hogy az ő életéből örökre elköltözött a verőfény.

Lassankint rájött, hogy útjában van önmagának. Mihelyt álmából fölébredt s öntudata visszatért, rosszul kezdte magát érezni. Nem érdekelte semmi, nem esett jól semmi, különösnek találta, hogy különböző színű és formájú ruhái vannak, mikor az oly mindegy. Unta a házat, nem örvendett a napnak, ha egyszer-egyszer kisütött, s az őt átkaroló szülei szeretet melegét nem érezte. Mohón várta az estét, a sötétséget, a csendet, az álmat. Mikor ágyába feküdt és lehunyta szemét, érzékei elszibbadtak. Rég nem aludt, de már álmodott. Ilyenkor egyszerre megszabadult minden terhétől, könnyedén és boldogan

járt, de ismeretlen tájakon és idegen emberek közt; semmi, semmi se volt itt régi életéből . . . óh, mily jó itt . . .

Aztán fölriadt. Felült ágyában. Az utcáról léptek halk kopogása hallatszott. Megállt kapujok előtt. Aztán föl s alá sétált a ház előtt, őt várja! őt várja! Ki lehet az? Az ő egyetlen barátja? Igen. Azaz, tudja már, hogy ki. Érte jött, hogy elvigye ismeretlen tájak és idegen emberek közé, hol örökre boldog lesz.

Ez a halál.

S a mint ez a gondolat végigvillant forró fejében, édes nyugalom fogta el egész valóját.

Igen, van egy barátja, a ki várja őt: ez a halál.

És újra végigvetette magát ágyán és a halál szelíd testvére, az álom, elvezette őt megint magával a földről... és a mint bolyongott, egy nagy fekete kapu rajzolódott előtte az égre, s a fekete kapu felé sietett ezer meg ezer ember, asszony, gyerek ... és őt is retentő vágy fogta el, hogy e fekete kapu küszöbét átlépje. . . Érezte, hogy ott lakik az ő egyetlen jó barátja: a halál.

... S mikor reggel a világosság beszűrődött ablakán, odacsúszott, bezárta a táblát, leeresztette a függönyt. Aztán visszafeküdt az ágyba: ne még, ne még, ne hívjatok vissza a földi életbe. Olyan jó a halálról álmodni. Én Istenem, de jó volna meghalni.

Meghalni, feledni.

Elcsöndesedett a Baljon-család. Nehéz, nyomasztó lett otthon a levegő. Mintha valami balsejtelem borongott volna fölöttük. Derry este korán szobájába vonult,

s magukra hagyta az öregeket, a kik értelmetlenül néztek egymásra s lelkiismeret furdaló sokat éreztek. Micsoda mulasztást, micsoda hibát követtek el, hogy a kis lányuk egyszerre így megváltozott? A míg jókedvű, engedelmes, szelíd, kedves, szerető gyerek volt, gyakorolták fölötte a rendes szülei tekintélyt, de mióta megváltozott s oly különös magaviseletet tanúsított, kisiklott a kezükből. Érezték, hogy nincs hatalmukban, nem segíthetnek rajta, még csak bele se hatolhatnak a titokba, hogy hát tulajdonképp mi baja. És a néni elkezdte emlegetni azt a francia nőt, azt a hugenotta menekültet, a kinek a pasztell-képe Baljon úr szobájába volt számúzve, s nem foglalhatott helyet a szalon tisztavérű matrónái közt. Ez a nyugtalan frank vér, ez a párisi lány, mintha kísértet volna, csinál itt kavarodást. A család krónikái említik, hogy milyen szép volt, milyen kedves volt, s hogyan bomlott érte, hogyan vette feleségül Baljon Edvárd, a ki meg is halt bánatában, mert azt hitte, hogy a felesége mást szeret.

Ez a vér jelentkezik újra Derryben, talán ismeretlen vágyakat, alaktalan gondolatokat támaszt benne, s ezért szűk, unalmas keretnek találja családját. Nem vette észre, hogy hasonlít Derry ahhoz az asszonyhoz? Hátha az asszony tulajdonságait is örökölte?

És Baljon úr hátán végigfutott a hideg. Mert eszébe jutott, a mit a családi papírok sárgult lapjai mesélnek, hogy annak az üldözött, a család által lenézett francia nőnek bizony aranyszíve lehetett, mert mikor az ura meghalt, amsterdami vásárosok szekeren megszőkött

hazulról, s beleugrott a Zuiderseebe. Nem tudta túlélni az urát.

Az öreg úr fölugrott, s izgatottan sétált. Aztán kimondta a határozatot:

— Elviszem utazni Derryt. Szórakozás kell neki.

XIV.

Egy régi kelta legenda meséli, hogy egyszer a hajnal istennője megkoszorúzta a Kapistent s a koszorú legszébb virága lehullott az égből a földre. Ebből a mennyből alászállt virágból támadt a Zuidersee közepén a Zandvorth-sziget. Ezért a Zandvorth-sziget valóságos paradicsom; ott örök a tavasz, mindig zöldek a fák, sohse hervadnak el a virágok. A *levegő* meleg, még az északi szél se tudja lehűteni. A világ azonban forgott tovább, az emberiség haladt előre, a régi istenek meghaltak s a legendák elpusztultak. Ma már minden gyerek tudja, mert a tudomány megtanította rá, hogy a Zandvorth-sziget körül, köröskörül, bő melegforrások fakadnak a tóból, s ezeknek *gőze teszi* mindig meleggé a kis darab földet.

Még a kontinensen dermedten aludt minden, s a kis szigeten már egész pompájában állt a tavasz, kinyílt virágaival. S a virágos fák alatt kicsi kertekben dolgoztak az asszonyok, játszottak a gyerekek, a tengerparton pedig fehérszakállú öreg emberek pipálgattak... Ifjú ember és férfi nem volt sehol látható. Ezek a szárazföldön mint munkások, vagy fönt az Északi-tengeren és még messzebb mint halászok keresték a kenyerüket.

Miután az amszterdami és hágai rokonlátogatás nem szórakoztatta Derryt, egy híres orvostudós javaslatára a zandvorthi szigetre hozta kis lánya az öreg Baljon. Egy fehérhajú öreg asszonynál, Koynennénél, a kinek férje és két fia volt a tengeren és egy leánya otthon, kibérelt egy fából épült szép kerti házat, mely arra volt szánva, hogy urak lakjanak benne, s ott, a gazdagon virító ergonabokrok és rózsák közt letelepedtek.

Derry láthatólag könnyebben érezte magát itt. Lassankint a papával az egész szigetet bejárták, beszélgettek az asszonyokkal, a gyerekekkel, virágot kötöttek bokrétába ... aztán a lány kiült valami magas tengerparti sziklára, a bokrétákat a tengerbe szórta, s órákig elnézte, a mint az áramlat a virágokat lassan sodorta befelé, s elvitte messze, messze, ki tudja hová...

Derry nem lett beszédesebb, de arca mintha nyugodtabb kifejezést öltött volna. Mikor a szél halkan zúgott a fák között, mikor a tenger lassan morajlott, a parti sziklát csapdosva, mikor megindult a bogarait tavaszi zümmögése s a madarak édes csicsergése, arca gyakran feszült figyelmet árult el. Mintha e rejtélyes, érthetetlen hangokból valami üzenetet lesett volna a maga számára. Vagy talán megérezte, hogy ezek a szerelem hangjai? A tenger szerelmet vall a földnek... a szél a fának, a virágnak, miközben megrázzván szirmait, továbbhordja a termékenyítő port ... Szerelemről zug a bogár... arról csicsereg, énekel a madár... S ez visszhangzott az ő szegény szívében is.

Elsétáltak mindennap a kikötőhöz is, az amsz-

terdami kis gőzös érkezését várva. Az hozta és vitte napokint egyszer a postát, s mindig volt ott egy csomó Öreg ember és asszony, s várta a híreket szeretteitől, a kik Új-Fundland messze vidékein vagy fönt a skót, dán, norvég partokon halásztak, ezer veszedelem közt. Micsoda öröm volt az, mikor valahová egy-egy levél érkezett. Csapatosan követték a boldog és büszke asszonyt, mert tudták, hogy ha egyszer valamelyik nehézkező halász rászánja magát a levélírásra, az egyúttal az összes zandvorthiakról beszámol.

Egy este egészen váratlanul, az amszterdami gőzösről megérkezett az idősebbik Roynen-fíú. Mar hetek óta távol voltak, az Északi-tengeren halásztak s a halat Hamburgba hordták; úgy volt, hogy még hetekig el fognak maradni. Azért a kikötőnél elbámultak, mikor magas alakját a partra kiugrani látták. Az üdvözlő kiáltásokra, a köszöntésekre nem felelt, lehorgasztott fővel, lassú léptekkel hazament.

Mindenki tudta, hogy a Roynen-esaládban baj történt. S az asszonyok csoportba verődve, a ház felé indultak. Bizonyos távolságra megálltak, s vártak.

Nemsokára aztán megtudták, hogy mi baj van. A hamburgi kikötőben egy lezuhanó árboc leterítette a kisebbik fiút s most súlyosan betegen hozzák haza a bárkán. Az idősebbik fiú előresietett, hogy édesanyját előkészítse.

A tengerésznek és halászembernek anyja erősszívű asszony. Mindennap imádkozik férjéért, fiaiért, a bízik az erős Istenben, ki a vihartól korbácsolt tengeren épp

úgy öröködik az emberek fölött, mint a biztos, mozdulatlan szárazföldön.

A Roynen fiú megcsókolta anyját és húgát, s előadta a dolgot. És akkor az asszonyok onnan kívülről látták, hogy Roynenné meggyújt két gyertyát, előveszi fekete nagy imádságos könyvét és imádkozik.

Nem sírt.

Összekulcsolt kézzel térdel mellette egyik oldalt a fiú, a másik oldalt a lány.

Ezeknek a szeme is könnytelen. Jól látják az asszonyok, a kik közelebb húzódnak a házhoz, s összetett kézzel szintén áhítatba merülnek.

De a homályban, az egyik virágzó fa alatt, zokogás hallatszik. Rozáli sír, a szép kis Rozáli, a kisebbik Roynen fiú titkos menyasszonya. S a fa, mintha vele sírna, csöndesen hullatja rá virágait a lanyha esti szellőben.

Óh, ő nem tud parancsolni ifjú szívének.

Roynenné befejezi az imádságot, megcsókolja könyvét, megcsókolják a gyerekek is. Aztán bejönnek az öreg asszonyok és biztatják, hogy hátha már azóta jobban is van a fiú.

Bemegy az öreg Baljon is és vigasztalja. Bemegy Derry is, átkarolja és megcsókolja az öregasszonyt. Aztán apja nyakába esik, hosszan-hosszan átölelve tartja és ritkás, szürke haját csókolgatja, óh, érzi, mélyen érzi, hogy vigasztalni kell azokat, a kiknek halottjuk van.

Baljonék aludni térnek a kerti házba. És Friderika hallja távolról a tenger egyforma hullámcsapá-

sait ... és úgy hangzik ez a zaj a fülébe, mintha valami közeledő hajó evezőcsapása volna . . .

Igen, érzí, tudja: a halál közeledik a sziget felé. Fekete hajón ül és hozza az ifjú Roynent.

Sokáig elgondolkozva üldögélt szobájában. Egypár bogár beröpült az ablakon, bele egyenesen a gyertyalángba. Elégve, nagyot koppanva, élettelenül hullott a földre. Kint a fákon álmukban csicseregtek a madarak. Valahol a messzeségből tompán bűgött ide egy gőzhajó kürtje . . . De Derry az éjszaka különböző hangjain keresztül is hallotta az evezők egyforma csapását.

Másnap késő délután az egész zandvorthi nép a kikötőben volt és várta a Roynének bárkáját. Köd nem volt, de ólomszínű felhők borították az eget, mely észak felé piszkos kékes-sárga volt. A tenger háta folyton borzongott, tarajos, tajtékos volt, s néha egy-egy hullám, mintha üldözték volna, nagyot szökelve csapott föl a partra. Minden arra mutatott, hogy vihar készül. Egy kis csúcson állt a bíró és messzelátóval kémlelte a tengert. Egyszerre látták, hogy összecukja a csövet s lejön a nép közé.

Roynenné ránézett. Az öreg ember vállára tetto kezét s szóla:

— Roynenné, s ti gyerekek, menjetek haza, húzzátok föl a fekete ruhátokat.

Megállt.

— Jön a bárka, — folytatta halkan, — s az árboacán fekete zászló leng.

Az öregasszony elfordult, s fia nyakába borult.

Kern tört ki belőle semmi hang, de testének rángatózása mutatta, hogy zokog.

És a szegény nyomorultak lassan hazafelé baktattak, hogy illendően gyászba öltözködhessenek.

És a hullámok hátán nemsokára megjelent a bárka a fekete zászlóval és Friderika kitágult szemekkel, remegő testével egy fához támaszkodva nézett rá. A parton álló öregek levették kalapjukat, az asszonyok összekulcsolt kézzel csendesén imádkoztak.

Már azt is lehetett látni, hogy a bárkán egy fekete koporsó van . . . Már azt is látták, hogy az ősz Roynen a koporsó mögött térdel, s valami könyvet olvas. Bizonyosan a bibliát.

A falu kápolnájának kis harangja megszendült.

A bárka kikötött és a férfiak vállukra vették a koporsót és vitték a Roynen-ház felé. És az asszonyok és lányok és gyermekek utána mentek és a part, a kikötő üres lett . . . csak Friderika állt ott és nézte a feketezászlós hajót.

A halál hajóját. Ezen jött és most vár, várja azt, a kin a sor van, hogy a nagy fekete kapun áthaladjon.

Virágos ravatalon fekszik az ifjú Roynen; a gertyák sárga fénye mellett, villogó hajósszekercével őrt áll mellette két agg halász, a falubeli asszonyok pedig föl-váltva, hangosan imádkoznak.

Baljon nem engedte oda lányát, sietve elvonult vele a kerti házba, lefektette, megcsókolta, gondosan betakarta és maga is lefeküdt.

A lány felült az ágyban és figyelt. Az eső kezdett

zuhogni odakint, a szél rázta a fákat, a ház pattogott és recsegett.

Derry kinyitotta az ablakot és figyelt. Az elemek harcának zaján keresztül éles kiáltásokat hallott. Talán a tenger fölött csapongó viharmadarak kiáltásait? Talán az erdő záporvert szárnyasainak jajgatásait? Ki tudja, hogy a vihar szavából, a háborgó tenger mélyéből, a föl-korbácsolt erdő sötétségéből miféle szellemek szólnak az emberhez?

A lány remegő kézzel öltözködni kezdett. A hajó, a hajó, ott áll üresen a parton és utasára vár. Talán a sötét hajós kiált hozzá az éjszakából, hogy siessen. Fehér ruhába öltözködik, mintha esküvőre menne. Hajába virágot fon, keblére bokrétát tűz. Aztán lassan fölkúszik az alacsony ablakra s ott habozva megáll. Az éjjeli lámpás bús világánál még egy pillantást vet a szobára, majd visszajön. Levelet vesz elő a zsebből, megcsókolja, s beleteszi az asztalon levő imádságos könyvbe. Azután, mintha hirtelen világos pillanata támadna, leborul apja szobájának küszöbére cs csókolgatja. A következő percben kímászik az ablakon, s a kert hátsó kapuján át a kikötő felé fut. Az eső elállt, a felhők szakadoznak. Megbotlik a kövekben, elesik a fagyökerekben, fölugrik, szalad tovább. Ott áll a hajónál. A fekete zászló lebben az árbocon, mintha üdvöletet intene. A Baljon-ház féltve őrzött drága virága belegázol a vízbe, s a csónakba kúszik. A hullámok nagyot rándítanak a bárkán, de a kötél mindig visszarántja. Mintha a föld nem akarná eresztetni. El yeled, fájdalmak, szenvedések hitvány tanyája . . . Derry

előveszi kis kését s kétségbeesetten vagdalja a kötelet. Aztán fölragad egy szekercét s azzal vagdalja . . . Végre! A tenger fölkapja a bárkát, a kötél szakad . . . s a hajó egy nagy lökessel bent van a tengerben, a homályban, a tödben . . . Kis Derryt viszi a halál bajója. A tenger dörge s az éji madarak sikoltásai kísérik.

XV.

Simándy korán reggel fölkel, lámpást gyújtott és tanuláshoz látott. Az volt az ambíciója, hogy hollandus nyelven kollokváljon, s hetek óta keményen készült rá. A magyar és német stipendisták közt erős versengés folyt minden téren. A sörivásban föltétlenül és mindig a németek győztek. Most következett a hollandi nyelven való kollokválás. Ez volt a döntő ütközet. A németek közül öten készültek rá, magyar részen csak Simándy; Puskás Gábor, bármily élénken óhajtotta is a nemzet diadalát, ez elől a harc elől félrevonult, mert az ő hollandus tudománya csak arra volt elég, hogy a szomszédos öreg trafikos kisasszonynak vidám perceket szerezzen. A ki az idegenek közt legjobban kollokvált, az kapott a kuratóriumtól egy elismerő diplomát, s azonkívül ő mondhatta nagy-pénteken, a Dom-Kerkben, Utrecht első templomában, a prédikációt. Követte ezt húsvétvasárnap díszebéd Valeton úrnál, a győztes tiszteletére, mindez nagy kitüntetés volt, és Simándy dagadni érezte a keblét, ha a diadal elkövetkezendő napjaira gondolt.

Fázott egy kicsit, azért fölállt és begyújtott a kan-

dallóba. Aztán az ablakhoz ment és a folyékony, piszkos, opálszínű reggelt nézte. Elkomorodott. Rémitő elhagyott-nak érezte magát, fáradt is volt a sok tanulástól, meg a hideg is borzongatta.

Csengetett és a teáját kérte. Az öreg cseléd egy levelet is hozott be vele. Rendőr hozta, — úgymond. — Rendőr? Pali kíváncsian bontotta föl. Maga a rendőrfőnök kérte őt benne, hogy látogassa meg.

Kilenc óra tájban Pali fölment. Az előszobában a jelentéssel érkezett tiszték egész csapatja várakozott, de mikor megmondta, hogy kicsoda, azonnal bevezették a rendőrfőhöz, a ki erőteljes, magas, de nyájasképű öreg ember volt. Helyyel kínálta Simándyt.

— Ön Simándy Pál?

— Igen.

— Stipendiummal itt tanuló magyar teológus?

— Igen.

— Tudomása van önnek arról, hogy Baljon Friederika kisasszony meghalt?

— Meghalt? — s a fiú fölugrott székéről.

— Meg. Három nap előtt. Nem is sejtette?

— Nem is álmodtam róla, uram.

— Pedig önnek is van köze a dologhoz, mert a kisasszony semmit se hagyott hátra, csupán egy levelet önhöz.

— Hozzám?

— Önhöz. Figyeljen ide . . .

— Meghalt! . . . — suttogta Pali, s lerogyott a székre.

— Baljon úr és leánya a zandvorthi szigeten voltak . . . Három nap előtt, éjjel, a kisasszony otthagyta apját, s mint a kutatások kiderítették, egy csónakban kiment a viharos Zuiderseere . . .

— Meghalt! . . . mormogott magában Pali.

— Az apa kétségbeesett kutatásokat indított. A csónakot meg is találták, a partra vetve, a kisasszony, úgy látszik, a vízbe ugrott, s holttestét a hajnali erős áramlat a Zuiderseeből az Északi-tengerbe sodorta . . . Baljon úr nagy jutalmat tűzött ki annak, a ki a holttestet megtalálja . . . ő maga az éjjel haza jött, s egyenesen hozám sietett a hátrahagyott levéllel, megkérve, mint régi barátját, hogy e levél s ön útján tudjam meg a valót... ő nem akar önnel találkozni.

— Nem akar? — hebegte Pali gépiesen.

— Nagyon meg van törve. Haja és szakálla hófehér lett három nap alatt . . . íme a levél . . .

Az az, ez Derry írása. Erős betűkkel van a borítékra írva: *Paul Szimandy*.

Pali kezében remegett a levél, a karjai erőtlenül hanyatlottak le. Nem merte föltépni. Vájjon micsoda titkot rejteget számára? Vére hevesen lüktetett, homlokán verejtékcseppek jelentek meg.

Végre föltörte és olvasta, a mint következik:

Keletről jöttél, mint a nap, fényt és melegséget árasztottál reám.

Nem vetted észre, óh, miért nem vetted észre a kis virágot, mely utadon nyílt.

Óh, miért jöttél tehetős hazámba, hol oly boldog

voltam . . . miért léptél atyám házába, hol engem úgy szerettek . . .

S ha már jöttél, miért nem vittél magaddal erős karjaid közt, dobogó szíveden napkeletre . . .

Ah, oly örömet mentem volna veled . . . itt hagytam volna a házat, melyben bölcsőm ringott, itt hagytam volna jó atyámat, elhagytam volna édesanyámat és behunyt szemmel követtelek volna. S a szemem nem ejtett volna könnyet, a búcsúzáskor száraz maradt volna, mert a te látásod foglalta volna el egészen.

De te nem szóltál, s most mindennek vége.

Korán elhunyt napom, Isten veled! Én most eltávozom magam; kis Derryt nem látjátok többet. A fekete hajó vár a zúgó tengeren, az éjszakából láthatatlan alakok kiáltanak felém, szólítanak, hívnak. Isten veled. Gondolj rám, ha virágot szakítsz, gondolj rám, ha a mennybolton tündökölni látod a csillagokat . . . Gondolj rám, ha boldog lélsz . . . s ha boldogtalan lélsz, jusson eszedbe, hogy kis Derry vár rád valahol, egy ismeretlen fehér országban . . . fehér ruhában . . . a fején virág . . . kis Derry, a te menyasszonyod.

A fiú halálsápadt lett, vonásai szinte megme-
redtek. Sokáig mozdulatlanul ült a helyén . . . azután elfordult egy sötét zug felé s megtörölte két szemét . . . Kínos sóhajtás tört ki kebléből. Az ég felé emelve rázta összekulcsolt kezét, de szó nem jött ki ajkán . . . Mit tehet róla ő, szegény nyomorult, hogy a vak sors ily kegyetlen játékra választotta ki.

A rendőrfő jó darabig nem háborgatta. Végre

odament hozzá, átkarolta a nyakát és gyöngéden szólt:

— Nos, édes fiam, nyilatkozzék.

Pali odaadta neki a levelet. Az öreg úr figyelmesen olvasta.

— Szegény kis gyerek, — mormogta, — s önnek sejtelme se volt róla?

Pali tompán felelt:

— Az én érzelmeim, uram, mást illetnek . . . nekem menyasszonyom van otthon . . . pap vagyok és férfi, adott szavam kétszeresen köt . . .

— S ő ezt nyilván tudta?

— Valószínűleg megtudta. De ha szabad volnék is, hogy mertein volna én, földhöz ragadt szegény ember, jött-ment idegen, szememet Baljon Friderikára fölemelni? — Suttogva tette hozzá:

— Istenem, Istenem, milyen szerencsétlenség. Mondja, uram, az égre kérem, mondja meg, mit tegyek?

— Semmit, itt nem lehet tenni semmit . . . De ne járjon Baljonékhoz, nehogy arra a szerencsétlen gyermekre emlékeztesse őket.

Pali izgatottan járkált föl s alá.

— Ke kérhessek bocsánatot attól a jó öreg embertől, azoktól a lágyszívű asszonyságoktól? Oh, én uram, én Istenem, miféle sötét hatalmak üzik itt velünk játékkukat! . . .

A rendőrfő visszaadta neki a *levelet*.

— Uram, édes jó uram, mondja meg Baljon úrnak . . . mondja meg Baljonnénak ... de mit mond-

jon meg? Mit mondjon meg? . . . Jobb lesz, ne szóljon semmit . . .

Meghajtotta; magát és kitámolygott a szobából . . . A feje szédült, egypárszor a falnak kellett támaszkodnia, mert úgy érezte, hogy elesik . . . Bántotta az utcai láрма, s a mellette hullámzó mindennapi élet, közömbös és ismeretlen embertömegével . . . Futott haza, hogy egyedül legyen, de megrettent, mikor homályos szobájába lépett s a csendesség körülfogta . . . Oly élénken, oly rokonszenvvel, oly fájdalommal gondolt a szőke kis Derryre, hogy folyton maga előtt látta . . . S a csendesség halk susogással beszélt hozzá: *Te vagy az oha halálának, te ölted meg, téged vádol a tenger fenekéről, s ha nem volna köztetek az Óceán ezer láb mély tömege, jajkiáltása, vádja szétszaggatná a füledet, megtépné a lelkedet ...*

Ali, rettentő, mikor a csendesség beszélni kezd.

A szegény fiú mint egy kínpadra vont bűnösa vonaglott.

Ekkor toppant be Gábor.

— Pali, tudod mi a hír?

Csak ekkor vette észre barátja arcának elváltozását.

— Mi bajod, fiam? Beteg vagy?

Pali megfogta a kezét és átölelte a nyakát. Végre egy jóbarátot lát! Csillapulni kezdett. Nyugalma lassan visszatért.

— Ülj le, Gábor, jó hogy jöttél, nagyon rossz perceim voltak.

— Tudod, mi a hír?

— Tudom.

— Baljon Derry . . .

— Igen, az.

— A tengerbe veszett. A szivaros kisasszony mondta, hogy az újságban van. Ne menjünk Baljonék-hoz kondoleálni?

Pali ijedten nézett rá.

— Nem!

— Borzasztó, hogy ilyen véletlen szerencsétlenségek történhetnek . . . Képzem ennek a boldogtalan családnak a zilált lelki állapotát . . . Egész életük föl van dúlva.

Pali feje keblére hanyatlott.

— Legalább egy koszorút szentelhetnék emlékének.

Pali fölemelte a fejét.

— Igen, azt fogjuk tenni.

— De hová?

— Az idegenben meghaltak síremlékére.

— Igazad van.

S a két fiú összeszedte a legszebb virágokat, koszorúba fonta, s ezzel elzarándokolt az utreckti temetőnek egy platánuszok által bekerített szomorú terére... Ezen áll egy obelisk-formájú síremlék, azoknak szentelve, a kik messze hazájuktól, idegenben haltak meg, a kiknek csontjai tán a tengerfenék korállsziklái közt, a borneói őserdőkből, vagy valamely gyarmati város helyőrségi temetőjében nyugszanak. Nézzétek az emlékek tal-

patatán a temérdek koszorút: e kis nép szertesét küldi fiait a nagyvilágba, s majdnem minden család sirat valakit, a kiről azt sem tudja, hogy hol van eltemetve. Nézzétek a fekete asszony-csoportokat, melyek napról-napra körülállják az obeliszket s könnypatakkal áldoznak szeretteik emlékének ... A két magyar fiú is ide tette le virágát, a kis hollandi lány édes emlékére gondolva . . . S mikor őszinte, nyílt, becsületes tekinteteket elhomályosította a kitörő könny, kis Derry tán megérezte ezt lent a víz rettentő birodalmának moherdői alatt . . . vagy fent, a csillagok tiszta világában ... a mérhetetlenségben ... a mindenségben. .. az Istenség Ölében.

XVI.

Puskás Gábor, a ki úgy nézett föl Simándy Pálra, mint egy félistenre, virágvasárnap után való kedden összes hollandus barátaitak abba a tanterembe gyűjtötte, melyben a kollokválás volt. Meg volt győződve róla, hogy Pali fényesen fog vizsgázni, s azt akarta, hogy a magyar szellemi felsőbbség minél nagyobb közönség előtt derüljön ki. S mikor Pali tényleg lefőzte német kollégáit, s Valeton úr neki a diplomát pár meleg szó kíséretében átnyújtotta, a hollandus gyerekek rivalgásába Gábor oly mennydörgő szittyá éljeneket vegyített, mintha legalább is fél Erdély tüdejét akarná kellőképp képviselni. A professzorok sorba kezét fogtak vele, a hollandusok ölegették, a németek savanyú képpel

üdvözölték. Gábor pedig úgy megszorongatta egypár-szor, hogy még a bordái is ropogtak bele. Azonnal megkapta a fölszólítást a nagypénteki prédikálásra s a meghívást Valeton úr húsvétvasárnap ebédjére. Gábor karon ragadta, kihurcolta a tömegből, s kivitte a folyósóra.

— Gyere öreg, — monda neki, — dicsőséged csak akkor teljes, ha az egészet megírjuk Anikónak.

Pál sápadt, fáradt arcán az öröm derüje futott végig. Gyöngéden megszorította figyelmes barátja kezét, s felelt:

— Igazad van. Kívüled csak egy lény van még, a ki ennek szívből örül, s ez Anikó.

Együtt siettek haza. Útközben Gábor megállt egy bolt előtt, s áldomás szempontjából egy üveg magyar bort vett, abból a Hollandiában nagyon elterjedt fajtából, mely ezt a föliratot viseli: Nullum vinum, nisi hungaricum.

Otthon levél várta őket, levél Bótai Rózától, a rendszeren levelező legöregebbik pap-lánytól, Bótai Barnához. S míg Gábor a bort bontotta és poharakat szedett elő, Pali a levelet olvasta . . . Egyszerre csak a fiú nagyot hördült, mintha egy hatalmas ütést kapott volna, összeesett.

— Pali, Pali fiam, mi bajod? — kiáltott Gábor es odaugorva, nagy kínnal a divánra emelte.

Kiszaladt. A cselédet orvosért küldte, aztán behozta, föltépte Pali ingét, vízzel locsolta a fejét, maszkirozta a mellét, levegőt fújta a szájába . . . Simándy

behunytt szemmel feküdt ott, s elkezdett kínosan nyöszörögni, mintha valami rosszat álmodnék . . . Kezével elháritó mozdulatokat tett, mintha rossz szellemek közlelednének feléje . . . Azután elkezdett egész testében reszketni, végre hirtelen felült és tágra nyitott szemmel nézett körül.

— Pali, édes Palim, mi bajod? — esengett Gábor.

Pali a levélre mutatott és rekedten megszólalt:

— Vége mindennek. A halott értem jött a tenger fenekéről és magával visz.

— Csillapodjál, fiam.

— Olvasd!

A levél így szólt:

„Kedves öcsém!

Mivel te olyan rövid, száraz leveleidet írogatsz nekünk, én nem tartottam szükségesnek, téged mindenről azonnal értesíteni. Azt talán írtam, hogy Anikó Sepsi-Szent-Györgyön volt egy barátnéjánál egy hónapig, hát levelet kapott, hogy menjek le, mert nagy újság van. Anikót nagy szerencse érte: egy ügyvéd, a kinek földje meg szőlője is van, megkérte a kezét. Tudom, Barna, te azt mondod: Simándy. De mikor lesz az? Két év múlva, hat év múlva? Mikor kap parókiát? És olyan parókiát, hogy megházasodhassék rá? Apánk egészen vak, csak a karszékben ül és pipáz, a templomba vezetnünk kell. A káplán a nyakunkon. Cselédet nem tarthatunk, mi főzünk, mi

söprünk, mi mosunk, de a káplán cipőjét nem fogjuk pucolni, tudod! Torkig vagyok ezzel a nyomorúsággal, a foltos ruhákkal, a koplalással, stóla semmi, a romániai pénzből a nép nekünk semmit sem juttat. Szerelem? Az a regényekben van, nem falusi szalmafődeles házak alatt. Az ügyvéd engem is a házához vesz, apánkat is kiségti a nyomorúságból. Anikó, az ostoba, egy darabig sírt, de a fejébe vertem, hogy ezzel tartozik a családjának. Csak nem akar ő is vénlány maradni, mint műi Mert Simándyra ugyan várhat ítéletnapig, tudja Isten, ki után szaladgál az külső országokban. Lám, Barna, te se jösz haza, pedig tudod, hogy életünk sora milyen nehéz és férfi, kell itthon . . . Anikó végre azt mondta, hogy te mondd meg, mit csináljon, neked szót fogad . . . Most már, Barna, te tőled függ szerencsénk. Édes apánk is remegve várja véleményedet. Vigyázz jól, mit mondasz . . . tekintsd koldusmódra tengődő családodat. Ez az Anikó is itt hervad, mr a várakozásban meg a nélkülözésben. Ha visszautasítod a kérért, én nem tudom, mit csinállok magammal. Okos fiú vagy, Simándyt előkészítheted, nem szeretheti az se olyan nagyon Anikót . . .“

. . . így folyt a kegyetlen vénlány levele tovább, tol panaszkodva, hol fenyegetőzve, hol rimánkodva, s Gábor szemei előtt végre összefolytak a betűk. A szív hangja nem volt benne, csak az önzés vad kitörése, ő Maga sohse szeretett senkit, s ha szeretett: a balsors él-fagyasztotta reményeit, csalódott, pártában maradt.

Azért aztán nem is ismerte el a szerelem jogát. Ugráljon örömben az a kolduslány, hogy ilyen szerencsét csinál. Az egész családját fölsegítheti vele.

Gábor eltakarta a szemét, becsületes jó szívét összeszorította a fájdalom. Pali fölé hajolt, hátrasimította a haját és megcsókolta a homlokát.

Az orvos belépett. Lázát konstataált, Simándyt ágyba fektette. Gábor odaült az ágyához, s nem mozdult el többet onnan.

És a beteg megszólalt. Forró keze rátapadt Gábor karjára, odahajolt hozzá és miközben szemei csodálatosan fénylettek, mintha egy idegen lélek nézett volna ki rajtuk, a fülébe suttogott különös, összefüggéstelen dolgokat . . . arról a szőke lányról, a ki feljött a tenger fenekéről és elválasztotta őt a barna lánytól.

Gábor megdermedt kezekkel facsarta a jégre rakott borogatást és betakarta vele Pali lázas homlokát... Aztán csöndesen imádkozott . . . S hűsége szeméből nagy könnycseppek peregtek alá.

Nagysütörtökön éjjel a beteg megcsillapodott. Láza csökkent s pár órát nyugodtan aludt. Reggel felé hirtelen felült az ágyban, s alig hallható hangon kérdezte:

— Micsoda nap van ma?

— Nagypéntek reggel.

— Fogj tollat, végy elő papirost, tintát, írd. Vagyázz, Bótai Barna kezével írd!

Gábor szó nélkül engedelmeskedett. Pali két kezébe temette arcát, s lassú hangon diktálta:

Kedves Róza!

Igazad van. Semmi kifogásom sincs az ellen, ha

Anikó férjhez megy . . .

Gábor fölnézett.

— Pali, nem ezt kellene . . .

A beteg türelmetlen mozdulatot tett.

— Hallgass! Az az Isten ujja, nem lehet más-
képp ... Nem tehetek mást ... a végzet rám nehe-
aedik . . . Golgotámat járom . . . írd tovább!

És Gábor írta:

*Simándyt magamra vállalom, nem lesz semmi
laj. Isten véletek!*

Szerető öcséd Barna.

— Megvan?

— Meg.

— Csöngess. Hamar borítékba, címezd meg és
ajánlva küldd el a postára!

— Édes fiam, gondold meg . . .

A beteg hevesen kiugrott az ágyból. TJgy megtán-
torodott, hogy az asztalba kellett kapaszkodnia.

— Palim, édes Palim, az ég szerelmére, feküdjél
vissza . . .

— Engedelmeskedel?

— Engedelmeskedem.

A beteg visszáólt ágyába, a levél elment. Sokáig
csend volt a szobában. A távolban a Domkerk órája tom-
pán verte a nyolcat.

— Gábor!

— Parancsolsz?

— Add elő az ünnepi ruhámat, a kucsmával és a paláttal . . .

— Mit akarsz?

— Megyek prédikálni az Úr Jézusról, a ki megváltott minket a szenvedésektől . . .

XVII.

A hatalmas, dupla oszlopsoros templom embermagasságig feketébe volt vonva. Fekete szőnyegek bontották a földet, a padokat, s gyászfátyollal takarták be a színes üvegű ablakokat is, nehogy egypár vidám napsugár zavarólag tolakodjék a komor nagypénteki pompába.

A gyász színébe öltözött embertömegek, ég felé emelt arccal, az orgona tompa bugása mellett, zoltárokat énekeltek. És a hívők egyesült fohásának ereje meglebegtette fönt az ablakokon a gyászfátyolokat, s a boltozatról, a kupoláról dörgéssé erősödve verődött vissza az énekhang. A levegő minden atomja rezgett, remegett, s lassankint az atmoszféra szinte izzóvá lett.

Hirtelen mély csend támadt. Hosszú sorban bevonult a teológusok serege, fölállt az Urasztala körül, s aztán hatalmas kardalban egy régi, fájdalmas zsolozsmát zengett el, abból az időből, mikor őseik Álba herceg katonái elől mocsarak közé menekülve, titokban imádták az Istent.

Simándy és Puskás a sekrestyében vártak.

— Pali, te sápadt vagy, lázad van és remegsz, — monda aggódva Puskás.

— Isten színe elé készülök.

Gábor megdöbbenve nézett rá. Simándy jóformán magánkívül volt. Behunyta szemmel, előrehajolva figyelt az énekre.

Egy öreg pap intett, Simándy fölment a szószékre, Összetette a kezét s lenézett a tömegre.

Kétezer arc volt feléje fordulva. Barázdás arcú öregek, rózsásképű fiatalok, az egyik mély áhítattal, a másik közönséges kíváncsisággal. Forró lehelletük feléje csapott, tekintetük egyenesen a szemére irányult, s mintha valamennyien unszolták volna: Beszélj, beszélj, s vezess minket az imádság szárnyán Urunk, Istennünk elé.

Á kapukat becsukták, mély csend lett odalent és Istennek gyöngéje szolgálja, kitérve karjait, megtört hangon szóla:

Végigtekintek a hívők fekete tömegén és csupa idegen arc néz rám. Egy ismerős vonást nem látok sehol, nem ismerem életeteket, szenvedéseiteket, örömeiteket, vágyaitokat. Nem tudom, hogy micsoda bűnötöket imádkoztatok le, nem tudom, hogy micsoda óhajotok bejeljesedéséért könyörögtök... De óh, keresztény társaim, bizony mondom nektek, jól tettétek, hogy Jézus Krisztus kinszenvedéseinek és keresztrefeszítésének napján lelketek fájdalmát én rám, gyarló ismeretlenre bízotok, hogy az Úr zsámolya elé kalauzoljam.

Mert én a bánat testvére vagyok, fejemen töviskorona, szívemben dárda.

*Én tőlem a föld megtagadta meleget, a nap vilá-
gosságát.*

*Az én tavaszom téllé vált, az én szívem jéggé,
dermedt.*

*Az én virágaim elhervadtak, az én ételeim mé-
reggé váltak.*

*Engem a földhöz immár nem fűz semmi, érzéket-
lenül állok itt, mint az országúton az útmutató, de mint
ez, mutatom az ösvényt az örök élet kútfeje, minden bű-
nök bocsánata: az Isten felé.*

*Jertek, ti anyák, kik egyetlen gyermeketek rava-
tala fölött minden könnyeteket elsírtátok. Én megvi-
gasztallak és veletek imádkozom.*

Jertek, ti tört szívek!

Jertek, ti szétfűzött remények!

Jertek, ti sárba fűlt illúziók!

*Boruljunk le Isten egyszülött fia előtt, imádjuk
őt, ki megtanított bennünket békén túrni szenvedé-
seinket.*

*A tömeg ámulva tekintett föl az ifjúra, a kinek
hangja majd élesen, majd búsan, zokogva, szívszagga-
tóan zúgott végig a sötét boltívek alatt. S a szegények,
a szenvedők, a nyomorultak kipirult arccal, lázas szem-
mel meredtek rá, mert mintha az ő panaszaiak találtak
volna jajszavakat az ifjú ajakán.*

*Az ifjú fehér lett, mint a fal, aztán halkán így
szólt:*

*Óh, ha a földi bánat örömmé válnék: de boldog
lenne egy szene a világi*

Itt megingott, s csak ennyit tudott mondani:
Amen!

Azzal összeroskadt. Szemei lezárultak s hatalmas teste nagy zuhanással bukott le a lépcsőn.

A lent állók rémülten hátráltak. A szószéken hirtelen megjelent Valeton s elkezdé:

— Mi atyánk, ki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod

A tömeg vele imádkozott. Ekkor Puskás törte át magát ökölrel a presbitereken, letérdelt, fölszaggatta Simándy nyakán a ruhát.

— Még él! Segítsetek a sekrestyébe vinni. Orvost, orvost!

A sekrestyében már két orvos várt.

— Mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség, most és mindörökké, ámen! — zúgott be az imádság vége a templomból.

— Talán túléli a krízist! — mondták az orvosok.

S Gábor összetett kézzel, ég felé emelt tekintettel utána mormogá:

— Tied az ország, a hatalom és a dicsőség . . .

XVIII.

Megélt. De végképp lesoványodott, s magas termete meggömbült.

A csodaszép, friss hollandi tavasz, mely ennek az országnak legremekebb évszaka, teljes pompájában állt

már, mikor Pál Gábor karján újra megjelent az utrechti sétatereken. Hallgatagon járkáltak, élvezve a madarak dalát. Simándy egyáltalán nagyon szóvalan lett. Mikorra a kórházból kikerült, Gábor szép, napos, háromszobás közös lakást vett föl, s oda vonult be ő is, meg a lábadozó is. Volt egy kis kertjük, tele illatozó orgonával, s a kert egyik oldala egy csöndes grachtra nyílt, melyben halkan locsogott folyton a víz.

Itt ült mindig Simándy, s a távolban úszó bárányszőr felhőket nézegette. A múlttól nem beszélt soha, mintha teljesen elfelejtette volna. Mikor betegsége után legelőször magához tért, úgy nézett körül, mint az olyan ember, a ki sokáig volt víz alatt, s el van bódulva. Ez a bódultsága, apátiája sokáig tartott, s az öntudat lassan tért vissza beléje.

Összes tanárai meglátogatták, s a kuratórium nagyobb összeget szavazott meg egészsége helyreállítására. A konyhára Gábor felügyelt, jó, erősítő borokról is ő gondoskodott s úgy ápolta, gondozta Palit, mintha az édesanyja lett volna.

XIX.

Még Pali a kórházban feküdt, mikor megjött Bótai Róza levele Anikó esküvőjéről, mely az egész családot boldoggá tette. Az önző vénlány áradozott az örömtől és újra meg újra köszönte Barnának, hogy nem gőrdített eléje akadályokat, *a fiatalok éretlen szerelmeskedése miatt.*

Gábor dühösen rongyokra szaggatta és a szeméibe dobta a levelet, melyről persze Pali előtt mélyen hallgatott.

Egyszer a beteg így szólt Gáborhoz:

— Te, küldöd a pénzt rendesen Bótaiéknak?

— Küldöm.

— S írod a leveleket is?

— Írom.

— Köszönöm.

Arcán nem látszott semmi fölindulás. Csak mintha a hangja egy kicsit remegett volna.

Egyszer újra megszólította Gábort:

— Különös arra a halottra jobb szívvel gondolok, mint az élőre.

— És miért mondtál le az élőről?

— Meg kellett lenni. Derry akarta így. Mi történik azzal a nyomorult családdal, ha az a leány még rám várt volna három-négy évig? S ha elveszem, mi lesz? Egy halott állt volna köztünk . . . Lehet, hogy boldogok lettünk volna, de nem hiszem, nem hiszem . . .

Arca kipirult, nyitott szájjal, sebesen lélezgett.

— Az én életemnek vége, a balsors fűződött hozzám, mint a rabhoz a bilincs. Azelőtt álmomban szép, lombos székely erdőink közt jártam, zúgásukon elandalodott a lelkem . . . most mindig a tengeren járok, leszállok a mélybe, egyre mélyebbre, sötétebbre, s nézek, tapogatok, kutatok, mintha valamit elvesztettem volna . . . a fülemben pedig örökké a nagy vizek mormogását halloin ...

Megtörölte a homlokát. Sokáig Hallgatott, végre megszólalt:

— Vájjon férjhez ment-e már?

— Nem tudom . . . talán ... azt hiszem igen.

Pali feje lassan keblére süllyedt.

— Azt hiszem, nem is szeretett. Gyerek volt még, szívében nem szánthatott mély barázdát a szerelem. Eövid idő is betemette. Ez a fátum. A ki engem szeret, elpusztul bele, a kit én szeretek, nem lehet enyém.

Halkan beszélt, bús megadással, lemondással.

— Különben úgy se tart soká.

Gábor nyugtalanul nézett rá.

— Mit akarsz ezzel mondani?

— Semmit. Csak azt, hogy meg fogok halni nem-sokára. Miért éljek? Mi vár reám? Micsoda földadat érdekelheti, galvanizálhatja ezt az összetört lelket? Semmi. Félreállok az útból, kilépek az előretörő tömegből és lefekszem az árokba meghalni . . . Fontos ez? Hisz már csak ennek a rongy testnek a haláláról, a gépezet megállításáról van szó . . . dicsőbb részem már halott...

Mintha önmagának beszélt volna, rá se nézett Gáborra. A szegény fiú félreállt, s csak nagy nehezen tudta visszafojtani a zokogást, óh, jól ösmerte már szegény Derry történetét, a szerepet, melyet barátja a boldogtalan kis leány életében játszott. És erős esküt tett, hogy ezentúl egy pillanatra se hagyja magára beteg barátját. Pünkösöd közeledtével az orvosok egy Hamburg mellett levő tengerparti szanatóriumot jelöltek ki, mint a mely a beteget végképp meg fogja gyógyítani. Si-

mánda szó nélkül beleegyezett, mikor eléje terjesztették a dolgot s Gábor azonnal hozzáfogott az előkészületekhez.

Az elutazás előtt való nap egy óra leforgása alatt Bótai nevére két távirat érkezett. Az egyik jelentette, hogy az öreg nagyon rosszul van, Barna jöjjön haza. A másik jelentette, hogy már késő, az öreg meghalt.

És ekkor Gábor leült és egy hosszú levélben megírta Barna halálát, az ő kegyes csalásukat, pénzküldésüket, Simándy önfeláldozását, betegségét, mostani állapotát s intette a vénlányt, hogy imádkozzanak ezért a fiúért, *aki olyan hős, aki olyan szent és olyan boldogtalan!*

Másnap Amsterdamból gőzhajón elutaztak Hamburgba.

Simándy a vizén nyugtalan lett. A hajó orrán állt s szeme a messzeségbe mélyedt. Majd a tenger színét fürkészte köröskörül. Szeme fölvilant, ha valami fekete pontot pillantott meg a távolban; de tüze kialudt, ha kiderült, hogy az hajó.

A nap elpihent a vérvörös hullámok közt. Feljött a hold és bűvös világa előmlött a ringó végtelenségén. Gábor igyekezett az ebédlöbe csalni barátját. De nem sikerült. Simándy leült s mereven maga elé nézett. És suttogva kezdé:

— Hagyj békén, légy csöndesen. Most az ő birodalmában vagyunk. És ő tudja ezt. Itt lebeg a víz színén, Vagy a holdsugarban . . . , fehér ruhában, a fehér ország királynéja . . .

Elhallgatott, lehunyta szemét s álmódozott, Gábor meg virrasztott mellette.

A hajó befordult az Elba torkolatánál, s még sötét éjjel volt, mikor Hamburg alatt, a nagy óceánjáró gőzhajók közt horgonyt vetett.

A szomszédban egy háromemeletes hajó pöfögött, vastag füstfelhők szikraözönnel vegyest tódultak ki kettős kéményéből. Erősen fűtötték, útra készült. Simándy fejét a hajó korlátjára hajtotta s teljesen mozdulatlanul volt.

Derengeni kezdett a szürkület. A hajóóriás belefűjt sivitó kürtjébe. Simándy fölriadt álmából s körül nézett az idegen világban.

— Hol vagyunk?

— A hamburgi kikötőben.

Keleten világosodott az ég. Kábító zörgéssel vonták föl a készülődő hajó — a *Germania* — két óriási horgonyát. Az árbocokon matrózok jelentek meg s a köteleket bontogatták. A kikötő ébredni kezdett, vonatok robbogtak be s indultak el, kis gőzösök hasították a vizet, emberrajok jelentek meg a parton.

Rózsaszínű volt már az ég a keleti szemhatáron.

Még egyet bűgött a *Germania* kürtje, s lassan elindult. Kivándorlókat vitt, a harmadik fődélzet, leghátul, tele volt alakokkal, kik kalapot, kendőt lobogtattak az elhagyott szárazföld felé.

És ekkor egyszerre, ott az Amerika felé induló hajón száz meg száz torokból fölhangzott a zsoldár:

*Te lenned bíztunk eleitől fogva,
Uram, téged tartottunk hajlékunknak,
Mikor még semmi hegyek sem voltának,
Hogy még sem ég, sem föld nem volt formálva,
Te voltál és te vagy, erős Isten,
És te megmaradsz minden időben.*

Egészen parasztosan, kezdetlegesen énekelték, hosszan elnyújtva, mint odahaza. Az öreg emberek rekedt rikácsolása kihangzott az alaptónusból: mintha megtört, kétségbeesett szívek sikoltottak volna segítségért az Istenhez. Már a népet is látták, a *Germania* egészen közel haladt el mellettük . . . Levett kalappal álltak ott . . . Jóképű magyar alakok voltak, sok öreg eruber volt köztük szürkülő hajjal, ráncos arccal . . . Egy kemény munkában eltöltött élet keserű csalódásaival mehettek új életet, új hazát keresni. Egy csomó asszony, ifjú, gyerek állt ott az öregek körül s áhítatos arcát valamennyi a mennyek felé tartva, buzgón énekelt . . . S az óriási hajó zakatolásán, a kikötői élet dübörgésén keresztül repült a hajnalpiros ég felé a tehetetlenek, -a nyomorultak könyörgése.

Simándy fakó arccal, tágra nyitott szemmel meredt rájuk.

— A kilencvenedik zsoltár, — rebegette Gábor.

Egyszerre Simándy keble elkezdett hullámozni, arca vonaglott, eltorzult, s két szeméből kicsordult a könny forró patakja. Aztán összekulcsolta, majd kitérte karjait, s a zokogástól elfulladt hangon suttogetta:

— Hitem, hazám kiált hozzám, nem hallod? Veszendő népem, pusztuló hazám ... óh! értelek, köszönöm Istenem az égi hangot!

Kelet felől teljes királyi pompájával emelkedett föl a nap, s ragyogása elárasztotta a kikötő száz meg száz hajóját és nyüzsgő életét. Simándy dagadó kebelével szívta magába a fényt.

— Oda nézz fiú! Világosság és melegség árad ránk keletről: ott a mi hazánk! Újra élek. Van már céloom, van már földatom: haza megyünk.

MÁSODIK RÉSZ.

A HAVASOK KÖZT.

I.

Kincses Kolozsvár fölött a nyári hajnal derengett, de kincstelen lakói még mély álomban szenderegtek. A nagy piac régi erdélyi házai, melyekben sok ősi dalia utódja szendergett, egymásután bontakoztak ki a homályból. Az egész téren csak két élő lény mozgott, a két fendőr, kik a Hagy Gábor fogadója előtt sétáltak, honnan a nyitott ablakon át muzsikaszó hangzott ki.

A két rendőr megállt és hallgatta a zenét.

— Mióta áll itt poszton, komám? — kérde az egyik.

— Tizenegy óra óta.

— Hallott-e vaj egy magyar nótát azóta ezektől?

— Nem én, komám, egyet se.

— Én is ide ügyeltem a túlsó oldalról, de egy fiát se hallottam. Csupa oláhosat meg németeset játszottak

— Csóválták egy darabig a fejüket.

— Nem volna jó beszólni hozzájuk?

— Minek?

— Hogy hát hagyják már abba, mert virrad.

— Nincs nekünk ahhoz, komám, semmi közünk. Az a mi parancsunk, hogy vigyázzunk az oláhokra, hogy semmi bajuk se legyen a mi népünk részéről.

— Igaz, szent igaz. De nekem mégis nagy örömem volna, úgy tíz hóstáti magyart közéjük ereszteni, lőcscsel . . .

— Én se bánám, de ne feledjük, komám, hogy mi rendőrök vagyunk, nem pedig polgárok.

. . . Nagy Gábor fogadójában a császárhoz intézett memorandum miatt pörbe fogott románok mulattak. Folyt a pezsgő meg a konyak, gurult a bukaresti arany, félművelt, durva külsejű papok ölelkeztek bukaresti monoklis ügyvédekkel, kieresztett ingű, börtüszös falusi bírákkal, tanítókkal s kisvárosi tyúkprókátorokkal. A mámor ült valamennyinek az arcán, s néha egymást kézen fogva, a hegyi mócok vad táncát jártál; el. Egy kifestett arcú, sovány lány, valamelyik prókátornak a lánya, járt legeiül vadság dolgában. Rikoltozott, öklével döngette az asztalt, s kibontott hajjal ugrándozott, míg a többiek szilaj kiáltásokkal kísérték.

Lent, a terjedelmes, nyitott kocsiszín alatt, sok embert nem engedett aludni ez a láрма. Az oda beállított szekereken hált ugyanis egy csomó mezőségi és havasi református lelkész, a kik a papszentelésre jöttek be. Töb-
beket az ev. ref. kollégiumba szállásoltak, a ki birta, vendéglőbe szállt, de nagyrészüknök bizony minden szállása a kurátor kocsjá volt, melyen több napi járőföldeket megtéve, bejöttek Kolozsvárra, hogy a papszentelést el ne mulasztják.

Hajnal felé egy fiatal dászkal egy hófehér hajú, pirosképű, öreg református papot tuszkolt be az ajtón.

— Uraim! — kiáltott stentori hangon, — van szerencsém a szomszédomat, a sárréti magyar papot bemutatni. Aszonta, nem tud aludni a lármánktól, hát beinvitáltam egy pohár pezsgőre . . . Aszonta, sohse' ivott pezsgőt . . . Annál inkább kóstolja meg, mondám én . . . Úgy elalszik tőle, hogy ágyúval lövöldözhetnek a íliie mellett, még sem ébred föl . . .

Az öreg pap alázatosan mosolygott.

— Remélem, nem veszik tolakodásnak nagyságtok . . .

A társaság röhögött és a dászkal egy sörös poharat, színültig töltve pezsgővel, a markába nyomott. Az öreg figyelmesen nézte a gyöngyöző italt, aztán óvatosan megkóstolta és végül egy hajtásra kiürítette.

Nagyot csettentett a nyelvével s szeme fölragyogott. A dászkal intett társainak s a következő percben újra teletöltötték az öregnek a poharát.

— Óh, kérem, az urak nagyon kegyesek . . . Valóban, felségéé egy ital . . . Egészségükre . . .

És újra föl akarta hajtani. E percben valaki fellökte az ajtót, s megjelent Simándy Pál hatalmas alakja. Csak soványabb és sápadtabb volt, s arcára komor ráncokat vont az élet. Ő is a kocsiszínben aludt, s az oláhok mulatsága mint egy rossz álom gyötörte. A kuratórtól hallotta, hogy az öreg sárréti pap hova ment s utána sietett

Gábor bácsi, mit csinál? — szólt rá az öregre.

Az öreg összerezett, mint egy torkoskodáson kapott gyerek.

— Hát, fiam, egy kis pezsgővel kínáltak meg az urak, — hebegte.

— Jöjjön, nem magyar embernek való hely ez. Nem látja, hogy csúfot úznek a maga szerénységéből?

És karon ragadta. De a dászkál eléjük állt.

— Mi jupon viszi el a papunkat, ha egyszer itt jobban érzi magát, mint a kocsiszínben?

A társaság vihogott. Simándy keble meg dagadt az indulattól. Halkan szólt:

— Nagyon duzzadhatsz a bukaresti pénztől, hogy ilyen szemtelen vagy, dászkál. Jöjjön, Gábor bácsi!

Az öreg egy fájó sóhajjal tette le a tele poharat, s lehajtott fejjel ment ki az ajtón. Simándy végignézett a kompánián, s követte az öreget, keményen bevágva maga után az ajtót.

Az oláhok tele torokkal a *Desteptate romane-i* kezdték fűjni, s ablakot, táblát berakattak, mert már egészen világos volt odakint. A legnagyobb ordítózás közepette nyílt az ajtó, s a híres oroszlánvadászó gróf zömök, erős alakja jelent meg, fején tollas kalappal, kezében lovagló korbáccsal, melynek csontnyelével megkopogtatta az asztalt.

A cigány egyszerre abba hagyta a zenét, az oláhok közt, a kik mind ismerték a grófot, halotti csend lett.

A gróf intett, a primás odament.

— Hallom, hogy egész éjjel egy magyar nótát se húztál.

— Nem parancsolták, méltóságos úr.

— Komisz malacbanda vagy, jegyezd meg, hogy Erdélyben többet úrnak nem fogsz muzsikálni.

A cigány fehér lett, mint a fal. A gróf az oláhokhoz fordult.

— Mozogjatok és pedig gyorsan, kifelé! Csak nem gondoljátok, hogy veletek fogok tovább mulatni? Pista, — szólt az egyik vadászához, — nyisd ki nekik az ajtót, a ki nem siet, azt lökd ki. Vendéglős, magyar pezsgőt! János (ez volt a másik inas) szaladj a Salamon bandájáért! Cigányok, nyissatok ablakot, aztán kotródjatok!

Az oláhok és a cigányok szó nélkül elsompolyogtak. A gróf Salamon bandáját a folyosóra állította, a hová a románok szobái nyíltak, s reggelig huzatta nekik a Rákóczi-indulót.

II.

Simándy Pál kitűnő bizonyítványokkal tért haza Utrechtből, a hol mindenki sajnálta távozását, úgy a tanárai, mint a kollégái. De ő nem tudott megmaradni, s nem engedett semmiféle marasztalásnak. Nagy temető volt rá nézve Hollandia, itt vesztette el legjobb barátját, s itt érte őt két pusztító vihar, mely szívvilágát kietlenné tette, megdermesztette. Érezte, hogy a bús emlékek folyton előtte lebegő képeinek révén lassan-lassan a melankólia, a csüggedés lopószik lelkébe, s akkor össze fog roskadni. Pedig nagy föladatokat látott maga előtt lebegni s Isten rendelésének tekintette, hogy elszakadt minden

kedves kapocs, mely őt a földhöz fűzte, a röghöz kötötte s Immár kizárólagosan a két nagy ideálnak szentelheti magát: a hitnek és a hazának.

Kolozsvárott tisztelgett a református püspöknél, a ki megnézte bizonyítványait és szóla:

— Nem idevaló vagy te, fiam, neked Budapesten vagy egy más magyarországi egyházkerületben volna a helyed. Hova tegyünk? Mit csináljunk az ilyen tehetséggel és tudománnyal? Mi koldusok, elhagyottak, szenvedők vagyunk.

— Minél nehezebb küzdelem vár rám, méltóságos úr, annál örömebb szentelem magam neki. Leszek a koldusok papja, az elhagyottak támasza, a szenvedők vigasztalója.

A püspök figyelmesen ránézett.

— Jól beszélsz, fiam, de nem ismered a züllést odakint. Ha majd az élet beléd vágja tigriskarmait, másként fogsz gondolkodni és tettered megtörik.

Az ifjú mélyet sóhajtott.

— Az élet már szétmarcangolt engem, én rám már nem várhat szenvedés.

— Ne beszélj így, fiatal vagy, bár homlokodon egypár ránc s arcodon néhány keserű vonás mutatja, hogy gondolkoztál és szenvedtél már . . .

Az inas belépett, jelenteni, hogy a magyar-garabói presbitérium küldöttei visszajöttek a válaszáért.

— Ez is egy fejetlen egyház. Templomukat a híres Bod Péter építette, s nem kapnak bele papot.

— Miért?

— Mert senki se megy oda nyomorogni. Szét fognak zülleni, s a templomot becsukhatjuk, a régi, híres kálvinista templomot . . .

Simándy hirtelen elhatározással szólt:

— Elmegyek én.

A püspök szánakozva ránézett.

— De ott be kell állnod parasztnak.

— Be fogok állni parasztnak.

— Magad fogsz aratni és kaszálni.

— Magam fogok aratni és kaszálni.

A püspök türelmetlen mozdulatot tett.

— Hadd el, itt fogsz maradni Kolozsvárott, egyelőre káplánnak és hitoktatónak.

— Őh atyám, engedd meg, hogy elbujdossam a hegyek közé, s védjek egy veszendő várat.

Hangjában annyi fájdalom rezgett, hogy a püspököt is megindította.

— Ahogy akarod, édes fiam. Kár érted, de talán igazad van ... A veszélyes pontokra kell a legkiválóbb katonákat küldeni . . . Jöjjenek be a magyar-garabóiak!

Beléptek hárman, a kurátor és két presbiter. Tiszta külsejű, értelmes arcú magyar volt mind a három. A püspök Simándyra mutatott.

— Itt a papjuk. Nagy tudományú, kitűnően iskolázott ifjú ember, örülhetnek, hogy megkaphatják.

A kurátor zavartan köhintett.

— A tiszteletes úr talán nem tudja, hogy miféle eklézsiába kerül?

— Tudom, hogy nagyon szegény az eklézsia. —

felelt Pál, — de ez nem ok arra, hogy meghátráljak. Én nem olyan helyet keresek, a hol nincs semmi haj, hanem olyant, a hol küzdeni, dolgozni, fáradni kell.

Most már a fejét vakarta a kurátor.

— Isten éltesse, tiszteletes úr, és tartsa meg a. jó szándékában, de nekem mégis meg kell mondani a dolgot, instálom, úgy, a hogy van. A kepe, a pap része, nálunk nem a huszadik, hanem minden harmincadik kalangya a gabonából. Lukma nincs, mert borunk nem terem. Stóla nincs, mert az oláh pap a mi híveinket ingyen kiszolgálja, így hát a mi papunk is kénytelen vele. Készpénzfizetés semmi, aztán vannak földek, de nincs hozzá ingyen-napszám . . . Vagyunk pedig össze-vissza százhusz lélek . . . Aztán bizony az iskolát is a tiszteletes úrnak kellene elvégezni.

— Rendben van. Mikor foglalhatom el a helyemet? — szólt Simándy.

A kurátor bámulva nézett hol rá, hol a püspökre.

— Hát eljönne a tiszteletes úr? Mi csak azért jötünk, hogy legalább valami földhöz ragadt kostát kapjunk, ha már a papjaink elszöknek . . . Nem is hittük, hogy ilyen szerencsésen járunk. . . No, lesz öröm Magyar-Garabón . . . Rövidesen megválasztjuk mi, tiszteletes úr.

— Addig pedig itt maradsz, fiam, mellettem, — szólt a püspök.

A kurátor pedig addig somfordált, a míg el nem kapta Pali kezét és meg nem csókolta. Pali rászólt, hogy

ő ezt csak az asszonyoknak és gyerekeknek engedi meg, mire a kurátor visszafelelt:

— Instálom, tiszteletes úr, nem úgy van az. A ki pap, az pap. Az oláh papnak még a ruháját is csókolják nálunk. Nem akarjuk, hogy a nép őt nagyobb embernek tartsa, mint a tiszteletes urat.

És Palinak meg kellett engednie hogy a presbiterek is szépen kezét csókoljanak neki.

Aztán sietve elmentek, hogy az örömhírt hazavigyék és a papválasztást megtartsák. Így lett Simándy Pál pap Magyar-Garabón, a görgényi havasok közt.

III.

Simándy Pál tudta, hogy mit cselekszik, mikor a magyar-garabóiak meghívását habozás nélkül elfogadta. Erdélyi fiú volt. Hunyad vármegyében született s ott töltötte gyermekéveit, a mi annyit tesz, hogy a régi dicsőség képei, emlékei már legzsengőbb korában bevésődtek lelkébe. Ő a késő ivadék, már romok közt jött a világra. A szétzüllött magyarság romjai közt. Látott régi magyar templomokat oláh kézen, vagy becsukva, körülötte olmagas dudvával. Látott üresen álló nemesi udvarházakat, melyeknek tégláiból az oláh parasztok építettek kunyhót maguknak. Hegytetőkön sokszor elborongott középkori varak romjai közt, hol egykoron a magyar vitézek álltak őrt a falon, vigyázva a messzeterülő völgyeket . . . Szájjal, ezrével látott magyar típusú, magyar nevű parasztokat, kik elvesztették őseik nyelvét, őseik vallását, s

lelke kínosan vonaglott, mikor látta, Hogy e tömegek im-
már idegen eszme, idegen nemzet szolgálatába hajtották
erejüket, s magyar öntudatuknak utolsó szikrája is ki-
hamvadt bennük.

S a mint nőtt-nőtt, lelkébe nőtt egy bús kép, a szo-
morú, a beteg, a szenvedő Erdélyről. S ez a kép meg-
elevenedett, s feléje kiáltott azon a hajnalon, a ham-
burgi kikötőben, a bujdosó magyarok ajkairól. Széttört
lelkébe új erő, új élet, új cél költözött, s most boldog
megelégedés töltötte el, mikor egy olyan szörnyű szegény
helyre, haldokló nép közé jutott. Úgy érezte magát, mint
az afrikai vadonba induló misszionárius . . . apostolnak
éiezte magát, a ki a pogány Róma légiói és civilizációja
ellem indul, mezítláb, fegyvertelen kézzel ... s lelke föl-
magasztosult e gondolatra.

A papság sorrendje az, hogy mikor valaki elvé-
gezte a teológiát, leteszi a lelkészi vizsgát, aztán elmegy
káplániakodni, s közben, ha megürül egy hely, pályázik
és várja a jó ekléziát. Simándynak tehát nem kellett
soká várni; de az is bizonyos, hogy mindenki összecsapta
a kezét, mikor meghallotta, hogy odamegy. Puskás Gá-
bor pedig a legélénkebb szemrehányásokkal illette. Si-
rnándy szomorú mosolylyal hallgatta s végre így felelt:

— A beszédeből azt látom, hogy te igen kiváló
férfinak és kitűnő papnak tartasz engem.

— A legkitűnőbbnek a mi generációnkból.

— Nos, tudod, hogy a súlyos beteghez a legelső
egyetemi orvos-tanárt hívják. Vedd úgy, hogy én nagyon
súlyos beteghez megyek.

. . . Úgy beszélte meg a hívekkel, hogy a papszente-
lésre Benedek Péter kurátor uram bejön szekéren, s ő
niindjárt kimegy vele Magyar-Garabóra. És a mint a
szekér beállt a Nagy Gábor fogadójának kocsiszíne alá,
Simándy azonnal odaköltözködött, a többi szegény pap
közé, a kik az ünnepélyre bejöttek.

Fényes, napsugaras reggel volt, az ódon város
utcái közé a Szamos völgyéből s a havasokról csak úgy
dőlt be a kábító virágillat. Az utca tele volt néppel, fél-
vad, hosszú hajú, bocskoros alakokkal, kik tanítóik és
papaik vezetése alatt sorakoztak Nagy Gábor vendéglő-
jétől a régi erdélyi országgyűlések pusztá, rideg külsejű
házáig, melyben a törvényszék a memorandum-pört tár-
gyalta. Szép, szálas csendőrlegények sétálgattak a tö-
megben, puskájok végén villogott a szurony. E külföldi
pénzen ide behurcolt jámbor és tudatlan nép, melynek
sejtelve se volt arról, hogy ő mit keres itt, levett süveg-
gel, alázatosan tért ki a félelmes megjelenésű csend-
őrök elől.

Egyszerre csak megkondultak az öreg református
templom harangjai, s a püspök lakásából a papok fekete
tömege vonult át az egyházba. Elül az óriási termetű
püspök, magyar kucsmában, selyempalástja körülölelte
egész testét. Azután az esperesek, majd a fõszentelendõ
papok s végül a kolozsvári teológusok. A templom nyitott
kapuján kihangzott az orgona bûgása s a hívek zsoltár-
éneke. Egy percre elhalt az utca lármája, miközben a
lassan úszó fekete tutaj eltűnt a kapu torkában. Két nagy
dördüléssel bevágódtak a kapu szárnyai, a világ zaja,

a szenvedély, a gyűlölet, a bosszú, az árulás kint rekedt...
Az ifjú papok ott álltak, Istenük előtt.

A teológusok kara elénekelt egy szomorú dalt . . .
aztán a szószéken megjelent a püspök és imádkozott. Si-
mándy ott állt az első sorban és égő tekintetét ráfüggesz-
tette. Mint a kiszáradt föld a májusi esőt, úgy szomjazta
a főpap ajkáról az ígét. És a püspök dörgő hangja be-
töltötte a legtávolabbi zugokat is, de nem töltötte be a
legközelebbi szíveket se . . . Szép, papos imádság volt,
melyet el lehet imádkozni az utrechti dómban is ... és
Pali érezte, hogy itt hiányzik valami . . .

— Sztreászka! Sztreászka! — dördült meg oda-
kint bömbölve ezer meg ezer ajkról.

A komédiások odakint most vonultak bíráik elé...
A püspök odabent imádkozott tovább ... És Pali maga
előtt látta a durva tömeget... a gyűlölettől villogó sze-
meket, melyeknek vad sortüze közt az imént elvonul-
tak . . . s lángoló tekintetét az imádkozó főpapra emelve,
bensejében könyörgött: nyisd ki, óh, főpap-atyám, sze-
medet és lásd meg ezt a dühös tengert, mely szigetünket
ostromolja . . . Halld meg bösz ordítását... erről beszélj
nekünk, gyöngé csónakosoknak, kik kiszállandók va-
gyunk az óceánra . . .

Csönd lett odakint, a szertartás folyt idebent. A
püspök után a szószékre lépett az öreg falusi pap, a ki
egész életét a hegyek közt, küzdelemben töltötte... Az
életnek késő őszét taposta már s így tapasztalatainak
érett gyümölcsét nyújthatta a pályájuk kezdetén álló
ifjaknak.

És beszélt az ifjú papokhoz, szolgatársaihoz az;
 Úrban.

És elmondta, hogy a jó papnak földadata tanítani, nemcsak a templomban, a szószéken, hanem kint az életben példájával is. Süriin citálta Pál apostol leveleit. Hivatkozott az Idvezítőre, a ki nemcsak hirdette, hanem gyakorolta is a szeretetet és az alázatosságot. Nemcsak hirdette az Atya akaratát, hanem életével be is töltötte azt.

... A templom ablakai szinte megzörrentek a kint kavargó oláh parasztok ordításától. Egy vörös cingulusos hírhedt protópópa haladt végig köztük, áldást osztogatva ...

A öreg pap pedig száraz hangon figyelmeztette a papokat, hogy a tanításhoz tudomány és buzgóság is szükséges, mert a ki másokat tanítani akar, annak a tudást nem lehet nélkülöznie. Az iskola csak a tudás alapköveit tette le. Tanulják különösen a bibliát, mely nem emberektől, de Istentől vagyon, nem elmúló, de örökkévaló.

... Az utcán trombitászó harsant meg. Egy szakasz huszár vonult végig, kivont karddal. A lovak patkói dübörögtek a kövezeten.. . Simándy kábultan, fáradtan nézett körül. Úgy érezte, hogy mindjárt a kötélhez rohan s félreveri a harangot . . . aztán megrázza két vállát az öreg papnak és a fülébe kiáltja: „Ébredj, Atyám és ébredjete ti mind, óh, keresztyén társaim! Nem halljátok vakmerő ellenségeink tombolását? Nagy veszedelem fenyeget bennünket, ha nem lesz meg ben-

nünk az első apostolok és vártanuk lelke, akkor végünk van! Hajónk összetöredezik és elsüljed. Nélkülözések meg ne törjenek, fáradtságot ne ismerjünk, éjt és napot olvaszszunk össze, hogy szétszórt híreinket összegyűjthessük s a magunk lelkének lángját beljük leheljük. Világosítsd meg, óh, hatalmas Isten, az általunk követendő utat, mert sötétben botorkálunk s veszendőbe megy az evangéliomi vallás!“

Végigsimította forró homlokát, s körülnézett. Szája és nyelve száraz volt, mintha csakugyan szónokolt volna ... de nem, ő nem szólt semmit, a szószékről még mindig az öreg pap monoton hangja recsegett. Most már teljesen elvont okoskodásokba merült és Simándy csüggedten hajtotta le fejét...

Az ifjú papok elhelyezkedtek az Urasztala körül. Az esperesek mindegyike egy-egy ifjú pap fejére tette a kezét s a püspök olvasta az áldást. . .

Az öreg harang újra megkondult, a kapuk kitarultak s a fekete menet vonult vissza a püspök házába. É3 találkoztak egy másik menettel: fülsiketítő kiáltások közt tértek vissza a vádlottak vendéglőjükbe. S a vendéglő előtt összeállva, a bukaresti fotográfus lefényképezte a mártírokat. Az egyik oláh pap kérésére még a csendőrök is szíveskedtek mögójök állni, föltűzött szuronyyal, így nagyobb lesz a hatás Bukarestben s jobban fizet a liga.

Ott volt tehát Magyar-Garabón, a havasok közt, Bod Péter, a híres tudós református pap ekléziájában. Mikor a kurátor kocsiján a hegytetőre érkezett, s az öreg ostorával lemutatott a völgybe, hogy nézze: az ott Garabó, Pál levette kalapját, s az éghez fohászzkodott. Nem azért fohászzkodott, hogy a Mindenható adjon neki türelmet, erőt és kitartást, mert hisz érezte, hogy ezek a tulajdonságok meglesznek benne, hanem hálát adott azért, hogy az élet zúgó zaját, ezer örvényeit maga mögött hagyhatta. S íme, megérkezett hátralevő éveinek, remeté-ségének helyére. A magas hegyeket hatalmas tölgyerdő borította, s tisztavízű erek csöndes zúgással csurogtak le mindenfelől a völgybe, hogy ott patakká erősödve szakdjanak le a messze síkságok folyóiba.

Az erdő fái bólintgatva zúgtak, a mezők virágai hajladoztak, a nagy kukoricások is remegve száraz zörgést hallattak: az egész völgy mintha a hegytetőről alászálló, feketeruhás, sápadt ifjú megérkezését tárgyalta volna suttogva, összedugott fejjel. S az ifjú szinte össze-rezzent, mikor a sűrűből hirtelen éles, gúnyos nevetés csendült meg: a vad gerle nyers kacagása. Egy percre mintha elsötétedett volna előtte a völgy, egy kis szívszorongást is érzett. De hamar vége volt.

S a patak mellett húzódott a falu, végig az egész völgyön. Szalmafödeles viskókból állt az egész, alacsony, földhöz lapult viskókból, melyek mintha azért húzódtak volna így össze, csakhogy a hatalmasok valahogy észre

ne vegyék létezésüket és ne foglalkozzanak velük. A házak körül kukoricaföldek voltak; a hol egy kis szabad tér volt, ott kukoricát lehetett látni: ez itt a népnek legfőbb kincse, a mindennapi kenyere; s mesébe való nagy dolognak tartják azt a legendát, hogy vannak olyan dús-gazdag emberek is a világon, a kik a kukoricát csak a disznaikkal etetik meg. Ott tehát a disznó van olyan úr, mint errefelé az ember.

A patak egyik partján, magas dombon, állt a kétszáz éves református templom, tornya tetején a csillagos buzogánnyal. Csakhogy mikor küszöbét a külföldi akadémiaikon tanult Bod Péter taposta, még akkor e völgyben magyarul dicsérték az Istent, s az ide látszó várhegyről lefelé kanyargó úton Bethlen Kata zöldruhás csatlósai és apródjai száguldoztak. A templom kőfallal volt kerítve, udvara ölmagas fű, gyom, dudva, az ajtót a rozsdás kulcschal alig lehetett kinyitni. Bent az ablakok csupa pókháló, egy-két tábla ki is volt törve, az Urasztalán ujj magas por, a toronyban bagolycsalád. A tető lyukain de sokszor becsoroghatott az eső, látszott a helye a vakolatukat hullató falakon, a kőkockákkal kirakott földön. A padokat is a szű kezdte már rágni. Vigasztalan szánom kép volt, s az öreg parasztok, a kik papjukkal az első utat oda megtették, lehajtott fejjel állták körül Pált.

— Ne csüggedjetek, keresztyén társaim, a templom elpusztul, romlik, de él a hit és új fénybe borítja e kopott, komor falakat. Ha az Isten megsegít, majd lassankint a templomunkat is kijavítjuk.

Benedek, az öreg kurátor, a fejét csóválta szomorúan.

— Szépen beszél, tiszteletes uram, de majd megunja a kínlódást, ha látja, hogy a magunk erejére vagyunk hagyva, s a magunk ereje milyen gyöngé... Voltak itt már nagyon kemény papok ... de papolni is, tanítani is, meg parasztmunkát is végezni: ezt nem bírta egy se.

— Majd én elbírom.

— Éppen félesztendeje, hogy az utolsó papunk elhagyott .. . Azóta zárva van a templom, csak az én házamnál volt vasárnap egy kis imádkozás, bibliaolvasás, zsoltár éneklés . . . ezekkel az öreg emberekkel. . . Mert úgy tessék venni, hogy ezekből, meg egypár asszonyból áll az eklézsia ... Ezek a maguk gazdái, van valamicskájuk, a többi zsellérember, napszámos, pásztor. Oláh módra él, hun itthon van, hun nincs itthon, a hegyek közt csatangol, fát vág . . . azokra mi nem számíthatunk.

— Majd összeszedjük újra. Csak hirdessétek ki mindenfelé, hogy a garabói pap megjött, a templom kapui kitarultak s várják a híveket a könyörgésre.

Egy nagyon öreg ember lépett elő a csoportból.

— Instálom alássan, tiszteletes úr, estefelé jár, meghúzhatom a harangot? Ez majd elviszi a híjjét a völgyben, hogy megjött a papunk.

— Kend a harangozó?

— Én vagyok, instálom. Két harangunk van: egyik hívja az eleveneket, másik kíséri a halottakat. De bizony

alig-alig akad dolgom. A mi híveink is odaát járnak harangoztatásért, mert itt ritkán van pap.

— Hova odaát?

— Az oláh paphoz.

Kimentek a templom elé. És egyszer csak fejük felett megkondult a harang, bim-bam-bim-ham. És a hívek áhítattal levették süvegüket és Pali észrevette, hogy egypáran, ó-hitű rítus szerint, keresztet vetnek magukra. A falu utcája megnépesedett. Asszonyok jöttek ki a kapu elé, sokan megindultak a templomdombra.

A harangozás véget ért s ekkor Pali a tömeghez fordult:

— Miért vetettetek keresztet magatokra?

— Instálom, keresztények vagyunk mink is, — szólt egy asszony, — s ezt külsőleg is kell vallani. Így tanrh'a a pápa.

Egy másik asszony hozzátette:

— Úgyis azt mondják rólunk az oláhok, instálom, hegy pogányok vagyunk, mert még a templomunkon sincs kereszt.

Pali lehorgasztotta a fejét. Az egyszerű emberek, a kik körülállották, nem sejtették, hogy micsoda vihar dul keblében. Úgy érezte magát, mint a hadvezér, a ki észreveszi, hogy az ellenség már egypár fontos pozíciót elfoglalt. Közben odajárultak eléje mind és kezet csókoltak neki. És ő nem szólt ellene semmit, mert látta, hogy örömet okoz vele a népnek.

Lementek mind a parókiára. És útközben Benedek kurátor uram lassú hangon beszélgetett hozzá:

— Bocsásson meg, tiszteletes úr, ha szólok, de én is végeztem két iskolát Enyeden, tudok valamit. Én mondom, hogy a papságot kétszer kell megtanulni. Először a teológián, aztán elülről kell kezdeni a parókián. Nem úgy van ám itt, a hogy a könyvekből tanulják, meg a hogy a püspök úr gondolja. Az oláh csókolhatja a papja kezét, ruháját, a feszületet, a szent képeit, a temploma oltárját, meg a temploma földjét is. S minden ilyen csók után könnyebben érzi magát, mert azt hiszi, hogy Istennek tetsző cselekedetet művelt. A népünk ezt látja, megszokja ... aztán kezdi irigyelni, mert azt hiszi, hogy az oláh könnyebben jut Istenéhez, több módja van bűneinek bocsánatára ..

Az öreg ember elhallgatott.

— Mit akar ezzel mondani, kurátor uram?

Az öreg zavartan köhintett.

— Én nem akarok semmit se mondani, de úgy olvastam, hogy Kínában a hittérítők kínaiasan viselkednek, ruházkodnak, fészülködnek ... Azt hiszem ...

Újra elhallgatott. Pál megértette. A tapasztalt öreg azt akarta kifejezni, hogy a magyar papnak is idomulnia kell itt a helyi szokásokhoz, különben nem állja ki a versenyt az oláhokkal.

Pali föltekintett az égre. Az ég tiszta volt és fényes, mert a hegyek mögül a nap sugarai még odaverődtek. Aztán letekintett a völgybe, hol már a házak a földdel, a mezők az erdővel összeolvadni kezdtek az esthómályban. Megragadta az öreg ember kezét.

— Benedek uram, nézzen föl, a fényes Minden-

gégbe. A mi hitünk, menten minden földi salaktól, odaemeli a lelket, az egy igaz Istenhez. Meghalhatok, belepusztulhatok, de én csak az ő imádasát hirdetem, tisztán, egyszerűen, az evangéliumi hit tanai szerint, a hogy őseinktől örökül kaptuk. Nézzen oda le, a földi sötétségbe: innen akarom fölemelni népemet a világságba. Isten engem úgy segítjen!

— Ámen! — felelt rá a kurátor, a ki csodálattal szegezte szemét az ifjú papra.

A parókiához érkeztek. Ódon, vastagfalú, hulladozó, cseréppel fődött ház volt ez, széles tornáccal. Előtte egy kis tisztás, azon két diófa állt. Tulajdonképp udvara nem is volt, mert a házat teljesen kukoricás vette körül. A ház háta mögött mély vízmosás tátongott, melynek partját ölmagas dudva borította. Kietlen, elhagyott hely volt ez, mély szomorúság ömlött el rajta, s Pál maga is megdöbbsent, mikor legelőször szemtől-szembe állt leendő otthonával.

Az asszonyok ekkor már mind elmaradtak onnan. Pál megkérdezte az okát. A kurátor zavartan köhintett.

— Nem mernek idejönni a Salamonar miatt.

— Salamonar? Mi az?

— Instálom, errefelé úgy hívják a garaboncás diákokot.

— De hát mi köze annak az én házamhoz?

— Azt tartják a faluban, hogy éjjel rendszeren itt hál a Salamonar. Nyegru Lázár húshagyó kedden, éjjel tizenkét óraker hallotta, mikor a bagoly hétszer huhogott

a parókia kéményén. Ez a huhogás izenet volt a prikulicsoknak . . .

— Mi az a prikulics?

— Instálom, a prikulics gonosz szellem, a mely yagy emberi, vagy állati alakban él a földön és pusztít bennünket.

— És kigyelmed hiszi ezeket a meséket?

— Én nem hiszem, de . . . de ne tessék elárulni a feleségemnek.

— Hát az asszony hiszi \

— Az asszonyok mind hiszik.

És az öreg kurátor hangjában mély szomorúság rezgett. Simándy szédülni érezte a fejét. Mintha feneketlen mélység tárult volna föl szemei előtt. Már egészen este volt. Az ég már csak nyugat felé volt világos. Simándy sóvár, fájdalmas tekintetet vetett oda: mintha ott tűnt volna el a hit. Aztán tekintete visszahullott a földre, s rémülten meredt bele az alaktalan sötétségbe: ez meg a babona.

A férfiak is lassankint eloszladoztak, csak még a kurátor volt hátra, a ki vacsorára és hálásra hívta a papot, mert a parókiát csak tegnap meszelték és rosszul esnék benne az alvás. De Pali nem fogadta el, nehogy akadjon valaki, a ki azt mondja, hogy tán a garabonciás diáktól fél.

Miután kurátoroknál elfogyasztotta tejből és fekete kenyérből álló egyszerű vacsoráját, fölment a házába és gyertyát gyújtott. Első éjszakáját volt itt tölten-dő. Az egész ház két alacsony szobából állott, közepen

volt a konyha, nyitott nagy tűzkelylél, fölötte a kémény füstös torka tátongett. A külső szoba bútorzata volt: ágy, faliszekrény, asztal, falóca, két szék, padlója keményre taposott agyag, padmalya mestergerendás. Agyát már megvetette napközben a kurátorné; két nagy ládája még kipakolatlanul állott. Az egyikben ruhaneműi, a másikban könyvei, képei, emléktárgyai állottak. Fölnyitotta az utóbbinak a födelét, s elkezdett kirakodni. Ott volt utrechti tanárainak arcképe, hollandi és angol acélmet-szetek régi mesterek képeiről, albumok, tele külföldi városok képeivel, az utrechti teológiai fakultás fotográfiaja ... És egyszerre csak keze lehanyatlott . . . egy percig mozdulatlanul nézett maga elé . . . ott feküdt előtte Bótai Anikó fakó arcképe, melyet hajdan Utrechtben kapott Bótai Barnabástól.

Hajdan! Úgy van, hajdan. De régen is volt az már, édes Istenem, mintha századok homályán kellene fáradt tekintetének áttörnie, hogy addig az időig érjen, a mikor az utrechti kocsmában hallgatták hárman az éjszakai szél üvöltését ... És akkor ez a leány közelebb volt hozzá, mint most, mikor egy ország levegőjét szívják .. . Vájjon mit csinál? Boldog-e? Gondol-e még rá? ... S a leány emléke elemi erővel rohanta meg, arca, hajának színe, hangja, utolsó ruhája, melyet búcsúzaskor viselt, minden-minden egyszerre eszébe jutott e pillanatban, mikor új otthonának rendezéséhez fogott. Ha ő itt volna, ha ő most itt volna! Bizonyosan a konyhában sűrögne s a vacsorára sülő krumplit piszkálná ... be-beszaladna, s a tűztől kipirult arcát eléje tartva, meg-

instálná az édes urát, hogy rakja már el a sok bolond könyvet az asztalról, hadd terítsen.

. . . Eh, ostoba! Hát ide hozhatnád azt a leányt? Két száját erre a kolduskenyérre?

. . . Ide? Hisz nem is jött volna ám akkor ide ő se. Maga a püspök megmondta, hogy rá fényes jövő vár, csak türelem.

Remegő kézzel megsimította a homlokát, s bevágta a láda tetejét. Íme, első este gondolatban már dezertált innen. Szégyen, szégyen rád, te hitvány, gyöngelék. . . álmolni jöttél te erre a helyre?

A gyertya lángja meglobbant, az ablak megzörrent, a nyitott kéményben irgalmatlan sivítással dudálni kezdett a szél. Pali kiment a ház elé; távoli villámlások hasították az eget és tompa dördülések jelentették, hogy vihar közeledik. Pali gondosan bezárta ablakait, ajtaját, imádkozott és lefeküdt. Csak azt hallotta még, hogy az oláh templomban félreverik a harangokat: a vihar elé harangoztak; aztán elaludt.

És nem hiába mondják az álmot a halál szelíd testvérének: ez a szelíd testvér elvezette őt ahhoz a leányhoz, a ki a zord testvér karjai közt pihent. Mint mikor egy öreg ember ifjúkorát álmolja vissza, oly kellemes érzéssel álmolta meg Pál hollandi életének képeit. Csupa szép és kedves jelenet vonult el az álmoló előtt, valamennyiben ott állt Derry hosszú aranyhajával, s hamvas, gömbölyű, gyermeteg arcának édes mosolyával. Előtte állott az egész hollandi család, barátságos meleg otthonában, nyájas, vidám arccal. . . Változik

a kép. ők Puskással mennek Baljonékhoz ebédre, s boldogan sietnek céljuk felé. Végig a régi grachton, aztán a fapiacon, majd a Katalin-téren ... és még nincsenek ott. Kis sikátorokon rohannak át, mert hisz már nagy késésben vannak . . . száz meg száz apró utcán, zugon haladnak keresztül és megint a fapiacon vannak ... Itt tájékozzák magukat s újra elindulnak. Egyszerre hosszú tehervonat robog el előttük, meg kell állniok . . . aztán majd belerohannak egy csatorna vizébe, megint vissza kell fordulniok. Fáradtan lihegnek. Beesteledik. Az utcák ködbe borulnak, elnéptelednek, a házak egyre öszébb szorulnak ... a falhoz lapulva nagy kinnal kúsznak át a keskeny közökön. Pál megáll, körülnéz, kiált, tapogat, Puskás nincs sehol. Rémülten belekapaszkodik az esőcsatornába s felkúszik a háztetőre... Keze vérzik, ruhája elrongyosodik: fent van. A köd elmaradt. A háztetők ragyogó holdfényben úsznak. Az ott a dóm, az ott az érseki templom . . . most már tudja az utat. S háztetőről háztetőre ugrálva, egyszerre csak a Baljonék házán van. Üres. Az ablakok összetörve, kifordulva sarkukból. Széltől űzött fehér ködfoszlányok gomolyognak végig a szobákon. A kémények mellé húzódva gazdátlan macskák sikoltoznak. A cserepek és a vakolat éles zörejjel hullanak le a földre... A meggyötört ifjú fölbredt. Homloka, teste csupa víz. Gyertyát gyújt és hallgatózik. Kint tombol a vihar, szakad a zápor, s a vízzel megtelt szakadéokban a ház mögött mennydörögve rohan alá az áradat . . . Istenem, ez a fehér ország királynéjának látogatása . . .

A tengerből szállt fül a fehér párával a felhőbe ... a szél idehajtotta a felhővel . . . s most itt ostromolja, veri, könnyeivel öntözi a házat, mely megremeg a szenvedélytől, az indulattól ... Ez az, ez az, Derry, a ki eljött utána . . .

Kiugrik az ágyból, neki veti a hátát a falnak, s az ajtóra szegezi tekintetét. Mintha azt várná, hogy egyezerre csak föl pattan, s belép rajta a hollandi kis lány . . . Az oláh és a magyar asszonyok pedig fölültek ágyukban és keresztet vetettek magukra. Íme, a magyar pap kiüzte hajlékából a garaboncást, s az most a prikulicsokat összeszedve, kitölti mérgét a falun. És sokan szentelt vízzel hintették meg a küszöbüket, hogy ott megtörjön a gonoszok ereje.

S a szegény fiú ott állt és nem tudott segíteni magán. Csak mikor elcsöndesedett a zivatar s derengeni kezdett a hajnal, akkor tért meg az ő nyugalma is. Fölment templomába, s két erős karját ég felé emelve, az imádság szárnyán gyöngye szívét is oda igyekezett emelni.

Szegény tudós, bölcs ember, mit érsz a nagy eszeddel, a sok tudományoddal . . . ott vagy, a hol a tudatlan paraszt a babonájával . . . neked is megvannak gonosz szellemeid . . . múltad rossz emlékei, melyek följárnak hozzád, mint a pásztorhoz a prikulics, a dráku, a Salamonar, a villi. .. csakhogy ő együgyű hókuszpókuszai mögé elsáncolja magát és nyugodt, de te, mint a gályarab a tüzes bélyegző nyomát, egész életedben hordod a lelkedbe égetett sebeket... Óh, jaj neked, jaj az intelligens embernek!

A parókia tájáról a kurátor lesarlóztatta a fűvet, gyomot, a diófa alá egy nagy cölöpöt ütött, rá asztalt és melléje padot csinált. Simándy ezalatt a második szobát a templomból áthordott padokkal berendezte iskolának, s egy hét múlva már a maga kenyeren élt. A konyhájába bevonult Sára néni, az eklézsia egyik régi harangozójának özvegye, a ki eddig úgy kézen-közön, a jószívű emberek portáján szépen eléledégt, ő lett a gazdasszony, főzött, takarított, s közbe-közbe imádkozott. És alig gomolygott ki harmadszor füst a parókia kéményén, íme megjelentek a fecskék, s bár már másutt raktak fészket, ide jöttek a széles, száraz tornáceresz alá, melyre még tavalyról emlékeztek, hogy a legpompásabb, legbiztosabb hely az egész faluban. Egy reggelen mind a tiz régi fecskefészket tele találta Simándy vidáman csicsergő, kedves lakókkal, s ettől kezdve háza elvesztette sivár, embertelen jellegét. S a falu lakói általában kedvező jelnek vették, hogy a nagy tiszteletben álló madárkák siettek elfoglalni ősi helyüket s áhítattal tekintettek a komoly, ifjú papra, a ki kiverte a garabonciást s vissza tudta hívni a fecskéket.

Egy vasárnapon a templomban hosszú fehérszakállú, ráncosképű öreg embert vett észre, a ki a prédikációját nagy figyelemmel hallgatta. A külföldi protestánsok vallásosságáról, hatalmáról és erejéről beszélt. Áttért aztán az erdélyi fejedelmek korára és elmondta a hazai protestánsok küzdelmeit, szenvedéseit s mai álla-

potát. Hévvel, meggyőződéssel beszélt s Hatalmas hangja betöltötte a puszta templomot. Elmondta, hogyan rázta őt föl közömbösségéből, mint egy égi szózat, Hamburgban a kivándorlók zsoltáréneke. S ő haza sietett, ide a félreeső völgybe, hogy a kevés számú híveket összeszedje és megtartsa a nemzetnek. Szép és dicső dolog egy világbíró nagy nemzetet szolgálni, de mennyivel magasabb, lelkesítőbb föladat egy kis nemzetet szolgálni, arcáról a munka verejtékét letörölni, sebeit bekötözni, s lelkét Isten felé vezérelni. *Vegyétek úgy, keresztény társaim, hogy mi itt egy régi magyar várnak utolsó ép bástyáját védelmezzük. Tartsunk össze, szeressük egymást, vigyázzunk, őrködjünk, hogy az ellenség erőt ne vegyen rajtunk.*

Istentisztelet után az öreg emberekkel összeállt a templom kapuja előtt, a falu dolgait megbeszélni, s minden egyes hívéről adatokat szerezni.

— Vette észre, tiszteletes úr? — szólt a kurátor, — itt volt a funtinelli remete.

— Ki az?

— Egy öreg birtokos úr, itt fent a havasok közt. Ritkán szokott megjelenni. Úgy látszik, az új pap hírére jött le, mert református ember. Emberkerülő, nem áll szóba senkivel, sok jót tesz, de a köszönetet nem szívesen fogadja. Azt beszélnek, a forradalomban híres vitéz ember volt

Mikor Pál haza ment, a funtinelli remete a diófa alatt a padon várta. A másik diófához két mokány hegyi ló volt kötve.

Üdvözöllek, öcsém, én Zalathnay Gábor vagyok.

Pali is bemutatta magát.

— A templomban voltam, meghallgattam a papolásodat. Nem vagy közibénk való, nagyon tanult és okos vagy te Garabóra. Meg fogsz te innen szökni, fiam.

Pali szembe állt vele és ránézett.

— Olyannak ismert meg a beszédemből?

— Nem. A szíved helyén van és éreztem lelked forróságát. De éppen ezért el fogsz itt senyvedni, mert neked nem ilyen környezet való. Szívósságod elkopik, megtörik, lelked kipusztul, sivatag lesz, lesülyedsz, köznapi fráter lesz és akkor majd kereket oldasz.

— Nem úgy, atyám, én készakarva választottam ezt a helyet. Az én lelkemet összetörte a szenvedés, mielőtt idejöttem, s itt fog megújhódni, megacélozódni, összekalapalódni a küzdelemben.

Az öreg ránézett.

— Szenvedés? Gyermekek, ne hívd ki magad ellen az eget. Mit tudsz te a szenvedésről? Mit tud a patak pizstrángja a vizek mélységeiről? Mit tud a veréb az ég végtelenségéről? Mit tudsz te az élet örvényeiről? Nézz rám, ki pelyhes állal láttam karóra tűzve apám fejét, láttam megbecstelenítve anyámat, nőmet s valamennyit megölve, két édes, kis gagyogó fiammal együtt. ..

Pali megdöbbenve nézett rá, Zalathnay lehajtotta a fejét.

— Csudálkozol, hogy e szörnyű emlékekre se fakad könny a szememben ... Negyven éve annak... Elsírtam

már minden könnyemet . . . De előbb vérben fürödtem, n lázadó Terében . . . azután Funtinellibe vonultam, ott kriptába tettem halottaimat és sírtam, sírtam, míg könnyeim patakja el nem apadt. És lecsillapultam. És jó ember lettem. És az Isten megáldott, mert az éj csendjében, mikor az álom tündére szememre ereszkedik, visszalopja szívembe a régi boldogságot. . . Álomban minden éjjel két kis buksi fiammal játszom, a medvebőrön liempergünk, orromat, fületem ráncigálják. . . Csak néha álmodom azt, hogy megdöbbenek: mert ime nekem olyan hosszú, hófehér szakállam van, a fiaim meg mindig olyan kicsinyek maradnak . . . Istenem, mekkorák volnának már! Már unokákat ringatnék a térdemen . . .

Zalathnay fölkelt, föl és alá járt. Végre megállt Pál előtt.

— Nem ezért jöttem. De az az érzés vett rajtam erőt, hogy neked el kell mondanom mindent. Egy öreg szolgám nagy beteg, azt hiszem, haldoklik . . . rábírtam, hogy vegyen Úrvacsorát. Hozol neki?

— Kötelességem.

— Ebédelj meg, aztán az én két lovamon megyünk. Én majd a tarisznyából eszem.

Alig harangozták a delet, a remete és a pap lóra ültek és nekivágtak a havasoknak.

VI.

Az éjjeli vihar után remek friss volt a levegő az erdőben. A lovak vidám poroszkálással haladtak hegyre föl, völgybe le, áttörtettek vízmosásokon, melyekben még

zuhogott a víz, s a két útitárs sokáig nem szólt egy szót sem egymáshoz.

Egy hegytetőn megálltak, lenyergeltek, Zalathnay füvet szedett marokra és megcsutakolta az izzadt lovakat. Mindezt szó nélkül. Szembe velük, a másik hegycsúcsról valami oláh pásztor botjára támaszkodva nézett le a völgybe. Zalathnay rá mutatott.

— Nézz oda, fiam. Az ott az oláh nép története. Századokon át így néztek le biztos magasból a völgybe, hol azalatt a mi őseinket az ellenség öldöste. S mikor a mi udvarházainkból kipusztultak a lakók, akkor ők leszálltak a hegyekről, beültek a gazdátlan birtokokba, s azt mondták, hogy övék az ország.

Ettől kezdve Zalathnay beszédesebb lett,

— Én nem vétettem soha senkinek. Mindenkiel jól bántam. Miért bántottak engem? Miért irtották ki a családomat? Olyan emberek, a kik csak jóban részesültek tőlem. Engem is csak egy magyar kocsisom önfeláldozó hűsége mentett meg, az utolsó pillanatban. Bár ne mentett volna meg! Nem tapadna annyi vér a kezemhez. Mert rettentő boszút álltam. Mint boszúálló angyal dültem az oláhok közt ... S az Isten azt mérte rám büntetésül, hogy hosszúéletű legyek, hogy minél későbbén láthassam enyéimet ott fent . . . Megálljunk! Itt pihenni fogunk.

Nemsokára egy tisztásra értek, melyen patak csörtetett végig. Ott újra lenyergelték a lovakat és legelni bocsátották, aztán lehevertek és vajaskenyeret, gyümölcsöt falatozva, friss havasi forrásvizet ittak rá. Még két

pipa is előkerült Zalathnay izsákjából, füstölni kezdtek s hanyatt fekve, a kék eget nézték. Zalathnay lassan a földre eresztette a pipáját és elaludt. Jó sokáig aludt. Arca kisimult és teljesen elvesztette komor kifejezését. Iknándy meghatva nézte. Hirtelen, átmenet nélkül fölébredt és felült.

— Sokáig aludtam?

— Elég sokáig.

— Miért nem keltettél föl?

— Nem mertem. Arcán édes derű mutatkozott, s nekem az jutott eszembe, hogy bizonyosan a kis fiaival játszik.

Zalathnay elfordította a fejét s fölkel.

— Gyere utánam.

A tisztás egy sarkára vezette, s a bokrokat félrehajtotta. Egy sírdomb látszott kereszttel.

— Itt van eltemetve egy fiatal bécsi diák, a halálfejes légióból.

Körüljárta a sírt, a mely tele volt vadvirággal.

— Különös idők, érthetetlen idők voltak azok. Egy idegen harcol értünk, a saját honfitársaink pedig föllázadnak ellenünk. Ez a lelkes stájer vagy tiroli gyerek el-esik a magyar szabadságért, az oláh pedig, a ki velünk egy tából eszik, dühödten, vérszomjasán ellene tör. Hej, sok ilyen beszédes sírdomb van itt, szép Erdélyországban, de az élők nem értik meg a halottak szavát... Gyertünk!

Tovább lovagoltak, s most Simándy beszélt, elmondván születését, neveltetését és iskoláztatását. A

mint belemélyedt, hangja egyre szakgatottabb lett s végre egészen eltompult. Zalathnay rá nézett.

— Elég volt, fiam, ne folytasd. Emlékeiddel, látom, fájdalmaid visszatérnek. Még fiatal vagy, vigasztalódni fogsz és boldog leszel.

Rekedten felelt Simándy:

— Boldog leszek, remélem, de nem földi értelemben. Én a földtől, a sártól, a rögtől elszakítottam magam, atyám, s csak isteni és nemzeti hivatásomnak fogok élni . . . Jaj volna nekem, ha nem tudnék elszakadni a földtől! ...

Sokáig hallgatagon haladtak odább. Egyszerre csak egy fensíkra értek, zab-, kukorica- és krumpliföldek közé. Funtinelliben voltak. Beértek a faluba, a mely rongyos viskókából állott, temploma nem volt. Csakhamar szemükbe tűnt a kastély, Zalathnay háza. Egy oldalon mély vízmosás, a többi oldalon magas kőfal vette körül. Olyan volt, mint egy kis vár. Az egyik végén kápolna volt, ennek a kriptájában aludták örök álmukat a Zalathnay ak háromszáz esztendő óta: ezek a hős és ingatag, cselszövő és szenvedélyes, vallásos és tivornyázó, nagy-eszű és félbolond, vad, marcona, de utolérhetetlenül kedves erdélyi urak, kik a Kelet és Nyugat ott lefolyt nagy harcában oly csodálatosan fönn tudták tartani magukat, megőrizve annyira érdekes individualitásukat. Simándy különös meghatottsággal nézett az oszlopos magas tornáczra, szinte várta, hogy csatlósok, apródok futnak elő, megfogni a lovak kantárszárát. Aztán tekintete Zalathnayra esett, fáradt alakjára, ráncos arcára, ősz szakál-

lára: íme a levitézlett nemzetség utolsó sarja, a kinek összes vágya csak az, hogy odategyék a kriptába, ősei mellé . . . S akkor a ház pusztulásnak indul . . . köveit széthordják . . . s bele költözik a bagoly, meg a denevér.

Az istállóból egy oláh kocsis futott elő a lovakért.

— A papnak a lovait is bekötöttem, nagyságos úr.

Zalathnay meglepetve nézett rá.

— Miféle papét?

— Az oláh papét, instálom.

— Hát az mit keres itt?

— Nem tudom, instálom, csak jött és fölment a beteghez.

Ki engedte meg? — ordította Zalatlmay elvörösödve.

Instálom, Borka asszony tudja, — szólt a kocsis remegve és elvezette a lovakat.

Zalathnay fölsietett a lépcsőn, Gábor utána. A tornácon egy félig parasztosan öltözködött öreg asszony jött eléje.

— Borka, ki rendelte ide az oláh papot?

— Maga a haldokló, instálom. Az ördög kínozza szegényt és szeretné, ha kiüznék belőle. A haldokló kívánságát nem szabad megtagadni, nagyságos úr.

— Hol az a pap?

— Most ölti föl a misemondó ruháját. Zalathnay be akart rohanni, ekkor Pál megfogta a vállát.

— Vezessen a beteghez! Ne foglalkozzunk mással. A ház túlsó oldalán volt a cselédek traktusa, oda

mentet és beléptek a beteghez, a ki nagyon öreg ember volt.

— György szolgálám, ismeresz? — kérdeé Zalathnay.

A cseléd intett, hogy ismeri.

— Nézd, elhoztam a papunkat, hogy föladjja neked az Úrvacsorát.

A cseléd Pálra nézett.

— Szenvedek, — nyöszörgé.

— Meg fognak enyhülni kínjaid, figyelj Isten szolgáljára.

Borka vánkost tett a beteg feje alá és félig felültette. A nyitott ajtón lassankint több-több cseléd szívtárgott be. A folyosón is parasztok voltak, a kik letérdeltek, keresztet vetettek magukra és mormogva imádkoztak.

Simándy magával hozott pakkjából elővette palástját, az ütött-kopott kelyhet, bort töltött bele, s egy tálcán kenyeret szelt. A palástot magára vette, kezét összekulcsolta és fohászzkodott:

— *Kegyelmes Isten! Téged óhajt és vár a nyomorúság terhe alatt elalélt lélek! Jöjj, óh, jöjj, irgalom Istene, erősítsd és vigasztald a te szegény, beteg szolgálodat. Amen.*

Itt a bibliát a kezébe vette, égre emelt tekintetét a betegre sülyesztette, s így szólt:

— *Keresztény társam! Óhajtottam, hogy mostani nyomorúságod közepett az Úr szent vacsorájában részesülj és ezáltal lelki vigaszt találj az Istennél. Ime, eljöttem hozzád, mint az én Uramnak, a Jézusnak szolgálója, a te óhajtsódra. Kívánom, hogy legyen az Úr szent vacsorájában való részesülésed hitednek erősítésére és lelkednek megnyugtatására.*

Jézus érettünk, bűnös emberekért halt meg a keresztfán és mikor az ő halálát emlegetjük, ugyanakkor saját bűnös voltunkról is meg kell emlékeznünk. Emlékezzél meg te is a Jézus kínos haláláról, de emlékezzél meg egyszersmind arról is, hogy te is bűnös ember vagy és neked is szükséged van az Isten bűnbocsátó kegyelmére. Jer azért, emeld föl szívedet az Istenhez és imádkozzál.

Könyörülő Isten! a te szent fiad én érettem is szenvedett és meghalt a keresztfán. Bocsásd meg, a mit életemben ellened és törvényeid ellen vétettem, hogy ha betegágyamból a koporsóba kellene is szállanom, lelkem hozzád mehessen, a Krisztus érdeme által megtisztítva, ártatlanul.

A beteg merőn nézett a papra, lassan összetette kezét és utána mormogta az imádságot. Az imádság után a pap kihirdette a bűnbocsánatot és így fejezte be:

— Az irgalmas Isten készítsen el szent lelke által és tegyen szent fia asztalának méltó vendégévé, ámen!

Akkor a kehelyvel és a kenyérrel odalépett a beteghez, s e két szín alatt kiszolgáltatta neki az Úrvacsorát. A beteg ezalatt nyugtalanul futkosó tekintettel az ura szemét kereste. De Zalathnay nem nézett rá. Térdre roskadt és ő is fölvette az Úrvacsorát. Eszébe jutott, hogy mikor volt az ő házában utoljára magyar pap: a mikor a kisebbik fiát keresztelték. És két nagy könnycsepp gördült végig az arcán.

A pap halkan suttozta, miközben az Úrvacsorát osztotta:

— Részesüljetek a Jézus megtöretett testének és kiontott vérének jegyeiben, mint a bűnbocsánat és üdvösség ígéretének pecsétében.

Azután emelt hangon így folytatta:

— *Íme, szenvedő testvérem, megadta az Isten szived kívánságát, hogy részesülhettél a szent vacsorában. Óh, szolgáljon ez hited erősítésére és lelked megnyugtatóására, hogy béketűréssel hordozd a rád mért szenvedést és nyugodt lélekkel várjad Isten akaratának rajtad való beteljesedését akár az életre, akár a halálra. Most pedig jer, emeld föl ismét szívedet az Istenhez és imádkozzál:*

— *Jó Istenem, édes atyám! te vagy nekem egyedüli örökségem, te benned nyugszik meg az én lelkem. Légy áldott, hogy a nyomorúságban is velem vagy, vigasztalsz, bátorítasz és az örökkévalóságba menetelre előkészítesz. Kész vagyok, uram, hozzád menni, mihelyt akarod és Idvezítőmmel én is azt mondom „legyen meg a te akaratod“, de míg e földön éltetsz, adj erőt a szenvedés elhordozására, hogy ne zúgolódjam ellened. Mikor pedig elhozod utolsó órámat, atyám! vedd magadhoz lelkemet és dicsőíts meg engem te magadnál. Ámen.*

Itt a pap kis szünetet tartott, aztán kezdé:

Mi atyánk, ki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, legyen meg a te akaratod...

Itt a beteg szeme fölragyogott, keresztet vetett magára s oláhu! elmondta hangosan a Miatyánkot.

Simándy megvárta, míg szaggatott hangján végigdöcögött az imádságon, akkor kiterjesztette föléje kezeit és elmondta az áldást:

A jó Isten hallgassa meg kérésedet, nyugtassa meg a te lelkedet s adjon testednek megkönnyebbülést a lélek nyugalma által. Ámen!

A szertartás véget ért. A fiatal pap hátra lépett.

— No György, öreg szolgám, — szólt Zalathnay, — megnyugodtál?

Az öreg kétségbeesett tekintetet vetett urára. Kis ideig habozott, aztán halkán így szólt:

— Én jó gazdám, bocsáss meg öreg szolgáltnak... de hallom, a halál kopogtat az ajtón ... ne engedd elveszni hív szolgálodat . . .

— Mit akarsz?

— A tiszteletes úr elvégezte a dolgomat a Dumnezeuval . .

Itt megakadt. Majd rekedten folytatta:

— De engem a drak fojtogat . . . érzem, hogy bennem van . . . nem enged általmenni az idvesség kapuján ... leránt a kárhozatba.

Ordított és kimeresztette szemeit.

— Hozzátok a papot, a kiért küldtem. Ki volt érte Garabón? Pénzt is küldtem vele. Az oláh papot! Hát olyan rosszul bántam veletek? Azt akarjátok, hogy pokolra menjek? Hol a kereszt? A gyertya? A füstölő? Hatalmat vesz rajtam az ördög . . . Segítsetek!

Hangja zokogásba fulladt ... a félelemtől hangosan vacogott a foga. Simándy halálsápadtan nézett a boldogtalanra. Minden kiáltása úgy hatott rá, mint egy baltacsapás a fejére. Már ebben kipusztult a hit és rabjává tette a babona. A saját papja csak olyan ember neki, mint ő maga, legföljebb tudósabb ... és föléje magasodik a másik, a ki azt hirdeti, hogy az Isten minden hatalmat az ő kezébe adott ... a ki uralkodik az ördögön, a rossz lelkeken ... a ki nélkül nem üdvözülhetsz, ellenben pokolra juthatsz, ha ő akarja. A ki áraszthat rád fehér napokat és elboríthat fekete napokkal, a hogy a kedve tartja. S a mint a beteg ott sikoltozott és fetrengett, a fiatal pap előtt feneketlen mélység és mérhetetlen tá-

volság nyílt meg. Előtte állott az ellenség: Bizánc! A pompa és a külsőségek diadala a lényeg fölött, a babona diadala a hit fölött . . . Mint a kénköves füst, a földre lapulva kúszik szét közöttünk a bizánci hit, ez az Ázsia miszticizmusával, Egyiptom bűvészetével összekevert kereszténység, mely a szlávok pogánykori hitvilágát is megőrizte ... ez a hit, mely bilincsekben tartja a szabad akaratot s az Isten tiszteletét az ördögtől és a gonosz lelkektől való félelemmel tartja fenn. Ez az ördög diadala az Isten fölött! Ezzel a hatalommal mersz szembeszállni, óh gyöngye ifjú, pusztá falú kopott templomoddal, egyszerű imádságaiddal, bibliáddal? A Keletnek üzensz te háborút? . . . Dacosan rántott egyet a vállán . . . Eszébe jutott, hogy egykor Botond bárdjával bevágta Bizánc kapuját... és ökle összeszorult, mintha ütni akarna . . . Aztán nekidült a falnak, mert a feje szédült a mélységes és eötét dolgoktól, melyek fején átvillantak . . .

Kint megszólalt a csengetyű. A cselédek, a parasztok letérdeltek . . . Két ministráns gyerek lépett be, füstölővel, gyertyával . . . Zalathnay az ajtóhoz ugrott, fölegyenesedett, s az a gyilkos düh jelent meg az arcán, melylyel egykor harcba indult, családját megbőszülni. És ekkor Simándy szelíden lefogta karjait és félrehúzta.

És jött a garabói oláh pap, kettős keresztel a kezében és a beteg ágyához közeledett. S a beteg lecsendesedett és rajongással szegezte tekintetét a papra. És a pap elővette nagy könyvét és megszólítván az ördögöt, kiűzéséhez foggott ezen igékkel;

— Megátkozlak téged, a gonoszság és a gyalázat kútforrását, az ellenkezés és galádság kezdőjét és létrehozóját! Megátkozlak téged az égi fényből kitagadott és kevélységed miatt a mélység sötétébe taszítottál. Megátkozlak téged és minden akaratodnak engedő erőt. Megátkozlak téged, tisztátalan lélek, az Istennel, Adonaival, Eloival, a mindenható Istennel! Menj ki és távozz Györgyéből, Isten szolgájából. Megátkozlak téged az Istennel, ki szavával teremtett mindent, ki alkotta a látott és nem látott természetet, lei teremte az embert az ő képére, ki előbb ezeket angyali örökösével megvédté, ki a magasból vízzel fullasztó meg a bűnt, s az ég alatti mélységeket kitérd és a tisztátalanságot cselekvő óriásokat megrontó és ama becstelének tornyát szétrombold — és tűzzel és kénnel égeté meg Sodorna és Gomora lakóinak földjét, minek tanújaként füstölög az olthatatlan füst; ki vesszővel elválasztá a tengert és a népet száraz lábbal vezeté át s Fáraó sarnokot és Isten ellen küzdő hadseregét habok közé temette örökre . . . Megátkozlak azzal, ki a szelet megdorgáló és lecsendesíté a tenger viharát, ki elűzé az ördög seregét.

Félj, fuss, hordd el magad, távozzál, tisztátalan és förtelmes ördög, a ki a mélységből való csalárd vagy és álak nélküli, látható szemérmertlenségre, látható álnokságra; bárhol légy, avagy menj: akár te vagy maga a Belzebub, akár a megrázó, akár kígyó képében, akár vadállat alakjában, akár mint a pára, akár mint a látható füst, akár mint férj, akár mint nő, akár mint állat, akár mint madár, akár mint éjszakán beszélő, akár siket, akár néma, akár rögtön megrémítő, akár összetörő, akár leleselkedő, akár nehéz álomban, akár betegségben, akár tehetetlenségben, akár kacagásra gerjesztő, akár könnyeket okozó, akár bujálkodó, akár kéjes könnyekre fakasztó, akár büdös, akár kívánságos, akár gyönyört adó, akár mérgező, akár szerelemben megőrült, akár csillagokból jósoló, akár házi kuruzsló, akár szemérmetlen, akár ve-

keztél, akár tengerből, akár patakból, földből, kőből, omladékból, sírból, tóból, nádasból, iszapból, völgyből, erdőből, fákból, madarakból, akár dörgésből, akár bányatóból, vízfürdőből, pogány temetőből, akár a honnan tudjuk, akár a honnan nem tudjuk, akár ismert, akár ismeretlen, akár nem látott helyről, távozzál és költözzél, szégyeld meg magad az Isten keze által alkotott és díszített képtől.

Félj a megtestesült Isten hasonlatosságától és ne rejsd el magad Gyorgyéba, Isten szolgájába, mint vasbot, tűzkatlan, pokol és fogak csikorgatása, — lázadásod büntetése vár . . . Félj! Fuss! Hallgass! Ne térj vissza, se el ne rejtözzél más tisztátalan lélekkel, hanem térj nedv nélküli pusztára, műveletlen földbe, melyen ember nem lakik, csak az Isten látogatja, a ki megöli mindazokat, a kik megsértik és leselkednek az 5 képmása után; ki a sötétség lánczaival bilincselve adott át a pokolnak téged, a gonoszágok föltalálóját és elkövetőjét — ördög! Mert nagy az Istentől való félelem és nagy az Atya, Fiú és Szentlélek dicsősége, most és mindörökké. Amen.

És a beteg elaludt és arca mosolygott. Simándy megtörölte izzadt homlokát, kézen fogta Zalathnayt és kivonszolta.

— Itt a csatát elvesztettem, — monda halkan és szomorúan.

— Én meg ezt a világcsaló papot Leccsukatom, — dörmögött Zalathnay.

Simándy fejét csóválta.

— Az áfuriszálást már Bethlen Gábor fejedelmünk eltiltotta, — folytatta Zalathnay, — s be is csuktak e miatt egy csomó papot.

— De ha a nép lelkének ez kell. Ha ez megnyugtató, boldoggá teszi, van-e jogom útját állni? A beteg ember, a haldokló ágyánál megszűnik a vallási kérdés.

S ha a beteg egy útszéli cigányasszonyt hitt volna, hogy ráolvasson: annak se állhattam volna az útját nyugodt lélekkel.

Zalathnay szobájába értek. Az öreg lehevert egy medvebőrrel letakart dívánra, Simándy pedig az ablakhoz állt. Hosszú szünet támadt, mind a kettejükben borzongott még az elmúlt századokból maradt, imént hallott sötét átok.

Végre megszólalt Zalathnay:

— Hallod fiam, eredj te vissza nagy Magyarországra, azok közé a boldog magyarok közé, a kik odaát azt hiszik, hogy ebben az országban nincs semmi baj. A kik nem hallják a düledező végvárok le-leomló falának robaját. Mit keressz te itt? Mit akarsz te itt? Fáj a szívem, hogy itt látlak. Mit keres a pálma a jégsivatagon?

Simándy összefont karokkal megállt a vén ember fölött.

Mikor Pompejit kiásták, a város kapuja mellett találtak egy kővé vált római katonát. Egy közönséges, rosszul fizetett közkatonát. Odaállította a tisztje, hogy őrizze a kaput. A föld megrendült, a Vezúv elkezdett mennydörögni. Lángoszlopok törtek elő kráteréből, a lakosság menekült. A katona ott maradt őrhelyén. Fekete füst terjedt el a földön, forró hamu esett az égből, a gyilkos forráságú láva sisteregve ömlött alá a hegyről. A katona ott maradt őrhelyén. A láva elbontott minden utcát és emelkedett. A nép egymást gázolva, sikoltozva menekült a katona mellett el, ki a városból. A katona a kapu falának támaszkodott, keményebben megmarkolta

a kardját s nem mozdult onnan. Ott halt meg, a parancs, a kötelesség oda szegezte; egyedül ő nem vesztette el a fejét az általános rémületben ... Az a római katona én vagyok.

Zalatkny felkönyökölt s néma csodálattal nézte, hallgatta a fiatalembert ... Az est árnyai lassankint ráborultak a tájra. Az erdőből halk zúgás hallatszott, mintha az aludni térő fák gyöngéden búcsúznának egymástól. Néha valami láthatatlan éjjeli madár éles vijjongása ütődött idáig. Az öreg Zalathnay feje fáradtan lehanyatlott és elaludt.. Kis idő múlva megcsendült a kápolna lélekharangja, Simándy fogta a bibliáját és távozott. Éjjel ébredt föl az aggastyán és szolgálainak csöngetett. Az udvaros, a ki ajtaja előtt összekuporodva aludt, bejött égő gyertyával.

— Mit csinál György?

— Meghalt, uram, az örök világosság fényeskedjék neki.

— Hol a magyar pap?

— Imádkozva virraszt a halott mellett, az asszonyokkal.

— Hát az oláh pap?

— A bírónál kártyázik.

VII.

Itt a havasok közt télen egyforma fehér minden, tavasszal és nyáron egyforma zöld minden. Az igazi színpompás, tarka világ csali őszszel kezdődik.

A természet itt akkor öltözködik föl legszebben, mikor meghalni indul.

A rengeteg erdő nagyon lassan hullatja leveleit. A levelek szívósan, sokáig ragaszkodnak az ághoz, az élethez. Először elkezdenek sárgulni, négy-ötféle sárga színt öltenek föl; azután egyrészük átmegy a piros színbe, a pirosnak tízféle árnyalatába. S a pusztuló őserdőkben ilyenkor a legélénkebb, a vérvörös szín az uralkodó. Mellette vannak még zöld, sárga és fekete foltok. Azt hiszed, tündérbertben jársz, pedig itt nem tündérek úzik pajzán játékkukat, hanem a halál járkál nehéz léptekkel.

Ez időtjárt kelt útra Simándy a kurátorral, egy jól megrakott szekéren Baltavár felé, mely a hozzájuk legközelebb eső kis város volt. A kurátor a kukoricáját vitte eladni, Simándy pedig fölhasználta az alkalmat, hogy egy kicsit emberek közé menjen, s egy láda könyvet, melyet a püspök küldött neki, a városban átvegyen. Gyermekes öröm fogta el, mikor egy csomó, szép sorban álló kőházat megpillantott, s egész élvezettel sörözött a vasúti állomáson, nézve, hogy robognak be prüszkölve a vonatok. Azután elment a vásárra, s a vidékbeli néppel beszélgetett, majd pedig beült a cukrászdának nevezett kávéházba s kéjjel szürcsölte a rossz feketekávé, melyet egy kisasszony eléje tett, s meglepődéssel hallgatta egy környékbeli gazdasági gyakornoknak ugyanezen kisasszonynyal folytatott együgyű és érdektelen fecsegését. Szinte röstelte, mikor rajtakapta magát azon, hogy jól-eső érzés tölti el. Hát már annyira elközönségesedett

volna, annyira elunta volna magát, hogy ilyen semmiségeken is szórakozik? Szidta magát, mint gyöngye karaktert s egyszerre üresnek találta az egész kis várost és ostobának a kávéházi környezetet.

Éppen fizetni készült, mikor két nő lépett a kávéházba. Anya és leánya. Fekete volt mind a kettő. Az anya nem öreg, de koravén, mint a román nők általában. A lány ugyanabból a fajtából volt, mely hamar érik, de hamar el is hervad. Most kezdett még csak érni. Hollósötét haja franciásan volt föltüzve, nagy, fekete szemei kacér kíváncsisággal jártak körül, s ha beszélt, éles, hófehér fogai csak úgy villogtak. Elegáns úti ruhája csak úgy feszült rajta. Simándynak — nem tehetett róla, — örömet okozott a nézése. Mikor a lányt nézte, talán nem is rá gondolt, hanem azokra a rég elmúlt időkre, mikor még ő is hallgatta az úri ruhák suhogását . . .

A hölgyek fagyaltot rendeltek, s mikor nem kaptak, ezen franciául fejezték ki megbotránkozásukat. Utána jegeskávéval tettek kísérletet. Mikor ez se sikerült, hideg kávéval rendeltek habbal s egy csomó süteményt hozzá, de mindent rossznak és állottnak találtak. A mama francia és német szavakkal kevert román nyelven a nagyszzebeni és tusnádi kosztot dicsérte, a lány azt emlegette, hogy Bukarestben minden olyan finom, mint Parisban, s nekik a leánynevelő kolostorban olyan francia szakács főzött, a ki azelőtt a királyi udvarnál szolgált. Azután egy három nap előtt lezajlott nagyszzebeni bálról merültek szapora beszélgetésbe, de ezt már románul, s a lány különös elragadtatással beszélt a katonatisztekről, mint

figyelmes gavallérokról és fess keringő-táncosokról. Simándy azt is megtudta, hogy a szebeni ezredet nemrég hozták haza Bécsből, s ez nagyban fokozta a tisztakar nimbusát.

A két nőt a beszélgetésből egy-egy parasztembernek a belépése zökkenetette ki. Ezek egy-egy kupica pálinkát fölhajtani jöttek. Ilyenkor a lány mindig elfintóritotta az arcát és zsebkendőjét az orra alá tartotta.

— Jaj, mama, ha meggondolom, hogy mi vár rám otthon, kétségbe vagyok esve. Ez a parasztszag, a mely megcsap, keservesen emlékeztet jövő életemre.

— Ne légy hálátlan, Florica! Két télen nevelkedtél Bukarestben, kimulatad magadat elégszer Szébenben és Tusnádon. Ideje, hogy haza gyere. Hát nekünk ne legyen benned semmi örömünk?

A lány nagyot sóhajtott.

— Azt látom, hogy a papának szép összeköttetései, nagy protekciói vannak s azt mégse tudja kivinni, hogy abból az utálatos fészekből jobb helyre, valami városba tegyék át.

— Hadd el, több jövedelmünk van itt, mint akárhol másutt . . .

— Csak legalább a zongorám hamar megjönne.

A mama nemsokára csengetett és román arannyal fizetett. A főlszolgálo kisasszony odahozta Simándyhoz, megkérdezni, hogy jó pénz-e? A lány ekkor emelte tekintetét Pálra, s Pál úgy érezte, hogy ebben a tekintetben lenézés van. A gazdag oláh lány rögtön tisztában lehetett vele, hogy ez egy szegény kálvinista pap s a sze-

rint rendezte be tekintetét. Pál elpirult, fizetett és otthagya a kávéházat.

Odakint azonban elröstelkedett. Miért nézte volna le őt a leány? Van-e joga hozzá? Van-e oka rá? Honnan veszi ő ezt az ostoba gondolatot? Iszonyúan haragudott magára, hogy ilyen együgyűnek kellett magát találnia. Szinte kedve lett volna visszamenni és megmondani nekik: nem olyan egyszerű, Kolozsváron soha tul nem járt falusi pappal van ám dolguk. Ezért az utolsó gondolatért aztán még jobban haragudott magára. Hát miért volna abban restelni való, ha valaki nem járt túl Kolozsváron?

Mikor este hazament a *Brassó városához* címzett fogadóba, Benedek kurátor uram, a ki szerencsésen eladta a kukoricáját, azzal fogadta:

— No, tiszteletes uram, szerencsével jártam, mert még fuvarom is akadt hazafelé.

— Kicsoda?

— Az oláh papnének és a lányának a podgyásza.
— A garabói oláh papné, meg a lánya?

— A bizony. Most jöttek haza Rumániából.

— Egy lilába öltözködött időses asszony és egy szürkeruhás fiatal lány?

— Az. Ösmeri őket?

— Nem. Csak a kávéházban láttam. És elfogadta a fuvart?

— Nem egészen. Úgy félig. Mert azt mondtam nekik, hogy a papommal vagyok itt, s ő neki is lesz még beleszólása.

Pali homloka ráncba húzódott.

— Hát csak fogadja el, kurátor uram.

— Úgy-e, azért megférünk mi ketten a szekeren?

— Nem. A könyves ládámat tegye föl. Én majd haza megyek gyalog.

— Gyalog? Azt csak nem engedhetem, tiszteletes úr.

— Én pedig nem mehetek az oláh pap podgyászos szekeren. Megértette?

— Meg. Igenis. De nagyon.

Azzal égő pipájának lecsukta a kupakját, az egész készséget zsebetette s fölment a korcsma ebédlőjébe. A garabói papné és leánya ott vacsoráltak. A kurátor egész Hiedelemmel odalépett:

— Instálom, tiszteendő asszony, nem vihetem Garabóra a podgyászt.

— Miért?

— Hát úgy határoztuk a tiszteletes úrral, hogy magunknak is van egy kis cók-mókunk, a két lovam nem igen bír el többet, mint *ezt*, meg kettőnket.

— Ezt a papja nélkül is tudhatta volna.

— Tudtam én azt, instálom, de nem voltam benne bizonyos. De most, hogy a tiszteletes úrral beszéltem, egészen tisztába vagyok vele.

— Hát most, késő este, hogyan kerítünk szekeret a pakkunknak? Magunknak is csak nagy nehezen kaptam fiakkert.

— Majd én megpróbálom szerezni egyet, — ajánlkozott Benedek uram, — hiszen szekeret könnyebb

kapni, instálom, mint hintót az asszonyságok számára.

— Próbálja meg, barátom, kap majd borraivalót.

Benedek uram csavart egyet a bajuszán.

— Nem ismer engem a tisztelendő asszony? Én vagyok a kurátor. A jó szó az irányadó nálam, nem a borraivaló. Majd visszajövök. Jó egészséget kívánok.

— Milyen büszke nép! — szólt a lány, újra beparfümírozva zsebkendőjét.

— Ugyancsak kellemetlen dolga lenne az apádnak, ha ennyi esze volna a parasztjainak.

Egypár perc múlva újra beállított Benedek uram.

— Rendben van a dolog.

— Van fuvaros?

— Nincs, de lesz. Ha nem hozok reggelig, magam viszem Garabóra a tisztelendő asszony podgyászát.

— No, úgy-e, hogy elbírják a lovai?

— El, mert ebben az esetben a tiszteletes úr gyalog megy haza.

— Ej ha, de udvarias ember. Pedig apád azt írta róla, hogy egy vad, visszavonult remete, a ki gyűlöli a világot.

Benedek uram az első mondatra felelvén, így szólt:

— Nem úgy van, könyörgöm, mert a tiszteletes úr semmi áron nem akarja, hogy én a fuvartól elessem. Én pedig nem akarom, hogy ő gyalog menjen haza. Ebbe' hát össze vagyunk még egy kicsit különbözve.

Floricá fehér fogait egy körtébe merítve, szólt:

— De hát híjuk meg azt a szegény fiút a mi kocsinkra, a bakon pompás helye lesz. Kend pedig vigye a pod gyászunkat.

Benedek uram kettőt köhintett

— Bajos, instálom. Nagyon bajos. Mert a mi papunk aligha ül föl az oláh papné bakjára, ha már a bagázsias kocsija se kell neki.

(Benedek uram addig diplomatizált, míg végre kikottyantotta az egész tényálladékot.)

— Úgy? — szólt dühösen a papné, — hát akkor pusztuljon innen, szemtelen paraszt.

Benedek uramnak egyet villant a szeme, de nem szólt. Csak föltette a sipkáját, kivette alvó pipáját, a nadrágján végigrántott gyújtóval rágyújtott, négy-öt füstfelhőt fújt, ezzel szélnek eresztette a mérgét. Aztán, miután magaviseletével bebizonyítottak vélte, hogy nem imponálnak neki, csöndes hangon megszólalt:

— Jó, jó, tisztelendő asszony; de azért kocsi lesz, mert megígértem.

Ezzel köszönés nélkül eltávozott,

VIII.

Simándy a korcsaszín alatt hált, Benedek uram kocsijában. Hajnalban a gazda fölkelte, s jelentette neki, hogy indulnak. A papné podgyászának szerzett egy becsületes fuvarost, természetesen magyar embert, mert különösen a papné goromba szavai után érezte, hogy a pap pénzét azért is magyarnak kell juttatnia.

Félhomály volt még, mikor a csengős lovakkal kihajtottak az állásból s az alig ébredező kis városban áthaladva, nekivágtak a távoli havasoknak. Virradat felé egyre hidegebb lett, s Benedek uram ugyancsak takargatta a papját ködmennel, ló-pokróccal, hogy meg ne vegye az őszi hajnal fagyos hidege . . . Mikor a városból az egyenes, köves útra kiértek, szépen elbóbiskoltak mind a négyen: a két ember és a két ló. így ballagtak a szentpáli csárdáig. Ott kezdődött a járhatatlanabb, kanyargós, sáros hegyi út. Innentől kezdve Benedek uramnak, meg a két lónak ébren kellett lennie, a pap szundi-kálhatott tovább. Benedek uram tehát leszállt, székely abrakot adott a lovainak, a mi abból állt, hogy sörényüknek a homlokukba lógó cafatjain jókorákat rántott, meg-
rázta a négy löcsöt, megnézte a kerékszőget, s jelentette a papjának, hogy minden rendben van, Isten nevében fölghatunk a havasokra.

Pali pedig fölnevezett a sötétségbe burkolt hegy-óriásokra, melyeknek hallgatag tömege mögött kelőben volt a nap és aztán visszanevezett az elhagyott sikra, melynek lebegő, könnyű páráit a pirkadás első sugarai már megaranyozták. Előtte fagy és homály, mögötte melegség és fény. Egy kis borzongás futott végig rajta. Szörnyű elhagyottnak érezte magát, a szívében át-átnyilalt valami névtelen fájdalom. Mi várja őt ott, a hová megy? Még csak egy hű kutya se fut eléje nyájas ugrással. És ekkor eszébe jutott: hátha visszafordulna? Mit érne vele? Ott sibcs neki senkije. Idegen embertömegek. Közömbös sokaság. Hajtson kurátor uram! Gyerünk haza. S neki-

vágtak a hegy egyik messziről tátongó szakadékanak és elnyelte őket a homály . . .

Ugyanakkor a baltavári fogadó egyetlen tisztességes vendégszobájában Todorescu Florica, gömbölyű két karját anyja nyaka köré fonva, könyörgött neki, hogy hagyja még egy kicsit aludni. De az anyja nem hagyta békán, mert a fuvaros már egy félórája türelmetlenkedett a tornácon, hogy a pakkokat fölraakhassa. A szép Floricának kénytelen-kelletlen föl kellett kelnie, mert a ládák és kofferek a szobájukban voltak. Egy vörös pongyolát vett föl, s miközben anyja a haját kezdte fésülni, bejött a fuvaros a háziszolgával.

— Megálljon csak, — szólt Todorescuné, — kicsoda maga?

— Én, instálom, Gál András, helybeli polgár vagyok.

— Magát Benedek uram, a kurátor fogadta föl?

— Igenis, instálom.

— Hát ő hol van?

— Ő még kora virradatkor elindult haza a garabói magyar pappal.

— Ki áll jól azért, hogy nekünk semmi holmink el nem vész?

— Én magam, könyörgöm. Házam is van, földcsékém is van, keresheti rajtam a tisztelendő asszony nyugodtan, ha elveszítek valamit

— Nyolc darab.

— Majd megszámlálom, instálom.

Gál András gazda óvatosan átvett mindent, min-

denről megkérdezte, hogy mi van Lenne, mert ha netán valamelyikben üveg volna, jobban kellenék rá vigyázni. Azután ajánlta magát és elment.

A hölgyek alája gyújtottak a szamovárnak és teát főztek. Florica lassan felöltözött, kis prémes bundát vett magára s kiment a tornágra. Végiglátott a kelő naptól bearanyozott kis városon, s kitágult tüdővel szívta magába a friss levegőt. Aztán leszaladt a kertbe s az őszi virágokból szép bokrétát kötött. A cipője egészen át-
nedvesedett, úgy, hogy tiszta harisnyát kellett húznia. A leány dideregni kezdett, de két csésze forró tea helyreállította. Csak kissé sápadt volt az arca. Anyja melléje állt és gyöngéden simogatta.

Todorescuék nagyon szerették a lányukat, s a világ minden kincsét ráköltöttek volna. Todorescu, a garabói pap, nem volt szegény ember. A szétszórt havasi községben nagyon sokan laktak, s az oláh pap ezerféle módon meg tudta adóztatni a népét, mely különben is valóságos rajongással viseltetik a pópája iránt. A pap a népnek nemcsak a hitét, hanem a babonáját is szolgálja, s ha a hit gyengén fizet, annál dúsabban kamatozik a babona. Az oláh a beteg marhája ügyében is a papjához fordul. Az oláh a jószága ellopását nem a csendőrségnél, hanem a pópánál jelenti be, a ki a vasárnapi szent beszédbe szöve, átokkal sújtja a tolvajt, ha ennyi meg ennyi idő alatt nem jelentkezik. Az oláh maga, a papja tudtán kívül, nem is mer az Istenhez fordulni és pláne a paphoz fut segítségért, ha az ördöggel és a rossz szellemekkel van bajban. Mindez fokozza a pápa jövedelmét.

Ezenkívül Todorescunak nagy összeköttetései voltak a nagyszzebeni metropolitánál, honnan, mint rebesgették, tetemes segítséget kapott. Sőt a nemzeti komitéban is voltak barátai, s így sikerült neki ahhoz jutni, hogy Elorica ingyen alapítványi helyen nevelkedjék Bukarestben és Nagy-Szebenben. Todorescu azonban megelégtelte már leánya távollétét, s haza rendelte, mert attól félt, hogy hirtelen férjhez is megy, mielőtt az ő apai szíve kellőképp gigyönyörködte volna magát benne.

Így tartott hazafelé tizenhatéves korában Florica. S mivel egy nappal hamarabb érkeztek, mint írták, Todorescu nem jöhetett eléjük, sőt még csak kocsit se küldhetett Baltavárra.

A rozoga baltavári fiakkerben hátradőlve, a szép leány nem foglalkozott a mával, a jelenvaló környezettel, hanem az elmúlt napok, hetek, hónapok emlékeinek élt. Eszébe jutott a bukaresti kolostori vizsga, hol a kitűnőbb tanulók, köztük ő is, a jelenlevő román királyné saját kezéből Carmen Sylva műveit kapták meg. Lelkében zsongott emléke a vizsgai kirándulásnak Costanzába, a Fekete-tenger mellé, hol a tirgovesti kadétiskola növendékei bált rendeztek a bakfisek tiszteletére. Eszébe jutott, mikor már a mamával hazafelé jött, mulatozásuk Sinaiában, majd nyaralásuk Tuszánodon, előkelő bojár társaságban s őszi tartózkodásuk nagy-szebeni rokonaiknál, hol különben Florica szintén több évig járt iskolába. S halkán dúdolvá, lábával és kezével jókedvűen verte a remek Strausz-féle keringők taktusát, mely a szebeni tisztikar mulatságáról maradt meg fülében. Mindez sok-

kal inkább elfoglalta, semhogy eszébe jutott volna körülnézni és észrevenni, hogy kocsijuk kidöcögött a verőfényes lapályról, s immár a nagy begyek sötét árnyékot vetnek útjára.

Gál András uram pakkos szekerét elérték, el is hagyták s ekkor történt meg rajtuk, valami átkozott girbe-görbe köves úton, hogy a kocsi egyik kereke összetörtött és ők megrekedtek.

A fiakkeres oláhus jajgatott és magyarul káromkodott. E mellett a fületövét vakarta, de segíteni nem tudott. Kifogta a lovait, béklyóba kötve kicsapta legelni, ő maga meg pipára gyújtott s az árok szélére ült, mondván, hogy majd megsegít a jó Isten.

A jó Isten csakugyan küldött is segítséget, Gál András uram képében, a ki egy óra múlva utólérte őket, mikor a papné már kezeit tördelte, hogy mi lesz velük ebben a vad rengetegben.

A fuvaros apróra megnézte a hibát.

— Ezt összeeszkábálni nem lehet, ehhez kovács kell. Ne tessék búsulni, tisztelendő asszony, azért van feje az embernek, hogy gondolkozzék vele.

S elhallgatott egy darabig. Mutatta, hogy ő úgy tesz, a hogy beszél: gondolkozik a fejével.

— Én a podgyászt itt le nem rakhatom, hogy a dámákat tovább vigyem, mert nincs a ki vigyázzon rá. Hanem, frátye, — szólt a fiakkereshez, a ki áldott nyugalommal hevert a fűben, — aló mars, ülj föl a lovadra, eredj a garabói tiszteletes úr után és mondd el neki, meg

Benedek uramnak a dolgot, majd ők tudnak segítséget. Frissen járj!

A fiakkeres csakugyan fölkapott a lovára és elporoszkált. Gál András pedig elővette a szalonnáját és kenyérét s jóízűen falatozni kezdett. A papék nyugalma is megjött, letelepedtek a fűre és süteményt ettek. Gál uram előkeresett a holmijából egy korsót, s nagy illetudással üde, kristálytisza vizet hozott nekik.

Florica kellemes meglepetéssel nézett az egyszerű emberre.

— Ihatik kisasszony bátran. Én még nem ittam belőle, — szólt Gál uram, félreértve a leány mozdulatát.

A papné úgy vélte, hogy illik vele konverzációt kezdeni.

— De vajjon a garabói magyar pap küld-e nekünk segítséget?

Gál András furcsán nézett rá.

— Hogy küld-e? Már mér' ne küldene?

— Azt mondják, embergyűlölő.

— Nem lehet az, tisztelendő asszony, akkor a hívei nem szeretnék.

— Hát szeretik?

— Apjuk, papjuk, tanítójuk, barátjuk egyszerre. Nagyon elpálinkásodott ember lehet, a ki nem szereti.

Florica ásított. Gál uram odébb ment.

— Miféle fráter lehet tulajdonképp ez a pap? — kérde a leány.

— Valami kétségbeesett éhenkórász, földhözragadt közönséges félparaszt alak lehet, s nagyon meglepne, ha

igaz volna, a mit ez a paraszt tesz róla, — szólt a papné, — mert Garabóra ugyan nem jön másfajta, csak olyan elzüllött, mindenünnen kikopott vén káplán. A régiek mind ilyenek voltak. Csak akkor jutottak egy-egy jó falathoz, ha mi megkönyörültünk rajtuk. Alig van egypár hívójük, az is mihozzánk jár templomba. Én nem is tudom, hogy apád miért nem intézkedik, hogy a nagy kőtemplomukat adják át nekünk . . . Háromezren fölül vagyunk s fatemplomunk van csak.

— Társaság van?

— No, szép társaság. Örülök, ha nincs. Ha néha egy-két pap eljön a szomszédból s ott tanyázik, kártyázik, iszik két-három napig . . . Isten ments meg tőle. Csak azért nem szólok ellene, mert az apádnak ez az egyetlen szórakozása... kivált mikor te se voltál itthon.

— De a faluban nincs senki?

— Senki. Éppen senki.

A leány elgondolkozva nézett maga elé. Most először tolakodott be egy kissé a múltak kedves emlékeibe a jelen vigasztalan, képe. Egyet sóhajtott és búsan szólt:

— Mivel fogom én itthon tölteni a telet?

Az anyja megcsókolta.

— Hát nem öröm az; neked, hogy végre a szüleid-del vagy? Abban a házban, melyben születél?

A leány visszacsókolta az anyját.

— Igaza van, mama. De azért mégis úgy beszél, mintha az én leányiskolái olvasókönyvemből lesne ki... Aztán meg ne vegye rossz néven, hogy egy kicsit sajnálom a vidám társaságot.

— Majd megszokod itthon. Csak apádnak el no
áruul a kedvetlenségedet.

— Óh, Isten ments, kímélni fogom a papa érze-
kenységét.

A fiakkeres a szelistyei csárdánál utólérte Simándy
szekerét és előadta a bajt. Benedek gazda kedvetlen képet
vágott a dologhoz, hogy végre is neki kell hazavinni a
papékat, s haditanácsot tartott Simándyval. Aztán a
kocsin lévő terüt lerakták a korcsmában, a szekérre szal-
mából jó ülést csináltak, pokróccal leterítették s Benedek
így visszament értük. Simándy a korcsmánál volt föl-
ülendő a szekérre.

Lent, a baleset színhelyén a két magyar először is
egy fiatal fát szántalp gyanánt a törött kerék helyébe kö-
tözött, hogy a fiakker azzal visszamehessen Baltavárra,
aztán besegítették a hölgyeket a kocsiba, s megindultak.

— Hát a papját hová tette, kurátor uram? —
kérdé nyájas, leereszkedő hangon Todorescuné.

(„Kurátor uram!“ — mormogá Benedek — „na-
gyon szép, az este még *szemtelen paraszt*. Szép tőle, leg-
alább azt mögböesüli, a ki a bajából kisegíti.“)

— Hát bizony a tiszteletes úr ott vár ránk a sze-
listyei csárdában, — folytatta hangosan.

— Képzelem, dühös volt.

— Mér' lett volna dühös? Magyar ember szívesen
segít azon, a ki bajba' van; hát még, ha hozzá pap is.

A papné nem beszélgetett tovább.

Dél felé járt, mire a szelistyei csárdához fölkaptat-
tak. A papné is, a leánya is rosszul voltak már a dökögés-

től, melyet a fédertelen kocsin elszenvedtek, s annak az óhajuknak adtak kifejezést, hogy itt pihenni és ebédelni szeretnének.

— Lehet, — felelt kurtán Benedek uram, s a korcsma elé hajtva, lesegítette a hölgyeket és aztán lovainak kifogásához látott. Azokra is ráfér egy kis pihenés.

A csárda szomorú, düledezett, ferde épület volt, mintha úgy vágták volna oda a hegyoldalhoz. Nem volt hozzá se udvar, se istálló, se szín, se ól. A küszöbön egy életuntnak látszó kutya üldögélt, mely álmosan, érdeklődés nélkül nézett az újonnan jöttekre. Minek is érdeklődjék? Jöhet ide, a ki akar, nincs itt mit lopni, tehát nincs mit őrizni, s egy becsületes kutya, a legjobb akarat mellett is, dologtalanul kénytelen napjait lemorzsolni. A kutya mögött csakhamar egy oláh asszony jelent meg, a csárdásné, a ki fölismervén a papnét, kisietett, s kezet csókolt mindkettőjüknek.

A hölgyek bevonultak az egyetlen szobába, melynek ablakai zárva voltak, ellenben egy bűdös, füstölgő olajos mécs égett egy szentkép alatt, s egy kicsit könnyitettek a miderükön.

— Tudna nekünk valamit enni adni? — kérde a papné.

— Kezét csókolom, csak négy tojás van a házamnál, s azt már megrendelte ebédre a garabói magyar pap.

— Hát hol van az a pap?

— Fölment a hegyre.

— Hát híjjá le, talán megosztja velünk az ebédjét.
— Hallom, jön is már.

És az asszony kisietett a szobából. Florica az ablakhoz ment és kilesett rajta.

Simándy hosszú messzelátóval a hóna alatt, s kezében egy nagy bokréta erdei virággal, akkor érkezett a ház elé. Kissé ki volt melegedve, s ez a pír merész és okos arcát széppé és érdekessé tette. Kigombolt ingéből csak úgy dagadt ki fehér, erős bikanyaka. Levette a kalapját, s régen nem nyírt szöghaja mint egy sátor hullott homlokára.

A mint a csárdásné kérését megértette, rögtön szólt:

— Mondja meg a tisztelendő asszonynak, hogy a tojás egészen az övék ... De nekem adjon egy kancsó vizet, hogy a virágomat bele állítsam.

Mikor a virágjáról gondoskodott, Benedek urammal kiment az útra beszélgetni.

Florica visszafordult az ablaktól.

— Mama, milyen szépen beszél ez a fiatalember románul. Bukarestben sem hallottam szebbet.

— Ne mondd!

— Nem is lehet olyan paraszt, mint te gondolod, mert mikor látta, hogy már itt vagyunk, első mozdulata volt kibontott ingét begombolni és a nyakkendőjét felkötni.

— Lehet, hogy forgott már úri társaságban.

— És ha láttad volna, milyen gyönyörű, ízléses bokrétát kötött . . . S a mint ideérkezett, azonnal vízbe állította. Gyöngéd lelkű fiú lehet.

Az asszony megértette az asztalt s behozta a rán-

tottát; Todorescuné a kézitáskájukból egy kis bort, hideg húst, maradéksüteményt, kenyeret vett elő. Florica megszólalt:

— Mama, hiszen mi túlon-túl el vagyunk látva. Ettől a fiatalembertől elvettük a kocsiját, elvettük az ebédjét. Meghíhatnánk legalább.

— Megjegyzem, hogy én nagyon éhes vagyok.

— De én nem. Jut neki is bőven.

— No hát hívd meg, ha kedved tartja.

Az asszony ment és jött a követséggel.

— A tisztelendő úr köszöni a meghívást, de ő már hozzáfogott az ebédjéhez.

Florica megint az ablakhoz ment, megnézni azt az ebédet.

Egészen jó lehetett Benedek uram leterített egy pokrócot, s középebe tette a tarisznyját. Aztán a tisztelletes úrral melléje telepedtek. Az iszákból előkerült egy jókora darab szalonna, fekete kenyér és zöld paprika. A szalonnát megpaprikázták, a paprikát megsózták, s jóízűen fölbicskázták.

Florica azonban az orrát fintorította, mikor elmondta az anyjának, a mit látott.

— Hadd el, annak az fejedelmi étel. A magyar, még ha gróf is, akkor is legkedvesebb eledele a szalonna. Parasztnak született ez mind, az bizonyos.

Ebéd után Florica és az anyja heverésztek egy kicsit s a pihenésből Benedek uram kopogtatása zavarta ki őket. Jelenteni jött, hogy be van fogva. A papnénak Simándy okozott egy kis gondot. Remélte, hogy lesz

annyi szerénység benne, Hogy megvárja Gál András pakkos kocsiját, s azon megy haza. De erről a reményéről csakhamar lemondott, hisz bizonyára örül a szegény feje, ha Todorescuékkel megösmarkedhetik és hozzájuk dörgölözhetnek, hisz ez az egyetlen jó ház itt messze környéken. Utasította is a leányát, hogy legyen leereszkedő hozzá, ha kocsijukra ül. Ne igen beszélgessen azonban vele, mert hátha ezt biztatásnak venné arra, hogy járjon a házhoz, s ezt Todorescu aligha szeretné, mert ki nem állhatja ezeket a dölyfös és hideg kálvinistákat.

Florica egy szürke selyem feredstét vett elő kézitáskájukból s turbánszerűleg a fejére csavarta . . . Pali nem állhatta meg, hogy bámuló pillantással ne adózzon neki, mikor a rozoga korcsma ajtajának keretében megjelent. Meghajtotta magát.

— Simándy Pál, garabói református lelkész vagyok.

A hölgyek üdvözlőleg biccentettek.

— Megengedik, hogy én is kocsijukon foglaljak helyet, Benedek uram mellett.

— Tessék! — felelt a papné és sokat jelentőleg nézett a leányára: úgy-e mondtam, hogy dörgölözni fog.

A hölgyek felültek, Simándy a ládáját Benedek uram segítségével föltette a saroglyába, a gazda újra székelyabrakban részesítette a lovait, s azzal a pap és kurátor fölültek az első ülésre — a pap is, Florica nagy csalódására háttal feléjük, pedig a leány eltökélte, hogy ezzel a furcsa koponyájú pogánnyal fogja az út hátralévő részének unalmát agyonütni. Ő, a Bukarestben elő-

kelően nevelkedett alapítványi kisasszony, nagy mulatságot ígért magának ez Isten háta mögött felnőtt medvebocscsal való beszélgetésből.

Simándy a legnagyobb nyugalommal elővette hollandi kis fapipáját s rágyújtott. Közbe a kurátorral beszélgetett. A lovak csak lépést haladhattak a rossz úton.

— Unalmas fajankó, — súgta az anyjának Florica, — bosszant, hogy itt a háta közepét bámuljam.

— Ugyan kérlek, nézz keresztül rajta, mintha ott se ülne.

Pali megérezte, hogy róla beszélnek.

— Talán a füst zsenírozza önöket? Arra csapódik.

— Óh nem, — felelt a leány, — csak pipáljon tovább.

— Kényelmesen ülnek? Talán lecsúszott az ülésről a pokróc?

— Nem, nincs semmi baj.

Pali aztán tovább magyarázta a kurátornak, hogy mi a különbség az erdélyi ősz és a magyarországi ősz közt, hogy ez meg az a fa mióta tenyészik Erdélyben, hogy ez az erdő kinek a tulajdona, mikor lehet kivágni és hogyan lehet újra ültetni ...

Egyszerre csak Florica megszólította:

— Mondja csak, uram, hol tanult ön románul?

— Hunyadmegyei fiú vagyok s gyerekkorom óta beszélem a nyelvet.

— S szeret románul beszélni?

— Beszélek, ha muszáj.

— Tehát nem szeret?

— Erre sohase gondoltam. A mikor csak lehet, magyarul beszélek, a mikor nem lehet, beszélem azt a nyelvet, a melyet az adott esetben kell beszélnem, — ha tudom.

— Úgy-e, mi önt föl tartóztattuk útjában?

— Nem, kisasszony. A szelistyei csárdában úgyis meg akartam állni, hogy a hegytetőn levő várromokat megtekintsem.

— Miféle várromok azok?

— A Kendyek ősi fészke. Vagy háromszáz év előtt huszonkét napig védték kétszázan magyarok hármezer török ellen. S a védők mind egy lábíg elestek.

— Sok ilyen várrom van Erdélyben?

— Nagyon sok, kisasszony, s mindegyikhez véres és szomorú történet fűződik.

— S maga ismeri mindezeket a történeteket?

Pali egészen hátrafordult.

— Hogyne ismerném, kisasszony, hisz hazám története ez.

Floric hallgatott egy darabig, aztán újra kezdte:

— Szereti a virágot?

— Kágyon szeretem, s kora tavasztól késő őszig nincs olyan nap, hogy egy bokrétával ne szedjek a mezőn. Ez az egyetlen kincsem, ezt bőven ontja elém a teremő. S ha leülök egy virágos rét közepén, s szívom a föld illatát, szinte hallom a föld lélekezését is és lelkem mint a lepke csapong ide-oda a napfényben. Ez az én legnagyobb élvezetem ... boldogságom ...

— Nem fájdukt még meg a nyaka? — szakította félbe Florica.

— A folytonos hátratekintetésbe?

— Abba. Ugyan forduljon meg egészen és üljön szembe velem.

Simándy megtette. S a két bokréta, melyet mind-egyik a kezében tartott, egészen egymás mellé került. És ekkor Simándy elkezdte a lánynak magyarázni a különbséget a mezei virág és a kerti virág közt. Mennyivel vadabb, bódítóbb, erősebb a mezei virág illata, mint a kerti virágé. A kerti virág már csak olyan, mint a mesterséges parfüm. Megmagyarázta a virágok jelentőségét, az úgynevezett virágnyelvet, elmondta híres emberek és asszonyok kedvenc virágait... Tompa virágregéi közül néhányat ...

Florica elnevette magát.

— Jaj, de jó lett volna maga a botanika tanárának! Ha eszembe jut, hogy gyűlöltem ezt a tantárgyat! Igazam is volt, oly szárazon adták elő, hogy hallatlan... Higye el, hogy a rózsát máig se tudom a tulipántól megkülönböztetni ...

— Hol járt iskolába?

— Szebenben és Bukarestben.

— Bukarestben? — s a fiú hangja egyszerre elvesztette melegségét.

Ránézett. Oly szép volt a lány. Föl volt villa-nyozva s nagy fekete szemei ragyogtak. És ő érezte, hogy egyszerre távolodik tőle ... ez is Keletről hoz műveltséget, oda megy meríteni, mint öntudatlan eszköz elvakult

emberek kezében ... a kik ássák a medret, egyre mélyebben, egy hazában lakó két faj közt . . .

— Bocsásson meg, kisasszony, úgy érzem, a lábára léptem. Szűk ez a hely kettőnknek.

És ezzel visszafordult a kurátor mellé. Florica többet egy szót se szólt.

Otthon voltak. A falu végén Pali leemelte cókókját és ládáját s két arra menő oláhval haza indította. Azután udvariasan és tiszteletteljesen köszönt, de kezet nem fogtak. A kocsi tovább haladt. Ekkor vette csak észre Pali, hogy a bokrétájukat kicserélték. Rákiáltott Benedekre, a kocsi megállt, Pali utána sietett.

— Bocsánat, kisasszony, tévedésből elvittem a bokrétáját

— Nem baj. Hagyott itt helyette szebbet.

— Hát ezt nekem adja?

— Magának.

— Köszönöm.

Némán megemelte a kalapját s a gyalogösvényen elsietett. Kis idő múlva megállt s a bokrétát arcához közelítette. Különös! Mintha ma a kerti virágok illata kábitóbb volna ...

IX.

Sára néni, Simándy öreg szakácsnéja, egy kötényre való sárga virággal jött haza. A pap a ház előtt sétálva tanulta a vasárnapi prédikációt. Sára néni leült a padra

s elkezdett a virágból két koszorút fonni: egy kereket és egy kereszt-formájút. Simándy megkérdezte, mit csinál? Az öreg asszony zavarba jött, egy kicsit köhögött, azután bevallotta, hogy a jövődjét akarja ezen az úton megtudni.

— Hogyan?

— Földobom a háztetőre. Ha leesik, baj ér a jövő évben, tán meg is halok. Ha pedig fönn marad, jó esztendőm lesz,

— Hallja, Sára néni, én nem engedem meg hogy maga ilyen babonaságot csináljon. Ha a pap cselédje is csinálja, mit szóljanak a többiek?

— Semmit, tiszteletes uram. Mindenki ezt cselekszi ma a faluban, akár magyar hiten van, akár oláh.

Simándy megszokta már erős lélekkel szeme közé nézni ezeknek a dolgoknak. Mit vesződjék ezzel az öreg asszonynyal, a kiben már megrögzött minden rossz szokás. Lehajtotta fejét és sokáig szótlanul nézte az öreg asszony babrálását.

— Kinek készíti a másikat?

— Az a keresztalakú, az férfinak dukál.

— Csak nem a kis unokájának szánta?

— Dehogy, nincs az még legénysorban. Nem arra való.

— Hát kinek?

Sára néni egy darabig zavartan ümmögött, de végre egyenesen kibökte:

— De biz én megvallom igazán, hogy a tiszteletes úr számára csináltam.

— No de ezzel már csakugyan eltakarodjék a házamnak még a tájékaról is. Nézze meg az ember.

Sára néni búsan sóhajtott s elvonult a kukoricásba a virágaival, valami fa alá.

Szép őszi estén fölsétált a templomhoz, hogy az alkonyban gyönyörködjék. Az oláh pap háza felől rengeteg patália lármája hangzott oda. Egyszerre látja, hogy a kurátor nagy sebbel-lobbal feléje tart, s már messziről kiabál:

— Tiszteletes úr, tiszteletes úr!

— Mi baj, Benedek uram?

— Ölik az oláh papot.

— Kik?

— A favágók, a kik fát hoztak neki. Tessék hamar lejönni.

Pali futólépésben megindult az oláh pap háza felé. Az udvarban négy félmeztelen, fejszés vad alak lármázott és fenyegetőzött. Egy ötödik az istálló ajtaját feszegette. Todorescu cselédjei szétfutottak. A mint Pali az udvarra lépett, a paplak tornácán megjelent Florica, kísért szemekkel.

Pali nem vette észre, egyenesen a mócok közé lépett. Azonnal megismerte, hogy kettő közülök magyar.

— No Kovács, no Gáspár, mit csinálnak kigyelmetek ilyen éktelen lármát?

A két ember meglepetve fordult hátra, egyszerre levette mindenik a báránybórsüvegét s kezét csókolt Simándynak.

— Instálom, ez a pap meg akar rövidíteni igaz jussunkban.

Az istállónál levő alak nyers hangon, oláhul megszólalt:

— Ne járjon a szátok, hanem törjük be az ajtót és üssük fejbe a pópát.

Simándy odalépett, megragadta a móc fejszójét, egyet csavarintott rajta, s a fejsze az ő kezében maradt; de a móc a földön feküdt.

— Frátye, nem ajánlom, hogy még egyszer ki-nyisd a szádat.

Todorescu hangja kisivított az istállóból:

— Csak a puskámat a házban ne hagytam volna, majd befognád a szádat örökre, te gazember!

Dühös kiáltással felelt a földön fekvő oláh, de egyúttal félénk pillantást vetett a Simándy kezében villogó baltára.

Simándy nyugodtan megszólalt:

— Kovács, Gáspár, menjenek mindnyájan a kurátor úr házához, majd nyélbe ütöm a dolgukat. Nem fognak igaz jussukban kárt szenvedni.

Florica a tornácon elsikoltotta magát: Pál oda fordult.

— A mama elájult.

— Dörzsöljék meg a homlokát ecettel, s azt is szagoltassanak vele.

Florica eltűnt. A parasztok, a kik már lerakták a fát, dörmögve elvonultak apró lovaikkal, Todorescu pedig zilált ábrázattal bújt elő az istállóból. Nagyon rá-

ijesztettek. Szidta a tolvaj, gyilkos, gazember mőcokat, de csakhamar kiderült, hogy csakugyan meg akarta rövidíteni őket, számítván a pénznekben való járatlanságukra. Nagy kelletlenül kifizette a különbözetet a kúratornak, a ki elment, s aztán elkezdte összekiabálni a cselédeit.

E percben Florica újra megjelent a tornácon, 8 kikönyökölve, Palira nézett.

— Jó estét, kisasszony! Á tiszteletes asszony magához tért?

— Igen.

— Akkor jó éjt kívánok, csak legyenek nyugodtak, majd ügyelek, hogy a mőcok még ma este elhagyják a falut.

— Tiszteletes úr ...

— Parancsol?

— A mama kéri, hogy maradjon itt vacsorára.

— Jaj, nem lehet, ma sült krumplit eszem vajjal, s a sült krumplit, ha egyszer meg van sütvé, nem lehet holnapra eltenni . . .

— Hátha nincs megsütvé?

— Dehogy nincs, Sára néni ilyenkor már rendesen tálalni szokott...

— A leány előrehajolt, hogy a kezdődő sötétségben a fiatalember arcát lássa.

— Nem unja magát egyedül?

— Sok dolgom van, nem érek rá unatkozni.

— A jó társaság nem hiányzik önnek?

Pál egy darab ideig hallgatott. Jól esett neki a lány lágy, dallamos hangját hallani.

—Nem, kisasszony. Az én múltam után jobb nekem így elhagyottan, a vadonban élni, s tisztán az Isten szolgálatának szentelni életemet.

— Talán sokat szenvedett?

S ezt oly édes hangon kérdezte, hogy a fiatalember szíve hirtelen földobogott: sohse beszélt ő erről senkinek, se férfinak, se lánynak, s most szinte elemi erővel rohanta meg a vágy, hogy panaszkodjék, sírjon. Elmondjon mindent, a mi történt és a hogyan történt.

Ránézett a lányra.

— Kisasszony, maga oly fiatal, szép és boldog. . . csak zavarná lelki világát, ha az én bús életemet megismerné.

— Bocsásson meg, hogy kérdeztem, persze egészen más, ha a testvére volnék, vagy a ...

Itt összerezzen.

— Jó éjt! — szólt hirtelen és beszaladt.

Simándy egy pillanatig utána bámult, rosszul esett neki, hogy a leány eltűnt. Szemére húzta a kalapját s hazament.

Háza előtt, az asztalon feküdt a keresztalakú sárga virág. . . Körülnézett. Sára néni a konyhában volt. Simándy hirtelen, lopva, fölragadta a bokrétát s a háztetőre dobta. Tompa zuhanással esett az vissza a földre, nehéz lélekzet tört ki a fiú melléből. Gyöngye volt, hibázott, a babona egy perere leütötte a lábáról, s íme, bűnhődött érte...

X.

A dalos madarak elrepültek. A falu fölött varjúk károgtak. Az erdő lombjai, a mint a havasokról beléjük fújt egypárszor a metsző szél, egyszerre lehullottak. Az égen tanyát vertek a sötét felhők, s egyszer északról délre, máskor keletről nyugatra rohantak kifogyhatatlan tömegükkel. Simándy tanított, prédikált, imádkozott, olvasott és a tarlott erdőben sétálgatott. Nem volt hozzá való ember a községben és így mindig önmagával társalgott. Ez pedig veszedelmes társaság. Sokszor azt a kérdést vetette föl: nem hibázta-e el egész életét? Nem tehetne-e más helyen fontosabb szolgálatot, mint itt? Nem feceérl-e el itt egész életét, életének minden munkáját, holott a pusztulást nem tartóztathatja föl? Tán más helyen nagyobb sikerrel latba vethetné erejét, a köz szolgálatában? Aztán a kétkedés fogta el. Erejét? Hát van-e még neki ereje? Meg tudná-e állani a helyét az emberi társaságban, az élet harcában, az összeütközésekben, a hol egymást gátolják és ököllel csinálnak maguknak utat? Erre se tudott felelni. Fatalisztikus érzés vett rajta erőt. A mi róla a sors könyvében meg van írva, az be fog teljesedni rajta. Hisz eddigi életét is a végzet igazgatta, s taszította őt ismeretlen utakon végig, a nélkül, hogy ő beleavatkozhatott, vagy bármit is elháríthatott volna. Fond össze a karodat, fiú, hunyd be még a szemedet is és várj. Ez az elhatározás vergődött túlsúlyra benne. Lassankint megszokta a mindennapi környezetét.

Nagy türelemmel hallgatta a parasztok elbeszéléseit a faluban történt érdektelen eseményekről, résztvett a közügyeket tárgyaló megbeszéléseikben.

Vasárnaponként egyik-másik jobbmódú gazdánál ebédelt, megtanította őket régi szép asztali áldásokra, estefelé pedig az iskola termébe gyülekeztek a felnőttek, s pipaszó mellett elbeszélgettek az ország dolgairól, nagy Magyarországról, Budapestről, külső országokról, idegen népekről. S áhítattal hallgatták a papjuk szavait . . . csak a babonáikkal nem boldogult . . . mikor a sötét erdők mélyén lebegő árnyékalakok, az éjszakában elhangzó titokzatos suttogások és panaszos jajszavak kerültek szóba, akkor meghajoltak a büszke derekak, a félelem sápadtsága ült az arcokra, s összébb bújtak az emberek... S elkezdtek meséiket az emberalakú sziklákról, a vízi manókról, a hegyi szellemekről, az erdők tündérleányairól, a gonosz lelkekről ... és olyankor siettek haza . . . szinte érezni lehetett lelkük didergését ... És a pap maga maradt a pipafüstös, rosszul világított iskolában . . . mint egy hadvezér, kinek megszökött a hadserege. S lassankint őt is valami buta, értelmetlen félelem fogta el. Kisietett a háza elé, hogy forró homlokát lehűtse egy kicsit ... Én Istenem, a népnek igaza van! íme az erdő zug, “borzong, reszket, mintha száz meg! száz sebesült madár csapkodna benne szárnyaival ... A vízmosás ott tátong mellette, mint egy óriás sárkány szája . . . benne a folydogáló csermely is mintha beszélne, a mint a kavicsokat görgeti. Köröskörül él minden ... a kis csemetét valami erő sudárba

hajtja ... a puszta földből kibújik a zöld vetés . . .
 valami kis barna magból gyönyörű virág lesz . . . A
 csillagok mozdulatlanul sziporkáznak fent a végtelen-
 ségben ... Ki szegezte őket oda? Ki szökkeni magasba
 a facsemetét? Ki lehel életet a puszta mezőre? Ki paran-
 csolja a liliomnak, hogy fehér legyen, a rózsának pedig,
 hogy sárga, vagy piros?

Az Isten, az Isten, az Isten!

Mondom és hiszem én, a ki pap vagyok, és leboru-
 lok előtted, óh Atyám . . .

De a nép a körülötte működő erőket nem foglalja
 össze, hanem szétszedi és megszemélyesíti. Rossz és jó
 szellemekkel népesíti be a tájat, a melyen, lakik . . .
 ezt a vad, szaggatott, darabos, girbe-gurba tájat, mely-
 nek mély völgyei és vízmosásai a pokol felé irányítják
 figyelmét. És mindenben, a mi körülötte történik, a jó
 és rossz szellemek működését látja. És a jó szellemek
 segítségül hívására, a rossz szellemek haragjának elhá-
 rítására évszázadok óta meggyökeresedett szokásai van-
 nak . . .

Ki lehet-e azt irtani a lelkéből? Nem tépjük-e ki
 a lelkét is, a hitét is vele? Nem jobb-e meghagyni a nép-
 nek az ő mitológiáját, mely szellemalakokkal népesíti
 be az eget és a földet, s mindnyája fölött uralkodik a
 láthatatlan, az örökkévaló, a mindenható nagy Isten?

Belekiáltja a nagy kérdést az éjszakába, de fele-
 letet nem kap rá se az égtől, se a földtől; s összetört
 lélekkel vonul vissza magányos hajlékába, imádkozni.

Mikor már ebbe is belefáradt, gondolatai; imád-

sága visszaestek a földre, s lassan, de ellenállhatatlan erővel kúsztak egy és ugyanazon pont ... az oláh pap háza felé. S megjelent előtte a tornácon az a szép, fekete leány, a kinek oly dallamos volt a hangja, s oly édesen,, nézett rá mélytűzű szemeivel. Úgy vágyott rá, hogy láthassa, hogy beszélgethessen vele . . . Aztán megkeményítette, lecsittította a szívét és azon gondolkozott, nyugodtan, önvizsgálódásba merülve, hogy szerelmes-e ő Móricába? Ezerszer ismételte, hogy nem, nem . . . Szívére ütött, a lábával toppantott, de a kép, a tornáról lemosolygó lány, nem ijedt meg, ott lebegett újra meg újra előtte. Azt a szokást kezdte fölvenni, hogy vacsora után rágyújtott kurtaszárú hollandi fapapájára és elment sétálni ... És rendszeren a papék felé ... Az enyhe őszi estén a papék ablakai nyitva voltak, s Florica zongorázása messze elhallatszott a csöndes völgyben . . . Todorescu háza fölött a dombon egy vén, óriási diófa volt, e mellé állt rendszeren Pali, s a sötétséggel egygyé olvadva, mohón szívta be a keringők és bús román nóták harmóniáját... néha Florica maga is énekelt hozzá, üde gyermekhangon . . . Pali egészen belekábult, de végigsímította forró homlokát, hidegen konstataulta magáról, hogy ő a civilizációt, a társaságot, a zenét, a hasonlókval való érintkezést szomjazza . . . így megnyugtatta magát, szegény fiú nyugodtabban átadhatta magát az ábrándozásnak.

Százszor, ezerszer megfordult fejében a gondolat, hogy látogatást tesz Todorescuéknál ... de minél gyakrabban foglalkozott a lánynyal, annál kevésbbé

merte ezt a látogatást megtenni. Félt. Ezerszer ismételte magában, hogy ő az életet, az élet vidámabb részét lezárta . . . Most a remeteséget, az apostolkodást éli, a lemondás, a vezeklés útját járja. Többet az ő világába a föld be nem tolikodik profán érzelmekkel. Mint a körülé némán álló havasok, úgy tornyosulnak előtte földadatai: ezek nem túrnek meg semmiféle — s gondolatot.

És míg így megállapította, megkörvonalazta életét, ő, a pap, elfelejtette, hogy: ember fia, porból lettél és porrá léssz, el nem szakíthatod magadat a földtől . . .

Az esti kirándulásoknak is vége lett.

Fagyni kezdett, leesett a hó, nyájásabb lett a vidék. Az az utálatos, ragadós, fekete sár eltűnt s a szem vidámabban, könnyebben siklott végig a mezőkön.

Florica unta magát az atyai házban. Az apjának nem mert szólni, mert az öreg lobbanékony, kíméletlen szavú ember volt, de édesanyjának sokszor tett keserű szemrehányást, hogy miért nevelték városban urilánynak, mikor ide hozzák az Isten háta mögé elhervadni. Pedig járatlak neki egy csomó bukaresti és németországi képeslapot, minden hónapban egyszer Szebenbe küldtek s egy tucat könyvet hozattak a kölcsönkönyvtárból, kapott szép zongorát és mindenféle kottát, — de a leány békétlenkedett, mert nem volt társasága.

— Az a bamba magyar pap legalább felénk nézhetne néha, — fakadt ki egyszer az anyjának, — ugyan rosszul ismerték, ha azt hitték, hogy dörgölözni fog hozzánk.

— Hallgass, mert az apád megver, ha ilyeneket mondasz.

— Pedig én mondok! Az az egyetlen fiatalember a községben s az se jár ide.

— Ugyan mit nyernél azzal a feszes kálvinista bugrissal?

— Lássá mama, maga igazságtalan. Egészen jól elbeszélgettünk útközben, meg mikor itt járt.

— Jó, jó, de nem hívhatjuk meg, ha nem tesz első vizitet nálunk. Új pap és fia lehetne az apádnak. De persze nem tudja, mi az illendőség.

Floriciát csakugyan idegessé tette, hogy Simándy nem óhajta az ismeretséget folytatni. Hetek múltak el a legutolsó találkozás óta, de a lány újra színét se látta a magyar papnak. Ez boszantotta a hiúságát. Úgy lát-szik, ártatlan kacérkodása nyomtalanul lepörgött a fiatal-emberről. Gondolkozott, hogy nem sértette-e meg? Talán ő, vagy a mama nagyon is leereszkedőleg bántak vele? Eszébe idézett minden szót, a mit beszélgettek, de nem bukkant rá semmire, a mi Simándy érzékenységét sért-hette. Talán azért haragszik, hogy ő olyan rosszul beszél magyarul? Hiába töprengett, nem tudott rájönni. De mély fájdalommal rendezgette, szellőztette sokféle szép ruháját, melyek mind kárba vesztek. Soh'se vette föl, mert nem érdemes, nem volt, kinek tesszen. S a mint egy-szer a nagy ruhás szekrényben babrált, két elszáradt bok-réta került a kezébe. Az egyik a costanzai parkból a másik a Simándyé. Sokáig nézegette, aztán a costanzait a kály-hába dobta. A Simándyé ide-oda forgott a kezében, de

végre azt visszahajította a szekrénybe és ruhákat tett rá. Miért? Arról maga se tudott számot adni.

Valamelyik kora téli napon Sára néni, a tiszteletes úr földi gondviselője, jelent meg a görög-keleti parókián, tudakozódni, hogy az unokája, a ki pakulár-bojtár volt Todorcsunál, mikor jön le a birkákkal a havasi esztenáról. A pópa nem volt otthon, hát Sára néni leült a konyhán egy kicsit diskurálni. A cselédek tréfáltak az öreg asszonynyal s ajánlottak neki módokat, hogyan bozsorkányozza meg a szép, fiatal gazdáját, ha azt akarja, hogy beleszeressen. Ekkor Florica lépett a konyhába s a vihogó leányok elhallgattak, de Sára néni jónak látta megjegyezni:

— Ha én ilyen szép, derék ifjú leányka volnék, mint a kisasszonyka, akkor is csak imádsággal mernék hozzá közeledni . . .

— Kihez? — kérde Florica.

— Az én áldott jó gazdámhoz.

— Ki a maga gazdája?

— A magyar pap, instálom.

— Maga vezeti a háztartását? — szólt a lány és melléje telepedett a padra.

— Igenis, instálom, én.

— Milyen ember a maguk papja?

— Nem szólhatok hozzá, instálom, nem érem én öt fel észszel. De azt tudom, hogy jó, mint a falat kenyér. A múltkor az Ávrámék kutyája is, a leggonoszabb állat a faluban, oda simult a lábához és a farkát csóválta. Még az állat is megérzi, hogy jó emberrel van dolga . . .

A minap gyalog fölment a havasokra s három napig a favágók közt maradt; egy gyereket megkeresztelt, a nagyokat megtanította az evangéliumi hitre és meghagyta nekik, hogy karácsonyra lejöjjenek Úrvacsorát venni.

— De hát mit csinál egész istenadta nap?

— Tanítja a gyerekeket. Aztán jár a templomba, imádkozni. Olvas odahaza, meg játszik a kis orgonáján. Az Úrasztala alatt a gödörben régi írásokat talált, most egyre azt bújja. Azt mondja, megírja abból az eklézsia régi történetét.

Todorescuné jött ki, hát a leány elhallgatott a kérdezősködésekkel. Sőt intett Sára néninek, hogy hallgasson, s a tűzhelyhez lépve, nagy buzgalommal kevergetett valami fazékban. Arról persze nem tehetett, hogy a fazékban véletlenül nem volt egyéb forró víznél.

Sára néni illedelmesen kezét csókolt a papnénak, s tudakozódott, hogy mikor jönnek le a pásztorok, s velük Györgye Sabo, a ki alatt Szabó György értendő, a kis pakulár.

— Nem maga a magyar pap cselédje? — szólt a papné.

— De igenis, instálom, én vagyok.

— Én bizony azt hittem, hogy a maga gazdája meghalt, vagy tán elszökött innen. Van egy hónapja, hogy hírét se hallottam.

— Tetszik ösmerni?

— Persze. Együtt jöttünk haza még az ősön. Egy kocsin. Aztán egyszer megmentett bennünket a

favágóktól. De nehogy szóljon neki. Ha neki a remeteség jobban tetszik, éljen a kedve szerint. . . .

— Sok dolga van, instálom, az én gazdámnak, nem ér az rá mulatni. Nem talál itt magához való embert, hát hová is járjon?

A papné mérgesen nézett az öreg asszonyra, a ki megérezte e tekintet szúrását, megint alázatosan kezét csókolta és elkullogott.

Ijesztő, sötétszürke felhők tanyáztak napok óta az égen, jelélük annak, hogy hóvihár közéig. A varjuk ezrével tódultak a faluba, mintha ők is féltek volna attól, a mi odakint készül. Egy este, vacsoratájban, Sára néni ijedt ábrázattal állít be Simándyhoz és jelenti, hogy megjöttek a havasi pakulárok, de a Györgye fiút elveszítették. Belezuhanat valami ködös mélységbe s társai, miután egy darabig kiabáltak utána, ott hagyták, mert a köd egyre sűrűbb lett, s estére a birkákat földel alá kellett hozni. Simándy rögtön ment Todorescuhoz. A pap kint volt az akolnál, s mivel őt birkája hiányzott, csúnya veszekedés után különböző levonásokkal büntette a pakulárokat. A félvad, sovány alakok megtörve, szomorúan álltak az istállólámpa pislogó fényében. Most következett volna jutalma az egész évi fáradozásuknak, s érezték, hogy az a csekélység is, a mit vártak, hogy siklik ki kezükből. Már a hízótt lekanyarította a pap a salláriumból, lecsipkedett a kukorica-kommencióból is. A pálinkát pedig szóba se merték hozni. Ez olyan áldomásféle volt, melyet az este szoktak el inni, víg dudaszó mellett. Mikor a pap rekedten, dohogva a háza felé indult, Pali

ráköszöntötte a jó estét. Todoreseu mogorván fogadta, s kérdezte, hogy mi tetszik?

— Pár szóm volna önnel.

— Tessék feljönni a lakásomra, egészen át vagyok már fázva.

Szóltanul haladtak egymás mellett, a pap Leszölt a konyhába:

— Asszony, add be az irodába a szilvóriumot, két pohárral.

A pap irodája barátságosan, jól volt bebutorozva. Néhány szőnyeg is volt benne. A falon a király, a szebeni metropolita s Carmen Sylva arcképe lógott. Pali letette a bundáját, s a kínált székre ült. Még mielőtt szólhatott volna, nyílt az ajtó s Florica lépett be, tálcán hozva a szilvóriumot. A leány meglepetten nézett Palira, a ki kimért udvariassággal köszönt. A mint letette a tálcát, futott ki. Nyilván egy kicsit kócos volt a haja, egy kicsit pongyola a ruhája.

— Hagyja, tisztelendő úr, — szólt Pali, mikor a pap tölteni készült, — nincs időm iddoggálni. Nagyon komoly dolog hozott ide. Mi lesz a Szabó fiúval, a ki a mélységbe zuhant?

A pap vállat vont.

— Vagy meghalt, s ez valószínű, vagy még él s akkor reggelre megfagy.

— S ezt ön, a ki gazdája, csak ilyen könnyedén odaveti?

A pap ingerülten fölcsettant:

— Talán a kezeimet tördeljem? Csak egyéb bajom ne volna ennél.

Pali hidegen szólt:

— Én e ím életéért önt teszem felelőssé. Ha ön a pakulárokat lámpákkal és kötelekkel tüstént visszaküldte volna, megmenthették volna a fiút.

A pap idegesen felelt:

— Legyen szíves más hangot használni velem szemben, az én házamban. A pakulárok nappal se mernek ntána ereszkedni, hát hogy mernének éjjel?

— Ez az utolsó szava?

— Az utolsó.

— Nem hajlandó segédkezet nyújtani, hogy a fiút megmentjük?

— Kárbaveszett fáradság. Sőt veszedelmes vállalkozás.

— Hát akkor megmentem magam.

S Pali fölállt. A pap is.

— Mit akar tenni?

— Összeszedem a faluban a bátor embereket, s utána megyek.

— Még az éjjel?

— Tüstént.

Florica jelent meg, egy nagy égő lámpással, a haja már teljesen rendben volt és sötét ruhájára egy kacér kis fehér kötényt tett föl. A lámpást letette és a gyertyát elfújta.

— Papa, — szólt a leány, — a mama kérdi, hogy a tiszteletes úr talán nálunk vacsorál?

— Köszönöm, kisaeszony, sürgős dolgom van.

És fölvette a kabátját. Todorescu komor, boszús arccal nézett maga elé. A fiatal pap udvariasan köszönt, bocsánatot kért, hogy a háziakat háborgatta és elsietett. Todorescuvall nem fogtak kezét. Az oláh pap valami köszönésfélet morgott, de artikulált hang nem jött ki a száján. Alig csukódott be mögötte az ajtó, Todorescuból kitört a düh, s olyat ütött öklével az asztalra, hogy a lámpás külső üvege megrepedt.

— Honnan került ide ez a félbolond? Mi köze annak a rongyos pásztorfiúnak az életéhez? Mit törődik vele, hogy él-e vagy meghalt? Nem értem, nem értem.

Ekkor lépett be Todorescuné.

— Képzeld, ez a fêleszû fráter azt kívánta, hogy én most tüstént keredekjem föl és éjnek évadján rohanjak Szabó Györgye után, a ki bizonyosan összetörve és halva fekszik valamelyik feneketlen mélységben.

— Miért nem megy ő maga? — csattant föl Todorescuné, — hisz ő még erőteljes fiatalember.

A pap összehúzta szemöldökeit.

— Hiszen megy. Azonnal elindul egypár emberrel, ha ugyan fog magának bolondokat ... de ha nem fog, akkor képes maga is elmenni. Hát ez a föladata egy papnak? Hisz ez hallatlan.

Nagyon halkán megszólalt Florica hangja:

— Papa, veszedelmes ez a vállalkozás?

— Veszedelmes-e? Olyan veszedelmes, hogy ha meg nem fagynak, akkor a mélységbe zuhannak; de ha ezt kikerülik, bizonyosan megeszik őket a farkasok.

Florica szó nélkül kifordult a szobából. A konyha zugában keservesen sírt egy bejáró mosogatólány.

— Mi bajod, Rozi?

— Hagyja, kisasszonykám, nem lehet vele okosan beszélni, — szólt a szakácsné. — A magyar pappal elment a szeretője, Petra, a pakulár, a ki csak ma jött meg a havasokról. . .

— Te ezen sírsz? Derék, bátor fiú a Petra, hogy elmegy segíteni a kis Györgyét megmenteni.

— De én érzem, hogy Petrát nem fogom többet látni. El fog pusztulni a többivel, — bögött a lány, — a hogy megálmodtam, úgy lesz. Összetépik a gonosz lelkék, s megiszszák a vérét, hogy ne fázzanak.

— Arra is mondtam már segítséget! Gyűjts a Szent Bazil képe alatt gyertyát és imádkozzál el hét Miatyánkot és hét Üdvözlégyet. . .

Florica fölkapta a szakácsné nagy kendőjét és kiállt a tornácra. Fagyos szél fűjt, mely a száraz, kemény erdőben olyan különös zajt csinált, mintha egy brigád masírozó csontváz csontjai zörögnének. Erősen kezdett havazni. Néha dörgő roppanás hallatszott a messzeségből: lavina zuhant alá a völgybe.

Egy pakulárbojtár settenkedett elő valahonnan a konyha felé.

— Te, fiú, elmentek a Györgyéért?

— El.

— Kik?

— A magyar pap, Petra, meg Papp Mózes, a medveölő.

— Gyalog mentek?

— Nem a, szánon, fegyverrel, lámpással, kötéllal . . .

Egy hang kiáltott ki belülről:

— Florica, hun vagy? Vacsorálni gyere!

A leány még egy hosszú pillantást vetett az alak-
talan téli éjszakába, aztán borzongva befutott. Apja az
egész vacsora alatt Simándyt tárgyalta, válogatott go-
rombaságok kíséretében. Néha az erősbülő szél megrázta
az ablakokat. Ilyenkor a pap elhallgatott, mintha az a
sejtelem villant volna át a lelkén: hátha ez a fiú most
utolsó útját járja? És suttogva tette hozzá: *Az örült,
az örült!*

A havasi faluban mindenki elpihent, a házak egy-
másután behunyták sárga szemüket. De az emberek
aligha. Mindenki remegve hallgatta a Jégkirálynak, s
az Éj királynéjának vad mulatozását, a hóvihart. És
Florica ágya fölött égett a gyertya Szent Bazil aranyos
képe előtt . . . a leány merőn nézett rá . . . keze össze
volt téve . . . és imádsága túlszárnyalta a hóvihart, föl-
hatolt még a csillagokon is túl, az örök Isten zsámolya
elé . . .

XI.

Simándy legelőször is Papp Mózes házához ment.
Papp Mózes olyan elparasztosodott kurthanemes volt. Az
apja, a nagyapja valami nagyobb uras-ágnál vadász, ő
maga is ebbe a mesterségbe született. Egész életét, a mint

az iskolából kikerült, kint az erdőn töltötte, s most ide vonult, hogy földjén eléldégéljen s a szabad rengetegben elvadászgasson. Pofáján egy medvekarmolás mély barázdája vonult végig, testében mindig lakott egypár sörét, vadorzókkal vívott csaták emlékéül. Ölmagas, bozontos szakállú férfiú volt, templomba bizony nem igen járogatott, inkább néha a papjához egy kis beszélgetésre. Mikor Simándy előadta neki, hogy miről van szó, fölállt a meleg kemencesutból, s csak annyit mondott nagy flegmával: *Meg lehet próbálni.* Simándy elsietett, hogy a pakulárok közül keressen egy vezetőt és lelkére kötötte Mózes gazdának, hogy gyorsan elkészüljön. Egy fertályóra múlva vissza is tért Petruval, a kinek pénzt és pálinkát ígért, csak hogy velük jöjjön. Papp Mózes akkorra már befogta a lovait, két apró macskát egy kis szánkóba. Aztán végignézett a papján, s a vizsgálat eredménye az lett, hogy tetőtől-talpig felöltöztette, meleg posztócsizmába és hosszú báránybőrbekecsbe. A szán hátuljába hosszú kötelet, lapátokat, lámpásokat, elemózsiával jól megtömött tarisznyát és egy kétliteres pálinkás-butykost tett, megmondván Petrunak, hogy ne próbálja a holmit megdézsmálni, különben ledobja valami szakadékba. A dohányzacskóját repedésig megtölte, s azonkívül föl-szólította a papot, sőt Petrunak is megengedte, hogy gyújtson pipára. „Csak úgy, mintha rendes dologban járnánk. Az nyugtatja meg az embert.“ Még egy kupica pálinkát is fölhaltattak, aztán Petru kapott egy szekercét, Simándy egy puskát, Papp Mózes is fogta a rendes medveölő fegyverét és elhelyezkedtek a szánon.

A lovak lassan kifordultak az útra és nekivágtak a havasoknak. Simándy szeme-szája egyszerre tele lett hóval és nem látott. A mint a Csiszárdombra, honnan még egy pillantást vehettek a falura, fölértek, a szélvész egyszerre egész hófelhőt dobott rájuk, s a lovak megálltak.

— Cudar idő, rosszabb, mint gondoltam, — mormogta Mózes.

— Jézus segélj! — felelt hangosan a pap.

Petru megmozdult, mintha ki akarna ugrani. A medveölő mellbe taszította a puskájával.

Érzed Petru? Úgy vigyázz, szolgám, hogy keresztüllőlek, ha szökni akarsz.

Isten legyen nekünk irgalmas, — felelt vissza az oláh, keresztet vetett magára és hangosan imádkozott.

Mózes gazda leszállt, körülnézte a lovakat, hámot, istrángot megtapogatott, aztán visszaült és elindította állatait. A gyeplőt is eleresztette, vagyis oda kötözte a szánhoz.

— Isten kegyelmére és a lovak ösztönére bizzuk magimkat, — magyarázta a papnak.

A lovak lassan baktattak előre. Óvatosan haladtak, mintha megválogatták volna, hogy hova lépnek, de nem álltak meg egy pillanatra se. Néha egész hótömeget fújt rájuk a szél, s úgy tetszett, mintha elakadnának, de Mózes egy szavára a derék párák nekifeküdtek az istrángnak, s a kis szán szépen tovasiklott. A lovakon lógó vékonyhangú kakasharangok élesen csilingeltek. Ha a

szél nem hordta volna a havat, egészen jól láthatták volna, mert a hó fehérsége világossá tette az éjszakát. Papp Mózes még beszélgetni is ráért.

— Mondja csak, tiszteletes úr, mije kigyelmednek az a Györgyc-gyerek, hogy így szíven viseli a sorsát?

— Embertársam, Papp uram.

A magyar sokáig hallgatott. Forgatta magában a feleletet. A fejéből a szívébe küldte, meg vissza.

— Ki törődik egy ilyen tudatlan, apró féreggel? — folytatta, — hát nem mindegy, hogy ma fagy-e meg, vagy holnap eszik meg a farkasok? Ki veszi észre, hogy az a kis, piszkos pakulár-bojtár, a kit a juhászok ide-oda rugdálnak, nincs többé a világon? Vájjon sír-e utána valaki, ha nem hallja többé szólni a furulyáját?

És Simándy vissza:

— Lehet, hogy úgy van, Papp uram. Lehet, hogy a Bodonyék szép, fehér kutyáját többen sajnálnák a faluban, de én azzal nem törődöm. Ő is az Isten teremtménye, belé is olyan lelket lehelt az Úr, mint a hatalmas királyokba. Van neki gondolkodó feje és érző szíve. Micsoda lelkiismerettel ülnénk mi most a meleg sutban, tudva azt, hogy embertársunk kint az éjszakában a halállal küzd és segítségért sikoltoz?

— Hátha úgy végezte az Úr, hogy így haljon meg? — szólt Mózes.

— Hátha úgy végezte, hogy mi védjük meg? És a kálvinista vissza:

— Hátha úgy végezte, hogy mi is ott veszszünk? Simándy megdöbbenve elhallgatott. Van-e joga

neki ezt a két embert magával vinni ebbe a veszedelembe? Mit tudja ő ezek primitív életének a titkát; ismeri-e kisdéd érzelmkörüket? Talán ennek a marcona medveölőnek kedves kis unokái járnak az eszében, a kiknek medvekalandjait mesélni szokta? Talán annak a hosszuhajú oláhnak, ott a kasban, egy fehérviganós fekete lány jelenik meg a szeme előtt, a kivel kis, hegyoldalon álló sárkunyhóban boldog, hosszú családi életet álmodott magának? Csak ő az itt, a ki nyomtalanul suhanhat át a megsemmisülésbe, széles e világon sehol nincs egy are, melyen az ő emlékezetének szentelt könny fog végiggördülni. Micsoda vad önzés tőle, a kit az élet nem érdekel, két embert magával ragadni . . .

— Papp uram, ha tetszik, visszafordulhat, én egyedül is tovább megyek.

A medveölő egyet horkant, mintha valami sértőt mondtak volna neki.

— Nem úgy van az, tiszteletes úr. Nincs az a veszedelem, a mi elől én meghátrálnék. Mert tudom, hogy életem az Úr kezében van, s nem történhetik más, mint a mi elvégeztetett. De hát tudni akartam valamit és most már tudom ... A tiszteletes úr nemcsak szavaival pap, hanem tetteivel is. Volt itt nálunk már sok szépen imádkozó, szépen prédikáló pap, de mind megszökött, mikor a zabkenyérre került a sor . . . így aztán szétzüllöttünk, elfogdosott bennünket a pópa, a ki százféle babonával hálózza be lelkünket . . . Apostolok, próféták kellenének a mi hitünknek, uram . . . mert ha a pap gyöngye legény, megdől az eklézsia, minden ő rajta fordulván meg . . .

De hát a tiszteletes úr más fából van faragva . . . jó fából . . . nekimegy a halálos veszedelemnek embertársáért . . . Tiszteletes úr, most már ismerem, ha kell, tudom, nyomorog, küzd, meghal a hitéért, a hazájáért . . . A jó Isten áldja meg!

Ott motoszkált Simándy bekecse körül, végre elérte célját: elkapta kezét és megcsókolta.

Simándy csak engedte. Mélyen járó gondolatok szántottak végig háborgó lelkén: ez az egyszerű ember nagy dolgokat leplezett le előtte. Hát úgy volna? Mint református papnak oly csekély külső eszközök állnak rendelkezésére, hogy hívei kedélyvilágára hasson, hogy csakis nagy tettekkel, példákkal lehet őket vallásukhoz bilincselni? Így volna ez? Minden a pap egyéni értékén fordulna meg? De hisz akkor jaj neked, szegény fiú, mert az élet buta, köznapi, egyforma szürkeségében mikor nyílik alkalom a tettekre? A tömegeket magukkal ragadó példákra? Az önfeláldozásra?

— Hahó! — kiáltott Papp Mózes és a lovak megálltak.

A medveölő leugrott a szánról és a lovak elé állt.

Az út egyik felén mélység volt, a másik felén medrek hegy, gyér fenyőerdővel. Valamelyik szálfát a vihar kitorpte és az most szánkázott lefelé irtóztató zúgással. Petru jajgatott, a lovak fújtak és remegtek. Simándy kimeresztette a szemét és előre nézett. A lovakat és gadjukat belepte a hó: mint fehér márványszobrok álltak előtte az éjszakában. A zúgás egyre közelebb jött, erősödött, valóságos dörgés lett belőle. Mintha az egész

hegyoldal megmozdult volna: pattogott, sívított, recsegett minden. S egyszerre a félelmes lavina, mint egy élő szörnyeteg, villámsebese átnyargalt az úton s tovább robogott a mélységbe, a pokolba.

Valami negyven lépésnyire mögöttük vágott el. De a nagy légáramlat egy tömeg fölka-vart havat vá-gott rájuk.

— Hahó, tiszteletes úr!

— Itt vagyok, Papp uram!

— Mögöttünk vágott le a görgeteg.

— Hála Istennek. Mehetünk tovább?

— Előbb egy kicsit ki kell ásni magunkat. Hej, Petru, ne vacogj! Hozd ide a lapátokat!

Petrut ez a fölszólítás meglehetősen örömmel töltötte el, mert följosította őt rá nézve fölöttébb kedvező kombinációkra. Ha Papp gazda a lapátokat kéri, akkor Papp gazdát az ördög nem vihette el. Ha ő ezt a fölszólítást egészen jól hallja: az ördög őt se vihette el. így egyelőre nincs semmi baj. Fölemelkedett vackából, lerázta a havat magáról és ment lapátolni.

— Láttad a drákut, gazda, a mint elszánkázott mellettünk? — kérdé halkán Mózes. Mert az oláh tudja, hogy a magyar még akkor se bújik el és hunyja be a szemét, mikor a dráku megjelenik előtte.

— Nem dráku volt az, szolgám, hanem az Isten nyila. A magyarok Istene belelőtt a pokolba.

— Biztosan tudod?

— Láttam. Úlj föl, indulunk.

Pár perc múlva baktattak tovább az úton. Petru folyton beszélgetett; így bátorságosabbnak érezte az állapotot. Simándy szótlánul hallgatta őket; a magyart, a ki az üvöltő vésznek közepette is megőrizte hidegvérét és humorát, és a román fiút, a kit a félelem fecsegővé tett.

Rövid idő múlva az Ördög szájához érkeztek, s Petru egészen pontosan megjelölte a helyet, a hol Györgye a mélységbe zuhant. Papp Mózes mindjárt mondta, hogy itt a mélység elég meneteles, s lehet, hogy a fiú épen ért le s odalent se törte össze magát, ha nagy hóba esett s nem valami szikladarabnak ütődött. A vihar itt kevésbé dühöngött, mert a hegyek összébb szorultak és az erdő is sűrűbb lett. Csak a fejük fölött hallották tombolását a csúcson, de maguk keveset éreztek belőle. Papp Mózes azonnal cselekvéshez látott. Az útnak a mélység mellett futó szélén egy villámsújtotta fatörzs állott, erre ráhurkolta a leghosszabb kötelét, melyre minden két arasznyira egy gomb volt kötve. A kötel másik végét ledobta a mélységbe. Aztán a lovakat is fához kötözte s tele abrakos tarisznyát akasztott a fejükre. Petrunak megengedte, hogy húzzon egyet a kulacsból s aztán meghagyta neki, hogy álljon a lovak mellé és vigyázzon rájuk. Aztán a papnak szólt:

— Tiszteletes úr, én puskával, lámpással lemegyek, a kötelbe kapaszkodva. Aztán ha belefújok a sípomba, jöjjön utánam szintén puskával és lámpával.

— Tán előbb én . . .

— Hagyja! Én úgy ismerem odalent a talajt,

mint a tenyeremet. Vakon is el tudnék itt igazodni Isten nevében!

Simándy kezét szorított a marcona vén vadászszal, az a kötél mentén leereszkedett a mélységbe. Nem telt bele öt perc, éles sivítás tört föl alulról. Simándy utána ereszkedett. Néha lógott a kötél, olyan meredek volt a hegyoldal, de különben szépen lépésben haladhatott. Egyszer csak elfogyott a kötél.

— Hahó, Papp úr!

— Itt vagyok. Végire jutott a kötélnek?

— Végire.

— Csak előre. Lent van már.

Simándy a hang után ment, s egy kis csetlés-botlás után ott állt Papp Mózes mellett. Meggyújtották a lámpásokat.

— Ide nem sok havat teregetett a vihar. A fiút tehát el nem takarhatta. Lehet, hogy semmi baja se történt, s elindult itt a mélységben, valamerre utat keresni hazafelé. Akkor biztos, hogy eltemette a hó. De talán itt fekszik valahol, meghúzta magát szélmentes helyen, s várja a virradatot. Hahó Szabó, hahó Györgye!

Nem jött rá felelet. Ekkor elindultak, az egyik jobbra, a másik balra, s minden fát, bokrot, szikladarabot megnéztek. Simándy utasítása az volt, hogy csak addig menjen, a míg Papp Mózes lámpáját látja, megszűnik.

— Hahó! — kiáltott a medvevadász vagy negyven lépésről.

— Hahó!

— Nem hallotta \

— Mit?

— Kutyaugatást

— Nem! — kiáltott Pál és Papp Mózeshez sietett. Figyeltek. Most tisztán, bár gyöngén, ismétlődött a kutyaugatás. A két ember arra sietett. Egy mély partakmeder felé közeledtek: onnan egyre erősebben hallatszott az ugatás. Leugrottak a mederbe: ott, a kinyúló part alatt, széltől védett, hótól mentes helyen feküdt egy fiatal gyerek: a Szabó Györgye. Mellette egy kis, kócos, lompos, nyeszledt kutya, mely a fiú képét nyalogatta és közbe-közbe ugatott. Mikor a két férfit meglátta, farkcsóválva eléjük ugrott és öröme jeléül viháncolni kezdett.

— Lám, a társai ott hagyták, s ez a dög utána ugrott, — szólt Papp Mózes.

Azzal a fiú mellé térdelt, föltépte a mellét.

— Még él, de egészen meg van dermedve. Gyorsan vetköztessük le.

Egy pillanat alatt meztelenre vetkeztették, s hóval tetőtől-talpig keményen megdörzsölték. A fiú tagjai melegedni kezdtek. Aztán száraz ruhával sebtiben újra megdöröglték és megint felöltöztették. Most Papp Mózes bicskával fölfeszítette összeszorított száját s jó öt korty erős pálinkát mért bele. A fiú nagyokat nyelt és kinyitotta a szemét.

— Jézus, légy velem! — mormogá, azzal pillái újra lecsukódtak.

A vén medveölő szó nélkül levetette hatalmas bekecsét, bepólyálta a fiút s föállt

— Ezzel egyelőre megvagyunk. Nem fog meghalni.

— Talán tüzet kéne rakni?

— Nem, most elég melege van. Most a vére újra megpezsduilt s bejárja minden porcikáját . . . No, gyere ide, te kis kócos!

Ez a fölhívás a kutyának szólt, mely hihetetlen örömmel nézte a segítők működését. Hol az egyikhez, hol a másikhöz futott, míg térdeltek, s nyájasan dőfödté őket az orrával. Majd elkezdett vidáman ugatni, majd ismét körös-körül szaladgálta őket, mint egy bolond s nagyokat hempergett a fagyos földön. A fölhívásra heves farkcsóválások közt azonnal Papp Mózesnél termett.

A vén vadásznak csak úgy sugárzott a szeme a szeretettől, mikor a görhes, kiéhezett állaton végignézett. Micsoda utolsó alakja a világrendnek a havasi juhászok kis bojtárja! S ezután még hol következik a bojtár kis kutyája! S ebbe a hulladékokból táplálkozó, rúgásokkal traktált nyomorult féregbe mekkora szeretetet, hűséget, önfeláldozást oltott a teremtó! Ezt jártatta az eszében Simándy, mikor Papp Mózes végig-végig simogatta a kutyát, s megveregette a koponyáját.

— Pálinkát nem adhatok neked, hanem megállj, van más.

Elövelt egy darab szalonnát, kenyeret, fölvagdalta, s a kutya elé rakta. A szegény állat mohón fölfalta s utána még jobb kedve támadt.

— No, most vigyük föl a Györgyét a kocsira. Menjen előre, tiszteletes úr, a lámpásokkal.

Ölbevette a fiút és úgy vitte a pap után. Megkeresték a kötél végét.

— Hát most, tiszteletes úr, kapaszkodjék föl a kötélen, aztán majd én rákötöm Györgyét és sípolok. Akkor feküdjenek neki Petruval odafönt és húzzák. De ki ne ereszzék a kezükből. No, előre!

Pali fiatalos erővel nekivágott a mélység meredekének, s nemsokára fönt volt.

— Élsz még, Petra?

— Élek. Megvan-e Györgye?

— Meg, fiam. Semmi baja nincs.

— Dicsértessék az Úr neve. De ha én a lovak közé nem állok, már régen megfagytam volna.

— Gyere csak ki onnan. Állj ide!

Megmagyarázta neki, hogy miről van szó. Pali és Petru elhelyezkedtek a mélység szélén. Egyszerre csak éles sípszó hangzott a ködös homályból.

— Isten nevében, ne sajnáld, Petru, és húzd, ha megszakadsz is bele.

A két fiatal ember elkezdte húzni a kötelet. Lassan jött a teher, hol könnyebbnek érezték, hol nehezebbnek. Néha megakadt s olyankor pihentek. Mikor a síp megszólalt, újra kezdték a munkát. Így ment ez valami húsz percig, a mi nekik egész végtelenségnek tetszett. Végre megszólalt az öreg vadásznak a hangja a sötétben:

— Itt vagyok, tiszteletes uram. Még két perc s

főnt vagyunk. No még egy kis erőlködés. Ne sajnáld, Petra.

A két ifjú újra nekifeküdt, s a medveölő ott termett az úton, jóformán emelve maga után Györgyét.

— Hozta Isten, Papp uram, — szólt Pali, a verejtékét törülgetve.

— Nehéz volt?

— Egy kicsit.

— Nem várhattuk meg, míg egészen magához tér, mert az idő kezd irtóztató hidegre fordulni s mind itt fagyunk volna.

— Haza viszsziük?

— Bajos. A *görgeteg* elzárta az utat visszafelé. Tudok én ide közel egy jó medvebarlangot, oda vonulunk, míg a vihar el nem múlik.

Jól betakargatva, a szánra tették Györgyét, a ki lélekzett, de eszméletlen volt, melléje dugták, jól be a szalma közé, a kis kutyát, aztán jót húztak mind a hárman a pálinkás butykosból, s elindultak.

— Hová megyünk? — kérde némi nyugtalansággal Petru.

— Nem messze, fiam, egy jó meleg medvebarlangba.

— De hátha a medve otthon van?

— Elférünk azért ott mi is. A medve jó állat.

— Jó állat az ördögnek, de nem nekünk, — dörögte Petru.

— Hopp! — kiáltott Papp Mózes és leugorva a

szánról, a lovak elé ment, megfogta a kötőfék végét s valami fensíkfélére, oldalt vezette őket, — itt vagyunk.

Meggyújtotta az egyik lámpást s fogta a puskáját

— Petru, vedd a fejszédet és gyere velem.

— Hová?

— Megnézni, hogy üres-e a medvebarlang?

— Uram, neked épp olyan két jó szemet adott a teremtő. Száz medvét épp úgy meglátsz velük, mint egyet . . . Minek neked még az én két szemem is?

— Majd én megyek, — szólt Pali.

— Petru, gyáva fickó, kösd a lovakat egy fához. Tiszteletes úr, gyújtsa meg a lámpását.

Azután a medveölő megnézte a fegyvereket, s a Paliét is golyóra töltötte. Valami harminc lépést föl-felé mentek a hegyoldalban s egy csomó bokor közt, majdnem embermagasságnyi nyílás előtt megálltak.

— Tiszteletes úr, tegye le ide a földre a lámpáját. Ha lövést nem hall, de medvét lát kirohanni, hagyja futni, ne lőjjön rá. Mert jegyezze meg, s halld meg te is Petru, ő jobban fél tőlünk, mint mi tőle . . . Ha lövést hall bent, be ne jöjjön, de akkor résen legyen, mert én vele harcba keveredtem, s megsebezve hajtom kifelé és akkor ő fog önre rohanni. Csak arra vigyázzon, hogy ha én futok ki elől, véletlenül belém ne lőjjön.

Az öreg vadász meglazította hüvelyében a vadász-kését, föl húzta a puskáját és a végére akasztva az égő lámpást, belépett.

Egy szempillantás alatt kívül termett.

— A medve itt van, de alszik. — No, Petru, föl íred-e költeni?

— Lódd agyon álmában, uram. Hisz így pompásan megszabadulunk tőle.

A vén vadász indignálódva felelt:

— Jegyezd meg, hogy a magyar ember senkit se öl meg álmában, még az állatot se. Majd mindjárt föl-ébred ökelme.

Egy darab szalonnát vett hamar elő, a lámpa lángjánál megpirította, s behajította a barlangba.

— Erre a szagra tüstént magához tér. Szaladj Petru a lovakhoz, hogy világga ne menjenek. Tiszteletes úr, a két első lába közé célozzon, mind a két töltést oda. Ha véletlenül nem volna neki elég és önnek futna, ne kímélje a puszka boldogabb végét.

Dörmögés hallatszott a barlangban.

— Vigyázat, jön már!

A következő pillanatban egy nagy barna medve bújt ki a nyilason. Négy lövés dördült egyszerre, s a mackó vért okádvá a fehér hóra, hirtelen leült, miközben irtóztatóan ordított. Papp Mózes villámsebessen töltött, s egy ötödik lövéssel szétlocscsantotta a vadállat koponyáját. A medve lefeküdt, egyet rúgott s vége volt. Ekkorra már ott termett Petru is és bocskoros lábával elégedetten gázolta a bozontos vadat.

E pillanatban ágyúdorgás-szerű roppanás hallatszott.

— Siessünk elhelyezkedni és tüzet rakni, — szólt a medveölő, — már a fák is repedeznek a hidegtől.

A mackót félrehúzták a barlang szájától. Aztán Györgyét átszállították, utána bevezették a lovakat, miáltal Petru sebtiben fát vágott. Majd a szánon levő öszszes holmit a barlangban helyezték el, s mikor ezzel is készen voltak, a barlang szájánál hatalmas tüzet raktak. Ekkorra magához tért Györgye is s bámulva tekintett gztét a lámpások kétes világánál. Rövid idő alatt Petrának kissé nagyító és dicsekvő előadásából megtudta, hogyan került a halál völgyéből ebbe a kellemes barlangba. De még mielőtt eszébe jutott volna hálálkodni, Papp Mózes a kezébe nyomott egy darab szalonnát, egy jókora kenyér, s a fiú mohón enni kezdett, szinte a szemei is kidülledtek bele. Petru is megkapta a maga részét, Simándy is, Papp Mózes is jóízűet falatozott, aztán szalmából, pokrócokból tűrhető ágyat vetettek, egypár nagy tuskót vetettek a tűzre, s a medveölöt kivéve, mind lefeküdtek s elaludtak. Odakint sívított a szél, s rongyokra szaggatott hólepedőket hurcolt ide-oda az erdőben; lavinák robogtak le a mélybe, s a megpattant fenyőfák rop-pantak koronkint óriásit.

Papp Mózes a tűz mellé ült, virrasztott, az; ember sohse tudhatja, mikor jöhet rá az éjszakából veszedelem, Néha lehunyta a félszemét, ő azt állította, hogy ilyenkor a félteste alszik. Egyszerre csak előrehajolt és hallgatódzott, mint mikor valaki élesen figyel. Aztán fölugrott s puskáját ösztönszerűleg kezébe kapta. Gyermekekora óta ismerte a téli erdő, a nyári erdő, a csöndes erdő a vihartól vert erdő minden hangját. Most is tehát valami szokatlan zaj ütődhetett a fülébe. Megrázta Si-

mándyt s a két juhászt. Egyszerre talpon voltak mind.

— Mit hall, tiszteletes úr?

— Semmit.

— Hát ti?

— Mintha kutyaugatást hallanék, — szólt Petru.

— Vagy tán farkas? — vélekedett Szabó.

— Valami búgás is keveredik bele, — szólt Papp Mózés, — ez vadászkürt.

Erre hatalmas öblű medveölő puskáját kétszer el-sütötte,

— Mit csinál?

— Figyelmeztetem az eltévedt vadászokat.

Csakhamar puskadurranások jöttek feleletül.

Papp Mózés újra lőtt. A kutyaugatás nemsokára egészen közelükből hangzott, s pár pillanat múlva dühös vakkantásokkal pár finom vadászkutya rohant a tűz világos körébe, neki egyenesen az elejtett medvének, melyet elkezdtek marcangolni. Utánuk a hófürgetegből három elegáns vadászruhába öltözködött alak bontakozott ki, majd erdészek és cselédek csengős lovakat vezettek elő, melyek a szánokba voltak fogva.

— Baranghy gróf, — mormogott Papp Mózés és levette a süvegét.

Csakugyan Baranghy László gróf volt, az erdélyi fejedelmek nagyhírű sarjadéka, az ismert oroszán- és tigrisvadász, ez az érdekes és férfias alak, a ki őseitől öröklött kalandszomját India és Afrika rengetegeiben szokta lecsillapítani. Simándy jól ismerte őt hírből, s

kíváncsian nézett rá. Mindig erősen meg szokta figyelni azokat, a kiknek a sors kiváltságos helyzetet, nagy vagyont, nagy nevet biztosított. S magában mindegyik elé vagyonának és nevének megfelelő nagy kötelességeket tűzött. És sokat gondolkozott ezeken az örökké teljesíthetetlenül maradó nagy kötelességeken olyankor, mikor látta, hogy adóba hogyan hajtják el a szegény embernek utolsó tehenét . . . Ezt bezzeg romlása árán is kényszerítik kötelessége teljesítésére . . .

— Hahó, kik vagytok? — kiáltott a gróf.

— Magyar-garabói vadászok, méltóságos úr, a kik a vihar elől a medve barlangjába menekültünk, — felelt levett süveggel, alázatosan Papp Mózes.

— A mint látom, hatalmas mackót zavartatok ki a barlangjából . . . Verjétek el róla a kutyákat . . .

A gróf odament az elejtett fenevadhoz, s lábával végigtapogatta. A két másik úr is jól körülnézte a pompás állatot . . . Aztán mind a tűz köré állottak, s gémberedett tagjaikat melengették . . . Az erdészek a lovak körül maradtak. A gróf figyelmesen nézte Pappot.

— Hallod-e, öreg, nem Papp Mózes vagy te, a medveölő?

— De az vagyok, instálom. Én is tanítottam a méltóságos urat vadászni.

— Nem mehetnének még az éjjel földél alá, Gara-bóra? A vendégeim cudarul el vannak fáradva.

— Nem tanácsolom, méltóságos uram. A hógörgeteg elzárta az utunkat, s mindnyájan ott találánk

veszni ebben a rengeteg hidegben. Hanem tessék a barlangot elfoglalni, ott nem ér a szél.

A gróf német nyelven vendégeihez fordult.

— Nos uraim, én megígértem, hogy olyan telet mutatok önöknek, a minőt sohse láttak. Hát nem tartottam meg keretemet?

— Köszönöm, gróf, — felelt az idősebbik, egy erőteljes, kissé köpcösödő alak, — ilyet nem láttam se a tibeti határon, se Kanadában.

És megszólalt a fiatalabbik, egy nyúlánk, szőke ember:

— Nem bántam meg, hogy lejöttem Bécsből. Ez a hóvihar vetekszik az orosz sivatag buránájával. Egyszer, emlékszem, az Ural hegységben láttam effélét. Gratulálok, gróf úr.

— Nézzék ezt a vén embert, — szólt a gróf, Mózes gazdára mutatva, — ennek már a nagyapja is a családomat szolgálta, ő volt az én első tanítóm a vadászatban. Több medvét elejtett, mint a mennyit mi hárman láttunk. Most különben azt jelenti, hogy nem mehetünk tovább, mert bentveszhetünk a hóban.

— Hát mit csinálunk?

— Itt hálunk a medve barlangjában.

— Bravó! — kiáltott a köpcös, — lesz mit mesélni az udvari bálon.

— Csinálj ott bent helyet, Mózes!

Ezalatt már Györgye, Petru s az erdészek két hatalmas tüzet csináltak, s a gróf lovait azok közé állítottak.

ták. Papp Mózes is kivezette a maga lovait, s a többi közé állította. A cselédek a szánokról leszedtek mindent, pokrócot, elemózsiaát, vánkosokat, s a barlangba vitték. Nagy benzinlímpát is gyűjtottak, s az üregben elhelyezték. Az urak rögtön be is vonultak. Ekkor lépett csak elő Simándy, s bemutatta magát. A grófnak magyarul, a másik két úrnak németül.

— Nini, hát maga az én papom? — szólt szíves hangon a gróf, — én csak egy garabói papot ismerek, a vén Todorescut, a ki követválasztáskor le szokta hozni a mócait, rám szavazni. Nagy *gézengúz* az öreg, érti a dolgát.

A két idegen a grófnak két bécsi barátja volt: az idősebbik lord Harrington, az angol nagykövetség első tanácsosa, a másik Vensolov ezredes, az orosz nagykövetség katonai attaséja. Harringtonnal annak idején Indiában ismerkedett meg, Vensolov ezredessel pedig a bécsi udvari élet hozta össze. A fényes császárváros puha, meleg, főúri kényelméhez szokott urak szinte gyerekes örömmel élvezték a rendkívüli helyzetet: a barlang előtt a tűz lobogó fényénél eléjük táruló fantasztikus látványt, a véres medvével, a kavargó hóviharral, a lovak mellfftt szoborszerűen mozdulatlanul álló vadászokkal, szolgálkkal és parasztokkal, azután élvezték a jól világított, pokrócokkal kipárnázott, eléggé meleg barlangot, melynek közepén csakhamar égett a spiritusz a szamovár alatt, miközben egy belső inas nagy ezüsttálcán hideg borjút, szárnyast, cipót tett eléjük, s egyszerre vagy öt üveg vörös borból húzta ki a dugót.

Simándy a barlang szája előtt levő tiiz felé húzódott.

— Tartson velünk, tiszteletes úr, — szólt a gróf.

— Köszönöm, méltóságos uram, már beszalonnáztam.

— No csak vegye elő a bicskáját és lásson hozzá. Van itt mit enni.

Simándy nem kérette magát, hanem a tálca mellé telepedett, a hol az angol és az orosz farkas-étvágygyal működtek. Az étel és a bor mesés gyorsasággal eltűntek, azután az inas mindenkinek töltött egy csésze párolgó teát, a gróf mindenkinek egy vastag szivart dugott a szájába, s végigfeküdtek a pokrócokon.

— No, kedves grófom, ön valóságos ezermester, hogy itt a vadon közepén így el tudja az embert látni, — szólt Harrington.

— Ez csak revanche a pendsabi szép napokért. És még mennyivel maradok adósa a negyedik bengáli lovasezred tisztikarának! Ne is beszéljünk róla. mylord. Sohse felejtsem el, hogy minő felejthetetlen napokat köszönhetek önnek és indiai bajtársainak.

— Hja, India; az a mi páratlan vadászterületünk, ott még élhetünk jól, tetszésünk, egyéni guszthusunk szerint, romantikusan, verekedve, vadászgatva. Ha az átkozott afgán kutya át nem lövi a lábamat, ma is ott vagyok, s nem térek át a diplomáciai szolgálatra. De most is mindig visszasóvárgok a szabad élet után. Unom a civilizációt, Angliát pláne! A családom különben is szét van szórva az egész világon; az egyik farmer- Ausztráliában

s van neki vagy negyvenezer marhája. A másik a kanadai kőszénbányáit túrja s a saját hajóin hordja szét a szenét, a harmadik Belső-Afrikában, valahol Uganda vidékén kormányzó vagy király. Az öcsém van legközelebb, az Máltán hadnagy. Angliában senki se él közülünk.

— Bocsásson meg, mylord, — szólt az orosz, — de én csak két igazi urat ismerek a világon: a magyar urat és az orosz urat. Önök már, hogy is mondjam csak, elnyárspolgárosodtak egy kicsit. Önök mindennel foglalkoznak már, de a magyar és az orosz úr csak a földjét műveli és szereti, és pedig rajongásig. Azt az egyet tekinti arisztokratikus foglalkozásnak. Ha égy orosz nemmes elveszti ősei földjét, elzüllik, más mesterségre nem tud átmenni . . .

Az orosz megállt egy pillanatra, hogy szippantson a szivarjából. Simándy megszólalt:

— Megengedik az urak, hogy én is beleszóljak?

— Csak tessék! — felelt az angol.

— Az onnan van, mert bár az orosz birodalom óriási, az ifjúságot szűk látkörben nevelik föl. A mindenható dinasztia nem a nemzet elé tűz nagy célokat, hanem önmaga elé, a maga dicsőségére, a nemzetet meg je kérdik, a nemzetnek örökké hallgatnia kell... Angliában ellenben arra szoktatják az ifjúságot, hogy az egész világ a te nemzetedé; ha otthon nem férsz el, eredj a tengerre, az összes vizeken megtalálod a színeidet, s ha holnap La Platában görbén néznek rád, holnapután már ott van az angol hadihajó a város felé fordított ágyútor-

kokkal. Ha a tengeren se fész el, eredj a gyarmatokra: minden világrészben megtalálsz a hazádat, mindenütt angol maradhatsz, s bárhol, bárminő munkát végezel, Anglia vagyonát és hatalmát szolgálod vele. A magyar meg az orosz úr csak a hazájában, a maga földjén van igazán otthon, a hol nem parancsol neki senki: hát ott marad és megőrzi patriarkális tulajdonságait, a melyeket az ezredes úr úri tulajdonságoknak nevezett ...

Harrington a hevesen gesztikuláló fiatalemberre nézett:

— Ön talán ortodox keleti pap és Moszkvában tanult? '

— !Nem, mylord, én protestáns pap vagyok és Hollandiában tanultam.

— De csak vadászni jött ide szintén és valami nagyobb városban lakik?

— Nem, my lord. én itt lakom ezen a hegyen túl egy faluban és papja vagyok egy száz főből álló eklézsiának.

— Magyar pap?

— Az vagyok, mylord.

— Valami igaza van a tiszteletes úrnak, — szölt az orosz ásitva, — de mivel szivarom végig égett s én álmos vagyok, nem veszek részt többé a beszélgetésben, Jó éjszakát, urak.

Lord Harrington látható érdeklődéssel nézte a fiatalembert, de az álmoság és fáradtság őt is elnyomta s azért jó éjszakát kívánva, szintén végignyúlt a földön.

Baranghy gróf friss szivarra gyújtott, s a barlang

előtt égő tűz mellé ült. Az, a mit Simándytól hallott, nagyon gondolkozóvá tette.

— Hallja, ifjú barátom, — szólt lassú hangon, — én itt a vad rengetegben, az üvöltő viharban, a megölt medve barlangjából vaktában kizavarok két parasztbundás alakot, a kik közül az egyik megszólal, s lord Harringtonnak, Vensolov ezredesnek és Barangby grófnak perorál olyan értelmesen, a minőt ezek az urak a maguk körében is ritkán szoktak hallani. Ez nem természetes dolog . . . Hogy került maga arra a rongyos Garabóra?

— Méltóságos uram, annak hosszú története van, mely méltóságodat nem érdekli. Különbösen is a magam szántából jöttem oda

— Nincs valami kívánsága? Nem akar a sorsán változtatni? Szívesen fölajánlom a segítségemet.

— Csak azt kérem, hogy ha az ekléziának szüksége lesz valamire, akkor fogadjon szívesen méltóságod.

— Meglesz, meglesz . . . Hát maga úgy véli, hogy a mi nemzetünknek nincsenek nagy céljai, nagy föladatai? . . .

Simándy lehorgasztotta a fejét. Majd rekedten így szólt:

— Mi? Hiszen mi még itthon is a létért küzdünk. . . és veszítjük a csatát koldusok vagyunk és senkise támogat ... a katonáink fogynak ... a fegyverek egyre hullanak a kezünkéből . . . S ezt a nemzet nagy tömege nem látja, nem tudja, nem hallja . . .

A gróf tágra nyitott szemmel meredt a tűzbe. Nemes, éles, bátor arcán mély szomorúság ült. Simándy rá-

nézett, s valami vakmerő gondolat fogta el. Megragadta a gróf kezét s szólt:

— Fejedelem, én uram, ne menj te idegen világokba fenevadakra vadászni . . . maradj ebben az elhagyott országban . . . Látod, nekem ez a haza nem adott semmit, se előkelő rangot, se kitüntetések, se vagyont, s itt állok, itt dolgozom a helyemen, elpusztulok, de el nem megyek róla.

A gróf ránézett Simándyra, a ki a kezét fogta:

— Valamit mondani akar?

A szegény fiú azt hitte, hogy beszél, de csak a gondolatok viharzottak végig lelkén, szája nem nyílt szólásra. Eleresztette a gróf kezét.

— Bocsásson meg, méltóságos uram, csak arra akartam kérni, hogy szeresse, ne hagyja el ezt a mi szegény Erdélyünket, pusztuló egyházunkat . . . ilyen nagy nevet mi nem nélkülözhetünk ádáz harcunkban.

A gróf belehajította a szivarját a tűzbe.

— Hát mit tegyek? Mit tegyek? Sohse szoktunk mi ilyesmiről beszélgetni . . . Mit kellene tenni? Ki tudna erre feleletet adni? A fórumon annyi jelszót ordítanak; egyszer az egyik van divatban, másszor a másik; s mindegyik csak arra való, hogy az emberek egyéni hiúságát, karrierjét szolgálja . . .

Hangja egyre emelkedett és hevesebb lett.

— Az országgal tulajdonképp nem törődik senki.

Hirtelen fölugrott.

— Nagyon hideg van idekint. Ez a komisz szél szinte a bőröm alá fúj. Jó éjszakát.

Besietett a barlangba. Papp Mózes újra megrakatta jól a tüzeket, Simándy ott, a hol ült, végignyúlt a meleg földön s elaludt. Mózes gazda egy vánkost csúsztatott a feje alá, s a fiút betakarta egypár vastag pokróccal. Aztán ő is odafeküdt melléje. Szabó és Petra is lassan-lassan odasompolyogtak. Csak a gróf vadászai és cselédjei álltak a lovak közt mozdulatlanul, mint az őrtálló katonák.

Talán már hajnal felé lehetett, mikor a vihar hirtelen megállt. Papp Mózes azonnal fölébredt, s gyöngéden megérintette Simándy karját.

— Mi baj?

— Tiszteletes úr, a vihar pihen.

— Elállt?

— Nem, csak pihen. Ez itt a viharnak rendes szokása, hogy egy-két órát megáll, s aztán újult erővel *kezd*. Jó volna, ha a méltóságos urakat fölkeltené. A szünet alatt bevergődhetünk Garabóra.

Pali rögtön a barlangba sietett, s fölkeltette a grófot, ez pedig a vendégeket. Mindnyájan helyeselték az indulást, a gróf pár rövid szót kiáltott legényei felé, a szánok egyszeribe föl voltak pakkolva, s a lovak befogva. Indulás előtt a gróf mindenkinek egy pohár konyakot adott: a cselédeknek is, a parasztoknak is. A lámpásokat meggyújtották, s elől Papp Mózes két jóravaló, kis macskalovával, nekivágtak az útnak. Pali szó nélkül Mózes gazda mellé ült a bakra, s az egyik lámpást tartotta. A medve alá fatalpat csináltak s a leghátulsó szán mögé kötötték. Lassan, kocogva, de mégis előre haladtak.

XII.

A nagy vihart követő reggel a faluban irtóztató kutyaugatás támadt. Az ebek megéreztek a szagát a medvének, mely a szán mögé volt kötve. A kutyák föltűnő nyugtalanságára mindenki a kapuja elé sietett, s látták a havasi úton aláereszkedni a karavánt, s egyszerre megismerték a gróf szürkeruhás, violaszín zsinóros vadászait, a mint a cifra szánokat, csengős lovakat lesegítették a meredeken. Ekkor Papp Mózes szánja már illedelmesen hátul kullogott. S a mint lent voltak, Pali illedelmesen köszönt az uraknak, s a szánnal jobbra fordultak, Papp Mózes háza felé. A gróf valamit kiáltott utánuk, de a prémes gallér elfogta a hangot. A mint a gróféktól eltávolodtak, Petra nagyot kurjantott, s hangosan kiáltotta a népnek, hogy ime itt a Györgye, megmentettük, s még egy nagy medvét is öltünk. Az asszonyok mind oda siettek, s kezet csókoltak Simándynak. Egész karavánnal érkeztek Mózes gazda házához, a hová már Sára néni is megjött egy csomó öregasszonnyal. Sára néni előbb kötényébe törölgette a szemét, aztán erőt vett rajta az indulat, elsírta magát, megölelte, megcsókolta az unokáját, végül pedig úgy vágta pofon, hogy leesett a süvege. Ekkor esett a papjának s a hol érte, csókolgatta a ruháját. Pali itt visszaöltözködött fekete ruhájába, és Sára nénival és Gyorgyival hazament, otthagyván Petrut, a ki egész nap nagyszámú közönségnek örvendett, mely mind a hőstettek elbeszélését kívánta hallani. A nép fölváltva ácsorgott Mózes gazda és Todorescuék háza

előtt, hová az előkelő uraságok szálltak. Pali hazament, megivott egy csésze forró kávét, aztán ágyba feküdt, s elaludt, mint a bunda.

A gróf vendégeit egyenesen Todorescuékhoz vitte, a kikről tudta, Hogy nagy, kényelmes, kőből épített úriházuk van. Képzeltető a pap-család meglepetése, mikor Baranghy gróf az angol lorddal és az orosz attaséval betoppant. A hölgyek azonnal elfutottak, toalettet csinálni, Todorescu pedig, a ki a grófot már régóta személyesen ismerte, zavartan kínálhatta őket helyivel.

— Kedves tisztelendő úr, — szólt a gróf szokott szíves modorában, miután a bemutatásokat elvégezte, — legyen rá elkészülve, hogy mindaddig itt maradunk, a míg ez a hóvihár, mely tegnap a hegyek közt meglepett, teljesen el nem múlik.

— Nagyon szerencsés, boldog vagyok, méltóságos úr . . .

— Maga is azt hiszi, hogy a vihar minden percben újra kitörhet?

— Biztosra veszem. Rendesen három napig szokott tartani, közbe csekély szünetekkel. Vakmerőség volna most tovább indulni . . .

— Hát akkor egyelőre kérünk egy szobát, vizet mosdani, s Pista inasomat.

— Minden meglesz.

S Todorescu elsietett. Az urak tíz perc alatt átöltöztek, s Todorescu hívására megjelentek az ebédlőben, hol a hölgyek már vártak rájuk, s frissen főtt kávéval szolgáltak.

Todorescuné még meglehetősen elfogult volt, de Florica már eléggé összeszedte magát. Nagyon csinos volt divatos, egyszerű drapruhájában, fehér kötényével, s a koromfekete gazdag hajából elővillogó aranyhajtűkel. Az urak egészen meglepetve néztek rá és sorba odajártak eléje, bemutatkozni. S ő a Bukarestben jól megtanult pukedlizést kifogástalan előkelőséggel érvényesítette. Lord Harrington sodort egyet a bajuszán, Vensolov ezredes pedig a haját s nyakkendőjét igazította.

— Bocsásson meg, tisztelendő asszony, hogy így ajtóstul a szobába rohantunk, — szólt a gróf, — de nem is sejtettük, hogy egy felnőtt leány van a háznál. Mióta?

— Az őszszel jött haza a nevelőből. Florica, a leányom.

— Óh, én ismerem a gróf urat, gyermekkorom óta. Emlékszem, hogy kétszer járt a házunknál.

— Igen, követválasztások alkalmával, — nevetett a gróf, — maga azalatt megnőtt, én pedig megvénültem.

— Arra is emlékszem, hogy a gróf úr egyszer föl-emelt a levegőbe, megcsókolt és azt az ígéretet tette, hogy ha férjhez megyek, násznagyom lesz . . .

— No, a mi a csókot illeti, azt szívesen megisméltelném

— Nem lehet, gróf úr, mert ha megengedném, az nagy gorombaság volna részemről ...

— Hogyhogy?

— Akkor azt hihetné, hogy csakugyan öreg embernek tekintem.

A gróf nevetve nézett rá.

— Hallja maga, kis kisasszony, tudja, hogy ez pompás felelet? Ilyen nem minden havasi faluban terem...

És lefordította az uraknak németre.

— Kedves gróf, — szólt a lord, — ön csupa ilyen meglepetéseket tartogat nekünk. Ki volt az a csinos, nagy feketeszemű fiatalember, a ki az éjjel olyan okos dolgokat beszélt nekünk a medve barlangjában?

— Hisz megmondta. Az itteni protestáns pap.

— Hja, igaz. Nagyon álmos voltam, elfelejtettem.

Tudja-e, hogy szeretnék annak a fickónak a szeme közé nézni, s egy kicsit beszélgetni vele?

— Jó, majd elhívjuk... úgyis itt maradunk bezárva tán két napig is.

Floric a bíborvörös arccal az ablak felé fordult. Az a pár szó, melyet Simándyról hallott, maga se tudta miért, de önkénytelen büszkeséggel töltötte el. Az uraságok betoppanása nagyon megzavarta őt, mert se Simándy, se Györgye után nem tudakozódhatott, pedig retentő türelmetlenül várta hazaérkezésüket, s egész éjjel nyugtalanul, szaggatottan aludt. Annyit félfüllel, sebtiben elkapott, hogy itthon vannak, de égve vágott a részletekre, s ehhez nem juthatott.

A jóízű reggeli után az urak szívarra gyűjtottak, s a lord hátradőlve szólt:

— Most jön ki csak belőlem a hideg, s érzem, hogy bágyadt és fáradt vagyok.

— Mondja csak, tisztelendő asszony, — szólt a gróf, — ágyaink meg vannak már vetve?

— Szolgalatjára, méltóságos úr.

— Megengedik, hogy lefeküdjünk. Tegnap egész nap szánkáztunk, s bizony éjjel is nagyon keveset aludtunk. Nem veszik rossz néven, ha lepihenünk. . .

— Óh, kérem, — felelt Todorcsu alázatosan.

— Pista! — szólt a gróf az ajtóban feszesen álló Huszárjához, — összes élelmiszereinket és italainkat a konyhába hordod és a tisztelendő asszony rendelkezésére bocsátod. Tessék mindent fölhasználni, s én még csak azt az egyet kérem, hogy két óra előtt ne legyen az ebéd.

— A mint parancsolni méltóztatik.

— Előre, uraim, — szólt a gróf, — ebédig aludni fogunk.

— Az angol és az orosz, kiknek már majdnem lera-gadt a szeme, szívesen engedtek a fölhívásnak. A gróf még kiszólt a szobából:

— Igaz, kérem, ismerik a helybeli református papot?

— Ismerjük.

— Tegyéék meg a kedvemért és hívják meg őt is ebédre.

— Parancsára, méltóságos úr.

Az urak eltűntek, s mikor fejüket lehajtották, az újra kezdődő vihar első rohamai már végigzúgtak a völgyön. Florica sugárzó arccal állt a tükör elé: itt lesz Si-mándy is, mit csináljon, hogy még szebb legyen? Végre ott fog ülni, mellette, vagy szembe vele, ránézhet, a mi-kor akar, vele egy levegőt szív, hallja folyton a hangját. S a kis Florica szíve oly hevesen összeszorult, hogy egy-

ezerre az arcába hajtott minden vért. Aztán elnevette magát, tapsolt, s a konyhába futott. Ma ő is fog főzni valamit.

— Csak félre, félre az útból, — szólt Todorescuné, a ki átvette a dirigálást, — mindenkinek helyén legyen az esze, mert nagyuraknak főzünk ma ebédet.

Pista megkezdte a szánból a hideg sült szárnyasok, a libamájpástétom, az egész sonkák, hideg nyelv s más efféle ételek főlhordását. Azután jött kosárban fehér és vörös bor s pezsgő.

— Ez ehhez nem is kell már más, mint jó húsleves és friss kenyér, — vélekedett az inas.

Todorescuné gondolkozott.

— Talán egy kis nyulat is csinálok még, jó bő, tejfölös mártásban.

— Én meg egy kis habgaluskát készítek, — vélekedett Florica.

— A' bizony jó lesz, — hagyta helyben Pista.

A konyhában megkezdődött a munka, Florica pedig a szobájába lebegett, mert nem volt tisztában vele, hogy melyik ruháját vegye föl. Sorba, nézegette valamennyi gúnyját, próbálgatta, de egyikkel se volt teljesen megelégedve. Az anyját nem merte megkérdezni, mert rá mordult volna, hogy *ugyan kinek a kedvéért akarsz te szép lenni?* A haját, azt a szép, fekete, fényes, haját is lebontotta és sokáig próbálgatta, míg végre egy megfelelő frizurát talált. Divatosan fésülködni jól megtanították a bukaresti nevelőintézetben. Eszébe jutott, hogy bomlottak érte a szebeni katonatisztek és a tusnádi

fürdővendégek, s törte a fejét, hogy visszaemlékezzék, hogyan viselte magát, mit fecsegett az udvarlóival, hogy úgy elbájolta őket. Aztán elnevette magát: hisz ő az egyetlen lány a faluban, azt is mondják, hogy nem nagyon csúnya, ugyan mit erőlködik, mikor nem kell vetélytársnétól tartania. Fölvett egy fehér kötényt és kifutott a konyhába, hol már nagy sürgés-forgás, készülődés volt. Pista a padkán ült és cigarettázva melegeedett.

— Pista, — szólt halkán Florica, — tudja maga, hol lakik a faluban a magyar pap?

— Nem én.

— A református templom alatt mindjárt van egy régi kőház: abban lakik. Menjen el oda és mondja meg neki, hogy két órára legyen itt ebéden. A papa is kéri, meg a méltóságos úr is üzeni.

Pista fölrántotta a bekecsét, kilépett a tornácra s az orkánban megindult a buzogányos templom irányában. Simándy azalatt már fölkelt, s miután a gyerekek a viharban nem jöttek iskolába, olvasgatott. Mikor Pista átadta az üzenetet, így szólt:

— Ki küldte mégis magát ide? A pap-e, vagy a gróf úr?

— Nekem ugyan a papkisasszony szóla.

— A kisasszony?

— Az a'. De azt mondta, hogy az apja óhajtja, meg a méltóságos gróf úr.

Jó, jó, Pali, azért ne légy olyan izgatott. Háromszor-négyszer végigmérte a szobáját, aztán ő is tükre elé ült és gondosan megborotválkozott. És ezalatt az

arcát nézte, vizsgálta, a mit sohase szokott tenni. Bizony falusi papnak elég fehér volt a bőre, szemei alatt keskeny kék karika húzódtott, szempillái meghosszabbodtak, s a szeme tán még feketébb volt, mint régen. Elmenjen az ebédre? Egy délután belemerüljön az úri társaságba, aztán szomjazzék tovább? Ez csak békétlenséget, nyugtalanságot, sőt tán elégedetlenséget keltene lelkében ... Újra a szeme közé nézett . . . Nem vagy őszinte, fiú. Te Florica miatt habozol. Mit neked az angol diplomata, az orosz katona ... te attól a dallamos hangú kis fekete lánytól félsz, a kinek fecsegése olyan édes bizsergésbe hozza a szívedet ... S ha úgy volna? Örökké tarlott mezőkön kell neked járnod? Nem szabad egy pillanatra se elhagynod életed pusztaságát? Hisz te kemény legény vagy, mint a vas . . . hideg vagy, mint a jég . . . nem vétesz se Isten, se ember ellen, ha egy kis boldogságot megengedsz magadnak. Elmegegyek. Nem tudja meg soha senki, hogy egypár boldog órát raboltam magamnak. Elmegegyek.

Jó fél óráig vesződött azzal, hogy fekete haját simára lefésülje, a mi nem igen sikerült; aztán ünnepi feketébe öltözködött, a bajuszát kipödörte egy kicsit, bundáját a nyaka közé kerítette, s nekivágott az orkánnak. Mint egy szerelmes, légyottra siető diák, úgy sietett, nem gondolkozva, nem nézve se jobbra, se balra, csak gázolva a havat türelmetlenül.

XIII.

Mikor Simándy Todorescuék házához ért, az urak már fölkeltek, s az ebédlőben cigarettáztak. Florica is megállapodott már a toalettjében. Sötét szoknyát vett föl, rózsaszínű blúzzal, s a konyhai tűztől kipirulva éppen terített. Simándy szerény alázattal lépett be, s mélyen meghajolt az úri társaság előtt. Florica sugárzó arccal nézett rá, mikor a fiú eléje lépett, s megszorította a kezét. Az angol követségi tanácsos mindjárt elfogta Palit.

— Mondja csak, tiszteletes úr, maglik medvét vadászni jártak kint az éjjel?

— Nem, mylord, egy kis pásztorgyereket kerestünk, a ki a mélységbe zuhant.

— S magukat is ott érte a vihar? — szólt a gróf.

— Nem, méltóságos úr, mi már a vihar alatt mentünk ki a havasok közé.

— Hogyan? Maga egy rongyos kis pakulár-kölyökért kockára tette az életét?

— Nem tettem kockára, méltóságos úr, mert íme élek.

— De ott vesztetett volna

— Az ilyesmi nekem csak utólag szokott eszembe jutni, Aztán megvallo, pusztá önzésből tettem.

— Hogyhogya?

— Mint református papnak semmi külső esz-közöm nincs arra, hogy a népre hassak. Tehát példám-mal kell hatnom. Az adott esetben csak azt tettem, a

mit helyemben minden becsületes ember megtett volna, de az egyszerű nép ezt nagyba veszi s ezzel a papi tekintélyem emelkedik.

— Bravó, fiatalember, — szólt az angol, — ön csakugyan igen hidegen, szárazon és okosan meg tudja magyarázni, hogy miért cselekedett így. Azért azonban bizonyos, hogy ön hőstettet követett el.

— Ne feledje el, mylord, hogy nekem ebben az úgynevezett hőstetben segítőtársaim voltak. Egyszerű parasztriberek, kik életöztönüket intelligenciájuk hiányánál fogva nehezebben tudják legyőzni, mint én. S így a nagyobb érdem az övék.

— Kik voltak azok? — kérde a gróf.

— Papp Mózes s egy oláh pásztor.

— No, ezeket megjutalmazom. Ne feledjen el, tiszteletes úr, száz forintot kérni tőlem a számukra.

— Köszönöm, méltóságos uram, adhatok belőle a megmentettnek is?

— Oszsa szét belátása szerint. Ön pedig fogadja tőlem emlékül ezt a gyűrűt, melyet a zanzibári szultántól kaptam.

— S ezzel lehúzott ujjáról egy zafírköves aranygyűrűt, mely két egymásba fonódott kígyót ábrázolt és Simándynak adta.

— Köszönöm, gróf úr, legkedvesebb emlékeim közé fog tartozni.

S ujjára húzta.

Az orosz katonai attasé ezalatt Floricával enyelgett, a ki e miatt nagyon boszus volt, mert ekkép a Si-

mándy és a két úr közt lefolyt beszélgetés egy részét elszalasztottá.

— Hohó, kedves kisasszony, — szólt a gróf, — maga kevésnek terített.

— Én meg a mama nem ebédelünk az asztalnál.

— Már miért nem?

— A mama tálal, én pedig fõlshológálok.

— Tálalás, az helyes. De a fõlshológálást, engedjen meg, Pista sokkal jobban elvégzi. Maga velünk fog ebédelni, még pedig az asztalfõn. Úgy sincs virág az asztal közepén, hát legalább maga legyen az asztaldísz.

— Megkérdem a mamát.

Simándyra nézett, mert érezte, hogy a fiú folyton raszegzi a szemét. Azután kisietett. Az orosz megszólalt:

— Bájos egy gyermek, s oly kedvesen elbeszélget az emberrel, hogy igazán gyönyörűségem telik benne. Úgy-e ön pravoszláv? — fordult Todorescuhoz,

— Igenis, ó-hitú vagyok, — felelt Todorescu.

Florica bejött, s jelentette, hogy a mama megengedte, hogy az urakkal ebédeljen. A lány közel félközött Simándyhoz, s odasúgta neki:

— Látja azt az ibolyavirágos tányért? Az az enyém. Olyanból csak én szoktam enni. Most az a maga helye, üljön oda.

Simándy meghajtotta magát. Nyílt az ajtó s Pista megjelent egy tál gőzölgõ levessel. Florica kiosztotta, az inas széthordta, a vendégek leültek. A gróf megszólalt:

— Miután pap házánál vagyunk, s két papunk is

van, ugyan Simándy, mondjon egy asztali áldást, lehetőleg németül, hogy a külföldi urak is megértsék.

Simándy fölállt, összekulcsolta a kezét, mind hasonlót tettek, és németül így imádkozott:

Uram, mindeneknek Ura, engedd meg, hogy hála-telt szívünket hozzád emeljük, a mikor áldásodban részesülendők vagyunk. De mikor köszönetet mondunk, hogy ebben a viharban, ebben a hidegben meleg fűszek-ről gondoskodtál számunkra, kérünk, hogy ne feledkez-zél meg szerencsétlenebb embertársainkról, kik talán odakint remegnek és nem találnak hajlékot, kik talán éheznek és nincs, mi kínjokat csillapítaná. Irgalmasság-nak Istene, hallgasd meg könyörgésünket. Amen!

Az urak állva maradtak, Todorescu, az orosz és Florica keresztet vetettek magukra, s a pópa román imádságot mondott.

Ebéd alatt élénk társalgás folyt, melyben csak Todorescu vett kevés részt, mert magyarul is, németül is keveset tudott. Ellenben az angol, a gróf, Simándy és az orosz élénk beszélgetést folytattak utazásaik-ról, idegen népekről, vadászataikról, s különösen érdekelte az urakat az, a mit Simándy beszélt Erdély történetéről, a reformációról és a román nép babonáiról, Florica nem játszott jelentékeny szerepet az ebédnél, mert nagyon izgatott volt, s minduntalan kiszaladt a konyhára. Kint teljes erővel dühöngött a hóvihar, s mindnyájan kéjes érzettel adták át magukat a meleg izoba és a jó ebéd élvezetének.

Ebéd után a gróf az attaséval nekiült écartézni.

Simándy pedig egy vadászszal elhozatta hazulról a sakkjai, s lord Harringtonnal, a ki szenvedélyes játékos volt, összeültek játszani. Alig játszottak háromnegyed órát, az angol megszólalt:

— Ifjú barátom, ha magának volna alkalma játszani, idővel mesterré nőhetne ki magát. Zseniális ötletei vannak.

— Köszönöm, mylord, csak az a baj, hogy ötleteimet nem tudom összefüggő csatatervvé fűzni. Mikor teológus voltam, Utrechtben sokat sakkoztam elsőrendű hollandi sakkistákkal, de érzem, hogy nagyon elmaradtam.

Todorescu, a ki eddig csöndesen kibicelt, most megszólalt:

— Ha csak az kell, kolléga úr, én szívesen följánlom magamat. Én is mint teológus kitűnő sakkista voltam Hajdanában.

— Elfogadom, nagy örömmel elfogadom, kolléga úr.

Közbe Pista pezsgőt bontott, s folyton kínálta az urakat. Legbuzgóbban Todorescu hajtogatta a poharat, s jó hangulatában Simándyval szemben érzelmei teljesen megváltoztak. Eddig gyűlölte, de imponált neki. Most, látván, hogy e finom urak milyen jól bánnak vele, holott őt, mint házigazdát, pusztán köteles udvariasságban részesítik, látván, hogy mily élénk részt tud venni a művelt urak társalgásában: gyűlölete olvadt. Eddig azt hitte, hogy ez tulajdonképp egy bátor, nagylelkű, de paraszt-kosta, a ki minden jóra való eklézsiából ki-

kopott, s ezért került erre a kétségbeesett helyre; de most látta, hogy ez egy világlátott, sokat tanult, jó modorú úr, a ki egy mozdulatával, egy hangjával nem rí ki a nagyúri társaságból, melynek körében e pillanatban mozog és vitatkozik. És egy nagy kérdés merült föl lelkében. Hogyan vetődött ez az eszes ember a havasok legrongyosabb eklézsiájába? A ki tehetségénél fogva a legelső eklézsiákat megérdemelné. Bizonyára boldogtalan, s önkéntes száműzetésben él itt. Ez a gondolat a vén papot engesztelékeny hangulatba ringatta, s több ízben fölragadta a pezsgős poharat, hogy ifjú kollégájával koccintson, a mi Floricának, a ki titokban folyton figyelemmel kísérte őket, nagy örömet okozott.

Ezalatt Todorescuné is toalettet változtatott, s bejött a szobába. Az urak mind gratuláltak neki a kitűnő ebédhez és ittak az egészségére. Minthogy már sötétedni kezdett, lámpát gyújtottak, az attasé pedig leült a zongorához, s orosz dalokat kezdett játszani. Ezalatt Florica és Simándy egymás mellé kerültek.

— Ízlett az ebéd? — kérde a lány, a kacéru nézett az ifjura,

— Kitűnő volt.

— Miért nem evett a habgaluskából?

— Édességet sohse eszem.

— De ezt én csináltam ám.

— Óh, hátha megigézett volna ...

— Hogyan?

— Sára nénitől, az én vén gazdasszonyomtól hallottam, hogy a lány a magafőzte étellel mindig meg

tudja igézni a fiatalembert, Ha azalatt, míg eszik, lány ránéz és három különös imádságot mormol.

— De kár, hogy nem tudtam előbb! — monda Florica naiv őszinteséggel.

— Miért akarna engem megbabonázni? Mit érne velem, hideg, száraz, szomorú emberrel?

Florica meghalkította a hangját.

— Valami nagy bánata van, úgy-e? Miért nem mondja el valakinek?

Simándy homlokán egy mély barázda jelent meg, szempillái leereszkedtek és elfödtek nagy fekete szemeit; arca olyan lett, mint mikor napsütötte rónán hirtelen valami felhő árnyéka repül át.

— Nincs nekem senkim, kisasszony.

— Kisasszony, szabad kérnem, — hallatszott az attasé hangja.

A zongorához szólította Floricát, hogy román dalokat játszszen. Simándy pedig egy sarokba ült, s nézte a leányt. És Florica oly szépen, oly érzéssel játszott, hogy Todorescuné könnyezett, s mind gratuláltak. Simándy pedig ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy ezt a leányt erős karjaival átölelje, s össze-vissza csókolja.

— Tiszteletes úr, hát maga tud-e zongorázni? — szólt a gróf.

Pali föltrezzent álmodozásából.

— Szolgálatjára, méltóságos uram. Az orgonálás révén ezt is megtanultam.

— Ugyan verjen el nekik egy pár jó magyar

nótát. Ettől a sok vontatott, szomorú nótától már a könnyeim is kicsordulnak.

Pali engedett a fölszólításnak, s eljátszott egypár ropogós, vérpezsdítő friss nótát azok közül, melyeket azok a boldog magyarok szoktak énekelni, eljárni ott künt, messze a kalásztermő nagy síkságon, melyre soha-gem esik rá a nagy hegyek árnyéka, melyet sehol sem szakítanak meg sötét szakadékok.

Florica a zongorára könyökölt.

— Úgy-e, erre mind meg fog tanítani? — suttagá.

Simándy igent intett.

— Sohse játszottam, nem is hallottam ezeket a nótákat. Nekem azt mondták, hogy a magyarok nótáit a cigányok csinálják. Talán maguknak szomorú nótáik nincsenek is?

Simándy hirtelen megállt.

— Akar szomorút hallani? — kérde halkán.

— Szeretnék.

A fiú végigcsúsztatta ujjait a billentyűkön, s a zongora hangja egyszerre meghalkult. S aztán egymás-títán születtek meg keze alatt azok a régi bús nóták, azokból a régi bús időkből, mikor a magyart a közelet teréről visszaszorították családi tűzhelye mellé, s hazája sorsát idegen bakók intézték. Azután azokból a még régibb időkből, mikor a bujdosó kurucok nyomát hóval fődte be a szél. A gróf arca egyszerre komor lett, s me-reven nézett maga elé, majd hirtelen, mintha nehéz gondokat akarna magától elűzni, fölugrott, s majdnem nyersen szólt:

— Eh,, tiszteletes úr, ne feledje: *lesz még szóló lány kenyérrrel.* Most pedig inkább mulassunk. Ezredes, üljön a zongorához, báljuk a legújabb bécsi keringőket.

Az orosz nem kérte magát, s csakhamar Strausz egy andalító keringője hangzott föl. A gróf félrerakatta a bútorokat, s lord Harrington, a ki már nagyon verte a taktust, egy öreges valcerbe fogott Floricával. A lány féloldalt fordította a fejét, s égő tekintetet vetett Palira. Félig nyitott szájából elővillogtak fehér fogai, s mintha azt suttogta volna: Jer, jer, édes; hát te nem akarod, hogy kebledre simuljak?

— No, tiszteletes úr, — biztatta a gróf, — előre! Az enyedi diákok mindig híres táncosok voltak.

Simándy nem látott, nem hallott többet. A lányhoz rohant, s a következő percben Florica remegve hajolt széles mellére s tova lebegtek a keringő hullámain. Óh, veszedelmes és áldott hullámok ti, Ámor Isten leghűbb szolgálói, hány ifjú szívet elbódítottatok már . . . Simándy arcát jóformán beletemette a lány hajába s szívta annak illatát.

Egyszerre megállt. Két keze lehullt. Az orosz is abbahagyta a zenét. A vihar megszűnt odakint, s mély, ünnepélyes harangszó hangzott.

— Az én harangom, — mormogá.

A kipirult lány fölnézett rá, s megdöbbsent hirtelen ráncossá vált arcán.

— Bocsánat, kisasszony . . . méltóságos úr . . . ez az én harangom, a Bod Péter öreg harangja. Holnap vasárnap lesz, szombaton mindig meghúzzatjuk.

Megtörölte verejtékes homlokát.

— Óh, hogy elfelejtettem . . . Bocsánat, méltóságos urak . . . prédikációra kell készülnöm ...

Ezzel kirohant, mintha kergetnék. A Strausz-keringő újra fölhangzott odabent. Simándy csak futott, futott, mintha menekülne. Sötét volt már. Egy-egy házból a tűz fénye piros csikót vetett ki a hóra, mintha ott valami megölt ember vére folyna. A haldokló zivatar utolsó gyöngye lehelleiteivel meg-megrázta még a fákat, s ilyenkor panaszos zörgés futott végig rajtuk. Simándy belefutott egy hóval megtelt árokba, fölbukott, pár ölet csúszott, s arcával szántotta a havat. Mikor fölugrott, a zenét már nem hallotta, csak a harangkongás hangzott fölötte, megtöltvén hangjával a völgyet. Nagyot lélezett, a zene, a pezsgő, az asszonyi szépség okozta mámor kiszállt a fejéből. A harangnyelv mintha minden ütésével az ő szívét verte volna keményebbre. Mire odaért rideg hajlékához: egészen rendben volt. A harang elhallgatott, a pap belépett a házába.

— Kezét csókolom! — szólt Sára néni, — ugyan-csak jól mulattak az oláh papnál. Szent Isten, mitől véres az arca, tiszteletes uram?

Simándy odanyúlt. Meleg vér serkedezett végig az arcán. Nem is vette észre.

— Elestem, s arccal a földön csúsztam. Adjon vizet.

Sára néni szaladt, s közbe elmesélte, hogy a Györgye egészen jól érzi magát, s a nyáron egy olyan

szép botot fog faragni a tiszteletes úrnak, hogy még a méltóságos gróf úr is megirigyl.

Mindenki aludt már a faluban. De a magyar pap nem. Nem mert lefeküdni. A mint a lámpást elfújta, s a szemét behunyta, zongoraszót hallott, s Todorescuéknál volt. A feje forró volt, s Pali azt bizonyítgatta magában, hogy láza van a sebtől. De meggyújtotta a lámpát és felöltözött. Az asztalra könyökölt s maga elé bámult. Szereti-e ő Floricát vagy nem? Szereti-e őt Florica vagy nem? Hűtlenné lesz-e valakihez, ha Floricát szereti? S ha igen: egy halott lányhoz lesz-e hűtelen, vagy fogadalmához, kötelességéhez, hitéhez, hazájához? E retentő gondolatra homlokán kidagadtak az erek . . . érezte, hogy feje megpedni készül. Nem jön-e el újra a vizek fehér királynéja, a kis Derry, korallsírából, hogy közéjük álljon? . . . Retentő eszme!

Fölugrott és kiment a konyhába. A nyitott padkán égett még a tűz.

— Györgye, rakd meg jól. Sára néni, tud-e maga mesélni?

— Hogyne tudnék, lelkem tiszteletes uram?

— Fáj az arcom, nem tudok tőle aludni. Nézze, ide ülök a padka sarkába, meséljen mindent, a mi csak eszébe jut.

S miközben a tűz magasra csapkodott, Pali leült s hallgatta a motyogó öreg asszonyt. Szembe vele Györgye ült, lábánál a kis kócos juhászkutyá . . . s Pali lassan-lassan megnyugodott, mert nem volt egyedül. Feje oldalt fordult, szeme fáradtan lecsukódott, elaludt. Az

öregasszony pedig zötyögős nyelvvel Tündérorságban barangolt és sárkányviaskodásokat regélt. De az álom végre rá is leszállt, s a fehérre meszelt rideg konyhában, a hamvadó tűz hunyó világánál aludtak sorba: a pap, az öregasszony, a bojtár és a kutya.

XIV.

A nagyurak másnap kora reggel csengős szánjainkon elutaztak szolgaszemélyzetükkel, s talán soha az életben egy gondolattal se fordultak többé a kis hegyi falu felé. A gróf jól ismerte Todorescut, s távozásakor egy ötvenest adott neki négy szemközt. A pópa egy darabig vonakodott, de végre mégis elfogadta. Simándy, mikor a kis kakasharangot csöngeni hallotta, kiállt háza elé a partra. A gróf odaintette, kezét fogott vele, s lediktálta neki a jószágigazgatója címét, a kihez forduljon, ha az eklézsiának bármire szüksége lenne. Lord Harrington és Vensolov ezredes szintén nyájasan, kézszerítással búcsúztak el tőle, s ő úgy nézett a tovarepülő szánok után, mintha a civilizáció vonulna ki azokon a faluból. Egyedül maradt.

És a mint az úri társaságot elnyelte az erdő, lassan visszafordult a félig hó alá temetett falu felé. A házak kéményéből egyenesen szállt fölfelé a füst. Az oláh templomban kegyetlenül harangoztak, s nehéz cammogással, idomtalan condrába pólyált oláh parasztok bandukoltak itt-ott a házak közt, a misére. Oly hideg, oly alacsony, olyan közönséges volt körülötte minden. El-

szorult a szíve, s hideg futott át rajta. Újra elfogta az a gondolat, mely Derry halála s Anikó hűtlensége után uralkodott rajta: ő már befejezte életét, nem érdemes tovább tengődni.

S nehéz gondolatokba merülve sétált ki az erdőbe, a mezőre, hol nyáron annyi szép virágot szedett. S egy-egy csúcson, melyről szabadabb kilátás nyílt, elővette messzelátóját, s lenézett a faluba. A messzelátó önkénytelenül is a papok háza felé fordult, s ő dobogó szível leste, hogy nem pillantja-e meg a kedves gyermeket, kinek társaságában tegnap oly édes órákat töltött.

Estefelé Floricának egy levele érkezett, mely őt egészen szárazon vacsorára hívta, úgynevezett *tyúkve-rőre*, mely a maradék elfogyasztásából áll. Egészen bele-sápadt a levélbe, s azt vetette oda a cselédnek:

— Nem megyek.

De mikor a cseléd eltávozott, utána futott, s azt mondta neki:

— Nézd az arcomat. Be van kötve. Elestem és most az arcom csupa seb. Így nem mehetek vacsorára.

De a kis Florica nem tágított. Nemsokára jött vissza a cseléd, hogy akár fáj az arca, akár nem, csak jöjjön azonnal vacsorára.

És a hatalmas legény megpuhult, kellemes érzelmek melegét érezte szívében, s mint a párját kereső hiúz, futott végig a falun, az oláh pap házához. Valami mámor fogta el, mely megsibbasztotta érzékeit. Nem gondolkozott, csak Floricát nézte, s vacsora közben, a zongora

mellett száz meg száz semmitmondó ostobaságot fecsegték össze-vissza s egymás szemébe nézve gyerekes örömmel nevetgéltek.

Óh, mily jól érezte magát e pillanatban Simándy, elfeledkezett mindenről, a múltról, a jelenről, a jövőről, s az a sejtelem derengett a szívében, hogy ezek az édes ostobaságok ennek a rövid földi életnek nagyon is lényeges alkatrészei. Egyszer már fészket vert szívében a szerelem, de hajh, a sors kiverte onnan. A félszeg, székely falusi Madonnával sohse üzhették az első, ifjú, bimbózó szerelem bohó játékait. Mikor ez az érzelem leghevesebben forrt szívében: csak egy fakó arcképet őrzött tőle s erre vesztegette tekintetének minden tüzeit. Derry szerelmét csak akkor tudta meg, mikor a Rekérország királynéját a sós hullámok már a végtelen Óceán felé ringatták. Az első, életében az első lány volt Florica, a kit már karjai közt tartott, a ki vidám kacajjal rálegyintett kezére, a kinek formás, telt, nyúlánk teste sóvárogra hajolt feléje s szép arca szelíd boldogságtól sugárzott, mikor Pali tréfáit hallgatta. Szomorú gyermekkorára nehéz, küzdelmekkel telt ifjúság következett és nem ért rá, még csak futólag se, az asszonyokkal foglalkozni. S férfias ösztönei jóformán csak most ébredtek föl benne teljes erejükben.

Todoreseu a vállára ütött. A pópa egy kissé pityókos állapotban volt. Egész nap itta a pezsgőt, melyet a gróf otthagytott. Arca vörös volt, s nagyokat fúj.

— No, papocskám, nem sakkozunk?

Florica közbeszólt:

— Ugyan hagyja, papa. Simándy úr most nekem fog zongorázni.

— Elhallgass, te kis boszorkány, eleget mulattatok már.

— De papa!

— Csitt! Hol a sakktablám?

Florica boszusan a zongorához ült, a két pap pedig sakkozni kezdett. Mikor Todoroscura nézve a harmadik parti is veszendőnek indult, lesöpörte a figurákat.

— Eh, ostoba mulatság. Pezsgőt hozzatok!

Sirnándy föl akart kelni.

— Maradj öcsém, velem még sohse beszélgettél. Igyál!

Sirnándy fölhajtott egy pohár pezsgőt. A pópa dűnnyögött:

— Én tudom, hogy nem vagy közönséges legény. Minek jöttél hát ide, az Isten háta mögé? Nem pap vagy te itt, hanem spion . . . arra vigyázol, hogy én itt mit csinálok . . . Ne üss le, öcsém . . . részeg vagyok . . . ígyál. . . holnap már nem fogom tudni, mit beszéltem... Én mondom neked, bolond vagy, ha itt ülsz ... Itt már nincs mit tenned. Itt én parancsolok. A butaságnak nagyobb ereje van, mint az okosságnak. A mi népünk elmaradt, tudatlan, hiszékeny, babonás. Rólam azt hiszi, hogy úgy az Isten, mint az ördög mindig rendelkezésemre áll . . . Fél tőlem, tisztel és fizet, mert azt hiszi, hogy a fél zsebemből egész tömeg rossz lelket bocsáthatok rá. Ez az én erőm, ez az ő ereje, melylyel rátok fekszik, kik az Egy Élő Istent imádjátok és semmi mást . . .

Egy Élő Isten ... én is imádom ... de az én népemnek az kevés ... A nép szegény, alázatos, félénk, meg van rémülve, ha a főszolgabíró látja ... no, igyál ebből a felséges italból . . . hát még mennyire fél, mikor Istenéhez akar fordulni! Nem is teszi. Előbb hozzám jön, én elűzöm a rossz szellemeket s a jó embert tovább vezetem . . . nem az Istenéhez, arra ő nem is gondol . . . csak a védőszentjéhez ... a védőszentje aztán elkalauzolja az Isten trónja elé . . .

Simándy halásápadtan hallgatta a mámoros pópa különös beszédét.

— Hallgass, ember, szavad úgy hangzik az én fülemben, mint az istenkáromlás.

— Ne vedd rossz néven, de sok pezsgőt ittam. Nem tudom, mit beszélek, de lehet, hogy igaz, a mit mondok. Oláh ember el nem hagyja a hitét, mert ezer babonaszál fűzi hozzá, s ezerféle átokkal sújthatjuk, ha el akar szakadni. Ne is küzdj ellenünk. Hiábavaló. Aztán az oláh mind szegény, a ki itt gazdag, az magyar és úr és szász. Erdélyben a szegény ember nyelve az oláh, s ez teszi őt rokonszenvéssé a szegénysorsú magyar előtt . . .

Floricarca jelent meg Simándy előtt. A lány egy nagy vizes poharat színültig megtöltött pezsgővel s szólt:

— Igya meg az én egészségemre!

És Simándy, ki remegő ajkkal készült felelni a papnak, megragadta a poharat és fenéig ürítette.

Florica újra tele töltötte a poharat s egy kortyot ivott belőle. Aztán lángoló tekintetét vetett Palira.

— Ezt is igya meg, — suttogá.

S Pali jól ismerte a babonát: hogy ezzel a lány szerelmét iszsza meg. Remegő kézzel nyúlt a pohár után s rekedten szólt:

— És ha méreg volna benne, azt hiszi, nem innám meg?

Ezt is fölhajtotta, belenézett az üres pohárba s szólt:

— Akkor talán még szívesebben meginnám.

A pápa az asztalra könyökölve, mámorosan nézett rá.

— Ide hallgass, magyar! Én azt mondom neked . . .

Pali olyat ütött az asztalra, hogy a poharak táncoltak.

— Elég! Tudod-e, hogy székelylél beszélsz? Másfél ezer éve vagyunk itt . . . Mi Attila népe vagyunk ... Másfél ezer év előtt is világhódítók voltunk ... ti meg most is birkapásztorok vagytok . . .

A pápa megfogta Simándy karját.

— Jó, de most mi következünk. Ti elvégeztétek, elvonultok ...

E pillanatban a konyhában megszólalt a dudásbanda. A pakulárok jöttek oda tisztelegni a gazdájuknak és köszönetet mondani Simándynak. A ház udvarában nagy tüzet raktak, s a nép a körül járta az Ardeleanát. A mint Todorescu a dudaszót meghallotta, ki-

rúgta maga alól a széket, s kezét, lábát hajigálva, dühösen táncolni kezdett. A móc vér fölpezsdült benne. Bekedten kiabált és süvegét a levegőbe hajigálta. Majd egy ugrással az asztalnál termett s lesöpörte a pezsngői.

— Pálinkát hozzatok ide! Nem kell ez a komisz úri ital!

Üvegből itta a pálinkát, s aztán odatette Simándy elé. A fiúban már össze volt kuszálva minden érzés, minden gondolat. . . csak Floricát nézte, a ki tapssal és lábdobogással nézte apja vad mozdulatait... Valami ördögrohanta meg iszonyú erővel, ráncigálta, s a fülébe ordította: igyál, feleddj, kezdj új életet, bolond!

Inni, feledni, új életet kezdeni! De jó is volna egy olyan orvosság, vagy kés, a mely az agyból kivágja azokat a sajgó, fájó sejteket. A fehér ital ott csillogott előtte. Talán ez az? A nyomorult nép egyetlen orvossága, vigasza, barátja. Az ópiuma, a morfiuma. Tágra nyílt szemekkel nézte, aztán kinyújtotta a kezét, fölragadta és fölhajtotta ... mintha láng csapott volna végig egész testén, láng, mely pusztít benne. Aztán hőség futott keresztül rajta, majd egyszerre egészen könnyűnek érezte magát, s vígan fölkel. A dudaszó hirtelen megszűnt. A muzsikások kétfelé váltak, s ott állt Petra, a pakulár, tányérral a kezében.

— Domnu magyar pópa, a pakulárok ma levágták legszebb birkájukat, hogy hazaérkezésüket ünneppel megüljék. A vacsorán nem feledkeztünk meg rólad, ki Györgye társunkat megmentetted, s elhoztuk neked a birka forró szívét, mert a ki azt megeszi, boldog leszen,

mert szelíd, jó asszonyt ad neki a jó Isten párul. Fogadd tőlünk szívesen.

Odalépett Simándyhoz, a ki ököltre szorított kézzel várta, s energiájának utolsó morzsájával a fickót tányérostul ki akarta lódítani. Ekkor Florica termett Petru mellett, kivette a legény kezéből a tányért, s a kis cica dorombolásához hasonló meleg hangon így szólt:

— No, egye meg. A szelíd, jó asszony nagy kincs.

S Pali megtört. Megette az oláh lánytól kínált birkaszívet. A duda újra megszólalt, a fiú dacosan hátraszegette a nyakát, elkapta Floricát, s szilajon járni kezdte vele a hunyadmegyei hórát. Todorescu a feleségével ugrált, a ház előtt a havon a parasztok üvöltöttek, táncoltak s a tüzet ugrálták keresztül. Florica haja elszabadulva hullott alá, s Pali végigsimította remegő kezével, majd hirtelen megállt.

— Florica, bocsásson, rosszul vagyok. Valami összeszorítja a szívemet.

— Üljön le egy kicsit a mellékszobában, ott friss a levegő, az ablakok nyitva voltak.

Pali betántorgott a sötét szobába. Tapogatva megkereste a dívánt s úgy zuhant végig rajta, mint egy darab fa.

Florica nagy bundát kapott magára és a tornáczra futott, a nép mulatozását nézni. Kis idő múlva bejött, s égő gyertyával, lábujjhegyen bement Simándyhoz. Simándy hanyatt feküdt, aludt; arca halálsápadt volt, homloka, szeme kegyetlen ráncokba húzódott, a mi valami végtelen bánatos kifejezést adott neki. Zihálva lé-

lekzett, s néha mélyet sóhajtott. Florica összekulcsolt kézzel sokáig bámult rá, aztán lehajolt s hirtelen meg' csókolta. És íme, mintha rossz álmai elfutottak volna: a ráncok elsimultak, a szomorúság eltűnt, lélekzete is rendes lett. Nyugodtan aludt.

... Odakint a részeg nép a részeg pópa vezetése alatt elénekelte az *Ébredj román* kezdetű lázító dalt; a dudások pedig elindultak a falun végig, s a Hóra és Kloska lázadása idejéből fönmaradt, magyar-irtást hirdető csatadalokat fűjták.

XV.

Simándy hajnal felé ébredt föl, nehéz fejjel, bán. Eltartott egy darab ideig, a míg rájött arra, hogy hol van. A ház és a falu csendes volt már, tapogatózva ért ki a tornácra s elsompolygott a pópa házatól, mint egy leforrázott kutya.

Egy hétig nem bújt ki a házából. Szégyelt a napvilágra jönni. Homályos sejtelve volt arról, hogy valami olyast cselekedett, a mi korábbi életétől merőben különbözik. Azután a szívét akarta kipróbálni. Néha úgy érezte, hogy Floricát nem szereti; nos, akkor egy hónapra elmegy a városba, emberek közé. De mikor ez a föltevés megérlelődött benne, olyankor végtelen fájdalom fogta el a szívét. Íme, most Florica szorítja össze kicsi markával. Tehát mégis az ő kezében van. De hát mi következik abból, ha szereted? Nem vagy-e te erős férfi, a ki a szenvedések iskolájában nőttél nagyra? Nem

vagy-e te pap, vértanú, próféta? Mi közöd neked a földi salakhoz? Nem állsz-e te a hegycsúcson s alattad mélyen kavarnak az emberi szenvedélyek, bűnök, indulatok piszkos felhői, ködéi? Óh, én édes Istenem, de mikor ez a hegycsúc s oly kopár, oly hideg, levegője oly metsző . . . s ő úgy vágyik a ködtől eltakart völgybe, a rongyos faluba, a szalmafüdes házba, a nyájas tűzhely mellé . . . Hogy megdobbant a szíve, mikor megjelent a Todorescuék cselédje, a Petra szeretője, s hívta a pópáékhoz. Milyen nehezére esett neki azt üzeni, hogy beteg s a házból se megy ki.

Ez a hét a szenvedések hete volt. Áz erős, de hanyatló lélek végső tusája a gyöngö testtel. Se tanítás, se imádkozás, se olvasás, se séta nem használt; valami vasmarok mindig egy bizonyos irányba csavarta gondolatait. A végzet ismét hatalmába kerítette, s végrehajtotta rajta azt, a mi odafönt meg volt írva róla a csillagokban.

Szombaton estefelé beállít hozzá Benedek kurátor úr fia, ünneplőben, egy szintúgy felöltözött leányval, s emlékeztetvén a tiszteletes urat arra, hogy holnap lesz az esküvőjük, egyúttal beinvitálták, hogy ebédre tisztelje meg a kurátorok házát, vacsorára pedig szíveskedjék Tar Gerzsonékhoz, a lány szüleinek házához el-
fáradni.

A kurátor fiának esküvője nagy esemény volt, a fél falu kirukkolt rá és Simándy, mikor vasárnap az is-
tenitisztelet után félórával a templomban várta a nász-
népet, megdöbbenve látta, hogy még Florica is az ifjú
pár után jön elsőnek, az édesanyjával. Tar Sára, a meny-

asszony, ugyanis huzamosabb ideig kedvenc szobalánya volt Todorescunének, s a papék még egy tucat selyemzsebkendőt is adtak a lánynak. Florica derekára szép, fehér prémes bunda simult, arcát a hideg pirosra csipte, akaratos, apró hajfürtjei homlokába lógtak; de fekete szeméből annyi szemrehányás nézett, szeretet sugárzott Simándy felé, hogy ez szédülést érzett s a nyitott imádságos könyv lapjai összegyűrődtek, beszakadtak ujjainak görcsös vonaglása alatt.

Pali magára vonta papi palástját, összekulcsolta kezeit, s az Úrasztala emelvényén állva, elnézett a sokaság fölött, azután kezdé:

Mindenható Isten, tekints alá kegyelmesen a Te szolgálóra, a ki ime eléd járul, hogy áldásodat lekönyörögje egy ifjú párra, mely az Általad alkotott Természet örök törvényei szerint Házadban megjelent, hogy e földi életre szeretetben egyesüljön s abban éljen, míglen ki nem nyílik számukra az üdvösség kapuja, s el nem hivattnak, hogy Őseik szellemével egyesülnének . . .

Itt tekintete lassan leereszkedett, s fáradtan megpihent Florica arcán. A lány áhítattal nézett a papra. Simándy mereven rászegezte tekintetét s kérdé:

— Te lány, ki előttem állsz, szereted-e ezt a legényt?

Florica arcán pír futott végig, ajkai mintha megmozdultak volna.

— Szeretem, — felelt Tar Sára.

— És te, legény, szereted-e ezt a leányzót?

És ekkor Simándy egész testén remegés szaladt át,

ajkai megnyíltak és halkan rebegték: *szeretem*. És Florica, a ki lángragyúlt tekintettel nézett rá, megértette, lassan lehunyta a szemeit, mintha magához akarna térni a gyönyörűségtől.

— Szeretem! — felelt a vőlegény kemény hangon.

A szertartás folyt tovább és senkise tudta, nem is sejtette, hogy e pillanatban Simándy Pál és Todorescu Florica is szerelmet esküdtek egymásnak. És Florica szempilláinak kárpitja újra felgördült és tekintete mint egy ijedt madár kezdett ide-oda röpködni a templomban. Kereste, hogy mihez fűzze esküjét... a román lány lel-kének hiányzott a kereset, az oltár, az égő gyertya, a szent kép ... a szobor . . . tekintete lesiklott a puszta falakról s szorongás fogta el szívét.

Simándy pedig befejezván a szertartást, szóla:

Keresztyén társaim!

Odakint fehér halotti lepedő alatt megdermedve nyugszik a föld s hazakergeti a mezőről a munkásembert. Ne panaszkodjunk, nem kell irtózni a téltől, ellenkezőleg áldanunk és szeretnünk kell azt. Nemcsak a tavasznak és nyárnak, hanem a szomorú télnek is megvannak a maga örömei. De mi most ne az örömeiről, hanem a tanulságairól beszéljünk. A tél közelebb hozza az embereket. Mennyi család jöhet össze csupán a tél kevésbé szorgos napjaiban, — a tavasz, nyár és ősz munkái elfoglalják őket egészen és sokszor elszakasztják egymástól az egy és ugyanazon családhoz tartozókat is! És a tél visszaadja őket önmaguknak és egymásnak s egyesíti ismétlen őket. És mennyiönk elég szórakozást talál a még viruló

termeszeiben, virágaiban, csodáiban, nap mint nap, úgy, hogy alig jut pár óránk a társas élvezetekre; de midőn a természet bezárja előttiünk szépségét, mintegy e parancsolattal búcsúzik tőlünk: menjetek, keressétek most már az örömet ott, a hol egyedül találjátok, a családok és jóbarátok társaságában! Innét van, hogy télen ma is sokkal élénkebb a társaságos élet és sokkal több a mulatság, mint például nyáron; és ez így volt minden népnél, minden időben és így is marad. Oh, bölcs édesanya a téli természet: mikor visszavonul önmagába, arra tanít, hogy forduljunk m-i is mimagunkhoz, ember az emberhez, s ha ő immár nem adhat nekünk virágot, illatot, enyhe nap-sugárt, élvezzük a társaság örömének édességét, virágait*)

. . . Mi itt a világtól elszakadva, a magas hegyek között, jóformán hozzáférhetetlen helyen élünk, rászorulva egymás szeretetére, támogatására . . . hát szeressükhöz egymást, mert akkor a mi életünkben még zordon tél közepén is a nyár illatos virágai fakadnak . . . Keresztyén társain, ki kézen tartod ama keresztyén hajadont, a kinek most hűséget esküdtél, tudd meg, hogy az Isten megáldott, mert ifjúi szíved idejekorán megtalálta a szerelő szívet, ki a tied mellett fog dobogni, a tiedével fájni, ha bánatod van, örülni, ha örömed van... Óh, százszor szerencsétlenek azok, a kiket az Úr kegyelme ettől megfosztott ... azoknak éleie az örök hóval, jéggel fődött hegy-csúcsokhoz hasonlatos, melyek melleit a nap fényes, forró

*) Dicsőfi József: Templomi gondolatok.

sugárkévei is hatástalanul siklanak el, míg lejjebb, a barátságos völgyekben új életei fakasztnak. . . Hozzád fohászodunk, óh Atyánk, világítsd meg véghetetlen irgalmad sugaraival e boldogtalanok életének sötét éjszakáját . . . Add meg nekik, hogy részük legyen a mindenható szeretetben, melyet Jézusunk hirdetett... Mert oly sokan vagyunk, kik szeretet nélkül elsorvadunk . . . kiknek oldalát lándzsával megszúrják... kiknek üdítő víz helyett ecet jut italul. . . kik hordozzuk a töviskoronát. . .

Simándy hangja mint egy kétségbeesett jajgatás hangzott végig a templom boltzatai alatt. A nép megdöbbenve hallgatta, talán nem értette, de a fájdalmat megérezte belőle. Florica remegve kapaszkodott anyja kórjába, s szeméből egy könnycsepp gördült végig arcán. Simándy megtört hangon f oly tatta:

A próféta írja, hogy vőn Jóáb három nyilat kezébe és Absalómnak szívébe lövé. Egy szívnek három nyíl! Mily kegyetlenség! Hiszen egy nyíl elég az oroszlán szívének is! A puszták királyát is halálra sebezheti! ... És az én szegény szívemet már két nyíl járta át... Ments meg, óh Uram, a harmadik nyiltól... Imádkozunk!

A szertartás, a beszéd, az imádság véget ért, Simándy padjába ült és tenyerébe támasztotta a fejét. A nép lassan távozott... Florica a templomajtóból visszaneézett, de Simándy arca eltakarva maradt.

És a pap egyedül maradt templomában és Istenével társalgott. A nyúlánk, szép fekete lány pedig fájó szívvel futott egyenesen a maga templomába, az oltár elé

térdelt, keresztet vetett, imádkozott, sírt, könyörgött, a mellét verte . . . s kérte a jó Istent, tegye boldoggá azt a szenvedőt, a kinek fájdalmas hangja még fülében rezgett, s ne feledkezzék meg itt térdeplő kis cselédjéről se, a ki mindig jó volt, nem vétett soka senkinek... s a kinek vergődő, puha, édes szíve annyira tele van szerelemmel, hogy ha könnyé válnék benne, egész életében patakanék szelíd fekete szemeiből...

XVI.

A kurátor megleste, mikor a papja hazament a lakására, aztán jelt adott és a lakodalmi menet bevonult az oláh templomba, hol Todorescu is megáldotta az új házaspárt, s mindegyiknek adott egy amulettet, mely a rossz szellemek ellen volt megvédendő őket. Ez már így szokás a havasok közt; de a kurátor érezte, hogy a papjuk ezt tőlük nagyon zokon venné, azért lehetőleg Simándy tudtán kívül csinálta.

Simándy otthon egy kicsit kicsinosította magát; a templomban nagy vihar zúgott keresztül a szívéen, de most már megnyugodott, megkönnyebbültnek, sőt boldognak érezte magát. Az lebegett előtte, hogy egész nap ílorica társaságában lehet, a nélkül, hogy egyúttal Todorescuék kellemetlen házánál kellene lennie. S úgy lehet együtt Móricával, mintha csak ketten volnának, mert az egyszerű, naiv nép nem fogja őket gyanakodó szemmel nézni, s megjegyzésekkel kísérni.

Az asztalfőn, egy sarokban ültek ők ketten. A szoba

lassankint megtelt füsttel, ételgőzzel s a mint egyre több és több pálinkát fogyasztottak, a jókedv is hangosabb és hangosabb lett. Simándy egy jó-darabig hallgatott, aztáa hirtelen Florica kezére tette a kezét.

— Bizony, édes Florica, gyenge, bűnös ember vagyok én. Vajha az Isten megbocsátaná, a mit ma a templomban ellene vétettem.

Florica ránézett és halkan suttogetta:

— Mit?

— Nem is láttam az előttem álló jegyespárt, csak magára néztem és magamra gondoltam.

— Ép' úgy, mint én.

— Magának esküdtem.

— És én magának.

— S talán ezzel még azt a bűnt is elkövettem, hogy lelkemhez láncoltam a maga lelkét...

— Hát ezt bűnnek tekinti?

— Annak, mert az én lelkem össze van törve, beteg; s az én életem a hullámokon hánykolódó rossz ladik, mely elsüllyedésre van szánva.

A lány megsimogatta Pali kezét.

— Ne beszéljen így. Tudom, hogy eddig szomorú élete volt, s én annál jobban szeretem magát; de most majd következnek a fehér napok.

— Fehér napok? Óh, Florica, ha tudná, hogy mennyi fekete nap van az én elmúlt ifjúságomban. Én értem tengerbe ölte magát egy szép, szőke hollandi angyal, a kinek szerelméről sejtelmem se volt; s engem elhagyott első szerelmem, szép tavaszom legelső rügyeit le-

forrázta a dér. Borús emlékek romjai és halottak sápadt arca közt kígyózik múltam ösvénye. S ha az öregedés aa átélt szenvedések szerint történék, én mint fehérhajú aggastyán, viaszszárga arccal és görhedt vállal állanék itt Azért szeretem nagy magát, mert maga mellett nagy érzem magamat, mint a vándor, a ki a hideg, havas, sötét, végtelen pusztaságon lobogó pásztortűzre talál. S boldog vagyok, mert puha kezének szorítását érzem. S szeretném, ha mi itt összefonódva fává változnánk, s századokon át állnánk egymás mellett... és suttogva, őszszehajló lombjaink közt boldog kis madarak fészket raknának és szerelemről csicseregének

Így ömlött a szenvedélyes, szerelmes szavak patkja az ifjú ajkáról... de nem egyszerre . . . lassan, halkán, sokáig, s a lány lelke mohón szívta be, s koronkint megremegett az örömtől.

— Pali, édes Pali, — suttogott, — szeretlek, nagyon szeretlek.

— Vigyázz, Florica! Egy egész világ áll köztünk; te tán nem érted, de tudd meg, hogy mi egymáséi nem lehetünk, ha csak az előítéleteknek egész gonosz világát szét nem romboljuk.

Florica mind a két kezével megragadta Simándy kezét.

— Ha kiáltó szavadat hallanám az éjszakában, futva mennék utánad, nem törődve azzal, hogy kőbe botlom, tüskebokorba futok, mélységbe zuhanok . . .

— Édes!

A füstből Todorescu vérfutotta arca merült föl. A

vén pap a vadállat ösztönével mintha megérezte volna, hogy kölyke veszedelemben forog, e megjelent.

— Papocskám, a lányomat mulattatod?

És a lányra rászólt:

— Florica, gyere, valamit akarok mondani.

A lány engedelmesen szállt ki. A pap pap karonragadta s elvonszolta.

— Miért nem táncolsz? — mordult rá odakint a tornácon. — Mit bújsz össze azzal a pogány tatárral? Mit suttogtok folyton? Mézes-mázos szájával tán szerelemről beszél? (Itt eltorzult a pópa arca.) Ha ezt tudnám, azonnal megfojtanalak. Román lány vagy — érted? Úrilány vagy — érted? Művelt lány vagy — érted? Rád úri kényelem vár, városi élet, gazdag férj. Ne búsulj, majd eljön, én gondoskodom róla — te oly okos kis lány, jó kis lány vagy, Florica, ne keserítsd öreg apádat. Megfojtalak, ha másképp lesz. Érted? És most eredj táncolni!

A lány elfordult. Apja visszarántotta.

— Addig szóba se állj velem, míg oláh nem lesz. Majd ha mellettünk térdel, velünk imádkozik, böjtöl és vezekel, akkor adhatsz neki nyájas szót. Eredj!

Florica panaszos hangon megszólalt:

— Apám, hazamegyek.

— Mi bajod?

— Megfájdult a fejem a nagy füstben.

Apja megragadta a lány két vállát, s merőn az arcába nézett.

— Csakugyan nagyon sápadt vagy. Mit beszélt neked az a fickó?

— Semmi rosszat, apám.

A pápa megfogott egy cselédet.

— Te küldd ki a feleségemet.

Todorescuné kijött, s gondjaiba véve a lányt, hazakísérte. Todorescu nehéz léptekkel visszament a lakodalmas házba, szembe ült a magyar pappal s az asztalra könyökölt. Sokáig farkasszemet néztek egymással. Simándy szó nélkül meredt a pápa kivörösödött ábrázatára, gondolatai egészen másfelé kalandoztak. Végre a pápa megszólalt:

— A tavasszal a lány Szebenbe megy a rokonaihoz. Örökké csak nem ülhet itthon? Férjhez kell adni, arra való... A nyáron meg Borszékre megy az anyjával . . . tán még bojár is elveszi... szép is, okos is, művelt is . . . meg egy kis pénze is van.

Simándy nem felelt rá.

— Hát te nem házasodol meg, öcsém? Asszony kéne már neked is a házhoz. Ez nem élet. .

Simándy hallgatott.

— Nem felelsz? Min gondolkozol?

Simándy mélységes szomorúság rezgésével hangjában végre megszólalt:

— Hadd abba, pápa, nem értesz te meg engem, én sem értelek meg téged. Minek fárasztjuk magunkat üres zörgéssel?

Simándy azon gondolkozott, hogy ez az előtte álló ember mily távol, mily idegenül áll ahhoz az emésztő

szenvedélyhez, mely az ő szívét eltölti. Pedig atyja a lánynak, s ő nem tud képzelni olyan esetet, hogy ez embernek a nyakába boruljon s megvallja, hogy a lányát szereti. Sőt mikor az apa különös, nyugtalanító, célzásokkal telt beszédét hallotta, vad gyűlölet szállt föl lelke mélyéről s úgy nézett a pópára, mintha az volna a mesebeli sárkány, melynek körmei közül kincsét ki kell ragadnia.

A pópa fölugrott s otthagya. Simándy is fölállt, s a mint az asztalt hátrább tolta, szeme valami csillogó tárgyat pillantott meg a földön. Fölemelte: azonnal ráismert, Florica amulette volt, az ismert kazáni Szent Szűz, a gyermek Jézussal karján. Zsebébe rejtette.

Beállt az est, csöndes lett a falu és sötét, csak a lakodalmas házból tört ki néha a vigasság zaja s a világosság. Florica barátságos lányszobája csak egy síró és imádkozó gyermeket látott. Egyszerre megzördült a kis kertre nyíló ablaka. A lány remegve ment oda, s félig kinyitotta.

Egy mély hang megszólalt a sötétben:

— Florica, édes Florica, úgy rémlik, elfelejtettem neked megmondani, hogy szeretlek.

— Csak mondd, csak mondd, édes.

— Csókolj meg, Florica!

S a vasrács közt megcsókolták egymást, oly erősen, oly hevesen, hogy a szegletes rad véres sávot vont mind-egyiknek homlokára.

— Kis lány, imádkoztál-e ma este a kazáni Sziíz Máriához?

— Oh, Atyám, irgalmazz, elvesztettem az amuletemet.

— Nem vesztetted el, Florica, mert a sors úgy akarta, hogy általam megkerüljön. Fogd! Imádkozzál mindenhez, a miben hiszel, hogy elnyerd a boldogságot. Hisz én már a fényes csillagokat is ostromolom könyörgéseimmel. Rózsás álmokat, édes, drága szívem!

S a kis lány egyszerre boldog, vidám lett, tapsolt, ugrált, s imádkozván a Szűz Máriához, szépen elaludt. A pap pedig késő éjszakáig botorkált a faluban ide-oda, zúgó fejjel, nehéz szívvel, megbomlott lelkiismerettel, összetört világgal, melyben csak egy ép, egész érzelm volt: szerelme.

XVII.

Különös az, mikor a tavasz hősírjából bontakozik. Az első zaj az, mikor az ereszről megindul az olvadó hó egyhangú csöpögése. Azután a hó fehérségét a mezőn nagy fekete foltok kezdik megszakítani. Majd a patakok vesztik el jégkérgüket, s vidám csörtetéssel futnak végig medrükben. Rá következik a télen át hallgatag verebek csiripelése, s a házi szárnyasok barátságos kukorékolása, kotkodácsolása, mintha tudakoznának szomszédról-szomszédra, hogyan töltötték társaik a telet. A bogarak zümmögése is megindul a meleg konyhában. Most már kezd színesedni is a föld. A nagy fekete foltokból egész zöld táblák lesznek. Az erdőben megjelenik az ibolya és a gyöngyvirág, s már madarak is karicsolnak itt-ott.

Simándy fásultan húzta az élet igáját. Minden héten elment egypárszor Todorescuékhoz, de csak rövid látogatásra, csakhogy éppen Floricát láthassa; s ezek a látogatások lassankint beleszorították a köznapi, egyszerű, nyárspolgári gondolkozás, életmód szűk kereteibe. Kötelességeit, mint pap és tanító, rendesen teljesítette, de azontúl csak a lánynyal és közös jövőjükkel foglalkozott. Majd Todorescuék lassan megbarátkoznak vele s elfogadják vőnek.

Egy református papot hivat és Floricával megesküszik a saját templomában; azután Todorescu rájuk adja az áldást, a maga templomában. Mi volna ebben rossz? Miért ne volna szabad ezt neki megtennie? Mit áldoz föl, ha ezt megteszi? Néha elboruló lelkén villámként cikázott át egypár rémes gondolat: hát ennek a földnek, a testnek szenvedélyeitől, melyektől örökre mentnek hitte magát, csakugyan nem tudott megszabadulni? Vájjon ő még mindig az a pompeji praetoriánus, a ki nem mozdul az őrhelyről, mikor az egész világ összeomlik? De hát letépheti-e magáról a húst, lelkének ezt az utálatos börtönét, mely ide köti, lehúzza őt a többi féreg közé, kik ember néven itt mászkálnak, míg rövid létük végső határa el nem érkezik? A sas fől száll a nap felé, a bogár kimászik a verőfényre, a medve jóízűen hempereg a moszatban, a mohos pázsiton, a madár a fészekben csicsereg a párával... Csak éppen ő legyen örök bánatra, verőfénytelen, sötét napokra kárhóztatva? Csak azért, mert az Alkotó keze, mikor sárból kigyúrta, nemesebb, gyöngédebb lelket, e lélekkel meleg érzéseket, hivatásáról és

emberi méltóságáról emelkedettebb fölfogást lehelt bele? Nem, nem, ezzel nem veszíthette el jogát a boldog életre, az ő számára is van fény, melegség, nyugalom, boldogság . . . szerelem.

Ezekon a gondolatokon keresztül alakult ki Simándyban egy új életfölfogás, e fölfogás alapján aztán félretett mindent s teljesen Móricának élt. A kis kertre nyíló ablak látta éjszakánkint, mikor nem volt holdvilág, szenvedélyes csókjaikat és nagy esküvéseiket. Mikor pedig mások jelenlétében találkoztak, ezer együgyű semmiségről beszélgettek, a mi rájuk nézve mindmegannyi édes, rejtett célzást tartalmazott.

Valamelyik kora tavaszi reggelen, mikor még itt-ott hófoltok fehérlettek s a dalos madár torka még nem nyílt meg, Simándy fölkel, hogy a Máslás-oldalt elborító bokros kezdődő rügyezésében gyönyörködjék. Halk zsongás, zümmögés hallatszott, a miből kitetszett, hogy már a bogarak is kezdik bontogatni szárnyukat. Simándy rendes szokása szerint fölhágott a Balintye-dombra, honnan éppen Todorescuék tornáczára látott. Itt szokott lenni Florica, a ki fehér zsebkendőjével egyet-kettőt úgy sutyutyomban mindig intett a fiúnak. Most még nem volt ott. Pali hátát egy fának vetve, merőn nézett le a pópák házára. Alulról mintha hidegség csapott volna rá; most ment ki a föld fagya, nyilván azt érezte. Lassankint észrevette, hogy a ház szokatlanul elhagyott. Ajtók, ablakok csukva maradnak, nem járt ki a tornáczra senki, még cseléd se. Az udvaron néha végigment egy-egy lány, de más nem mutatkozott. Balsejtelem fogta el Pali szí-

vét. Itt valami történt. Egy darabig dermedten állt, aztán nagy léptekkel megindult lefelé, egyenesen Todorescuék kerítésének. Itt már oly türelmetlen volt, hogy egyszerűen átvette magát s futva haladt át a kerten. Valahonnan az ólak közül egy kócos lány bujt elő.

— Te, nincs idehaza senki?

— Nincsen, instálom.

— Hová lettek?

— Még hajnalban elutaztak kocsin, a tisztelendő úr, a tisztelendő asszony, meg a kisasszony.

— Hová?

— Nem tudom. De parasztszekér vitte utánuk a nagy pakkot.

Simándy elfehéredett arccal nézett a néma házra. Tántorgó léptekkel ment a kis kertbe. Florica odanyíló ablaka vastáblákkal volt bezárva. így találta már az éjjel is, azért nem is mert kopogtatni. A vasrúd lakatja mellé egy kis bokréta ibolya volt tűzve, egészen friss ibolya. Ezt csak Florica tehetette oda. Simándy két kézzel kapott utána és a tárcájába rejtette. Aztán lassú léptekkel, agyában mázsás gondolatokkal, hazafelé indult. Semmi kétség, Floricát elrabolták tőle. A vén pópa mindenre rájött s elhatározta, hogy egy elhatározó lépéssel véget vet az egésznek. Pali izmai irtóztató erővel húzódtak össze: rettentő, halálos ütést tudott volna adni mindenkinek, a kinek része van a rablásban. Fogai csikorogtak, s arcán a düh és a fájdalom fölvaltva kergették végig egymást. Levágta magát az ágyra, s gondolkozott. Aztán fölugrott, útra öltözködött, nagy görcsös botot vett

a kezébe, s kiment a ház elé. Összevont szemöldökei alatt vad tekintetet vetett a völgyre, minden oly unott, oly üres, oly közönséges volt előtte e pillanatban. Házát ki-
 etlennek, templomát zordnak találta. Aztán nyersen há-
 tat fordított az egésznek, s nekivágott a hegyi útnak, Bal-
 tavár felé. Egy félóra múlva, puha talajon, friss kerék-
 nyomot talált. Ez a papék kocsija. A szelistyei csárdánál
 megállott. A régi kocsmárosné pogácsával és pálinkával
 kínálta. Gépiesen lemorzsolt egy pogácsát s ivott rá.

— Szintén a városba megy, tisztelendő úr?

— Oda.

— Ma hajnalban ment erre a papunk, az egész
 családjával.

Pali föleszmélt. Az igaz, hisz ez az asszony látta
 őket. Beszélni lehetne vele.

— Ne mondja. Hová mentek?

— Baltavárra. Valami nagy multság lesz ott. A
 kocsiától hallottam, a ki külön szekéren vitte a sok gyö-
 nyörű báli ruhát.

Pali megkönnyebbült. Hát csak mulatni vizsik
 Floricát, nem rabolják el végképp tőle. Hát vigyázni fog
 arra a lányra, csak megtalálja. És jaj annak, a ki útjába
 mer állni?

— Beszélt a kisasszonnyal?

— Igenis, instálom.

— Mit?

— Azt kérdezte tőlem, emlékszem-e még arra, mi-
 kor ők itt a garabói magyar pappal találkoztak?

— Azt kérdezte?

— Azt. A kisasszony szegény bizony nagyon betegnek látszott. Mintha csak temetésre ment volna.

— Igazán? — s Pali szíve, az az önző, szerelmes szív, szinte ugrált örömeiben, — hát még mit beszéltek?

— Többet nem, mert az édesanyja odajött s előtte, úgy látszik, nem akart beszélgetni.

Pali tovább haladt az erdőben, megkönnyebbült szívvel. De most már súlyos eltökélés vonult föl szívében: azt a lányt kiragadja onnan, magával hurcolja, s ha nincs máshová: a vadonba, mint a tigris a zsákmányt.

Késő délután ért be Baltavárra és egy városvégi kocsmában meghúzódott, s ott nagy vörös plakátokról rögtön megtudta, hogy miről van szó. A román színpártoló egyesület tartotta évi közgyűlését s erre Szebenből, Brassóból, Balázsfalváról összegyülekezett egy csomó pap, tanár, tanító, ügyvéd. Lesz itt ünnepi istentisztelet, színelőadás, hangverseny, bál. Az *Apaffy-fogadó* előtt nagy tömeg vidéki parasztság ácsorgott, őket is bevezényelték a dászkalok.

A mint besötétedett, Simándy is beosont a városba s egy sötét pontról a fogadó kivilágított kapuját figyelte. Egyszerre csak megdobbant a szíve. Todorescut és a feleségét látta kijönni: tehát Florica itt van és egyedül van iónt. A mint Todorescuék eltűntek a homályban, két ugrással a kapu alatt termett s fölszaladt az elsőemeleti folyósóra.

— Todorescuék melyik szobában laknak? — kérde a szobalánytól.

— Kilenc.

Kopogtatott.

— Ki az?

Ez Florica hangja volt.

— Én vagyok.

— Pali, édes Pali, az Isten áldjon meg, hát eljöttél?

— Nyisd ki az ajtót, Florica.

— Nem, édes szívem, nem lehet, magam vagyok.

— Florica, még ma nem mondhattam meg, hogy szeretlek. Hogy érzed magad?

— Rosszul, mert nem látlak és nem csókolhatlak. Ne félj, csak rád gondolok, mindig örökké ... Eredj, mert apám Szebenbe visz, ha megtudja, hogy utánunk jöttél. S akkor én meghalok.

— Édes Florica, itt leszek közel és vigyázok rád. Nyisd ki legalább az ablakodat, hadd lássalak. Az ég áldjon meg!

Léptek hallatszottak. Pali egy sötét fülkébe vonta magát, aztán leosont a fogadó előtt levő sáros térre. Néhány perc múlva kinyílt az első emeleten egy ablak, fehér ruhás női alak jelent meg, s két rózsát ledobott. Pali diadalmasan rárohant, fölemelte, megcsókolta s a tárcájába tette. A lány odafönt egy pillanatra kihajolt, aztán eltűnt s az ablak becsukódott.

Így szedte föl“ ez a szegény bolond fiú a sárból Florica virágait. S egy sötét sarokba állva, órákon keresztül dideregve nézte azt az ablakot, mely mögött oly forró szívvel gondolt rá Florica, a havasi pap szépséges szép

virágszála. Így alakította át a mindenható szerelem ezt a férfit ábrándozó diákká.

Később, mikor a románok már gyűlni kezdtek a színélőadásra, bement az Apaffy-fogadó sarkán lévő kocsmába, mely kávéház is volt egyúttal. Itt egy asztalhoz vonult és sört ivott. Az egyik sarokban egypár magyar sörözött vacsora előtt, tanítók, hivatalnokok, járásbíró, kereskedő, s arról beszéltek, hogy a mai oláh mulatságra még Bukarestből is jöttek vendégek. Az egyik tanító, a ki ismerte Simándyt, megszólította, hogy ne búsuljon egymagában, hanem üljön oda közéjük. Simándy odament és sorba bemutatkozott. Az egyik úr különösen meglepetve nézett rá:

— Ön Simándy Pál?

— Az.

— Az a Simándy Pál, a ki Hollandiában tanult Bótai Barnával?

— Az.

— Örvendek. Én, uram, Szentpáli Tamás vagyok, helybeli járásbíró.

— Szentpáli Tamás, Bótai Anikó férje? — kiáltott meglepetve Pali.

— Az.

— Pali élesen végignézte ezt a férfit, a kit most látott először életében, s a ki olyan végzetes szerepet játszott életében. De tekintetében nem volt se harag, se gyűlölet: pusztán emberi kíváncsiság.

— De hisz ön ügyvéd volt?

— Átléptem a bírói pályára.

— Hogy van a kedves neje? — s maga is elbámult, hogy ezt olyan közömbösen hídja kérdezni. Ez a szó *Anikó* többé nem hozta rezgésbe szívét.

— Köszönöm, jól. Ugyan jöjjön el ma hozzánk vacsorára. Az asszonynak nagy örömet fog szerezni.

Simándy egy darabig habozott, azután halkán azt felelte:

— Nem bánom.

A járásbíró haza is üzente mindjárt, hogy kedves vendéget visz vacsorára, de nem árulta el, hogy kit.

Nyolc óraker elszlott a társaság. Szentpáli is vitte haza a vendéget. A mint közeledtek a házhoz, Pali szívében kezdtek elevenedni a régi emlékek: találkozásai Anikóval, látogatásai Bótaiék eklézsiajában, a parókia, a patak, a Bethlen Gábor nagy fája, hollandi életük, Anikó fakó arcképe. Egypárszor nehéz sóhaj tört föl a kebléből, de semmi különös izgatottságot nem érzett.

Szentpáli előre sietett. Már a tornácról bekiáltott:

— El se képzeled, asszony, kit hozok.

— Nem én, — felelt vissza egy kedélyes hang.

Szentpáli előretolta Simándyt.

— Szent Isten. Jól látok-e? Hisz ez Simándy.

—• Az vagyok.

—• Hozta Isten.

— Kezét csókolom.

És megcsókolta a kezét. így látták egymást viszont, hosszú idők múlva, Simándy és az a leány, a ki egykor megölte a szegény kis Derryt. Szentpáliné kissé elhízott asszony volt, csak a szemei voltak a régi Anikó

szemei. Nem lévén rajta fűző, meglehetősen forrátnalul terjedt szét. Egész lénye arra mutatott, hogy a búsulásra, szerencsétlenségre nincs semmi tehetsége. Szemeiből rokonszenv sugárzott Simándy felé, de világos, hogy váratlan megjelenése semmi különös indulatot nem keltett puha lelkében. Szerette Simándyt, de a sors máshoz adta társul s lassankint egészen lezárta, elfelejtette a múlt aktáit. Lám, Simándy lelke szikla volt, melybe erős kézzel volt bevésve Anikó és utána Derry emléke. És a sors ezt is le tudta faragni onnan és újat vésni bele. Hát még az ilyen labdaruganyosságú asszonylélekről hogy lepattanhattak az impressziók, még ha azok az első szerelem impressziói is. Simándy nézte és eszébe jutott: vájjon ő boldog lett volna-e ezzel az asszonnyal? Lehet. Hisz a férjtől függ, hogy milyen irányban fejlődjék az asszony.

— Rózsa, hozz egy kis szilvóriumot. Tamás, pizskáld föl a kályhát. Én kinézek a konyhára.

És elszaladt. Simándy ott állt maga a szoba közepén, s azon gondolkozott, hogy minek is jött ő ide.

Rózsa, Anikó vén-leány nénye bejött a pálinkával és Simándy szívét egyszerre keserűség fogta el. Eszébe jutott a vén leány Utrechtbe írt kegyetlen levelének minden sora. És eszébe jutott az ő keserves nagypéntekje. Miért is jött ide, hogy életének kálváriáját újra végigjárja.

— Jó estét kívánok.

— Jó estét.

— Tessék egy kis papramorgót inni.

— Köszönöm.

— Én a gyereket megyek húzogatni, különben fölébred és bömböl.

Ezzel rosszkedvűen a másik szobába ment.

— Rózsa mindig ilyen harapós, — szólt halkán Szentpáli, — ne vegye tőle rossz néven.

— Óh, dehogy! — felelt Simándy s eszébe jutott, hogy ezekért hozta az áldozatot és dobta oda Anikót.

Ekkor bejött az asszony.

— Láta már a kis fiamat?

— Nem.

Fölfogta az égő lámpást és bevezette Simándyt. Kis kocsijában édesdeden szuszogva aludt egy kövér kis kölyök s Anikó ragyogó arccal nézegette.

— Rózsa, szívem, kérlek, légy szíves tálalni, kész a vacsora?

— Hát a Treszka mire való?

— Tudod, milyen ügyetlen és ostoba.

Simándy elfordult és visszament a szomszéd szobába. Unta az alakokat, a jeleneteket és Eloricára gondolt. Nagyon megbánta, hogy idejött. Az emlékeket, a melyek, s az alakokat, a kik ma itt eléje kerültek, régen eltemette már. Mirevaló neki a temetőben járkálni? A szép virágos kertben látta utoljára az édes Anikót, karcún, kedvesen, fehér köténnyel, szelíd remegéssel egész testében s most itt áll előtte a folytatása: egy kövér, közönséges asszony, a ki hol a nénjével, hol a cselédjével veszekszik, s a csontot jóízűen szopogatja.

. . . Közönséges, kövér ... de boldog, — ezt súgta egy hang Simándy szívében.

A vacsora meglehetősen egyhangúan folyt le, Szentpáli beszélt csak sokat, helyi érdekű és járásbíró-sági eseményeket. Rózsa mogorván hallgatott, az asszony ki-kínézett, vagy a konyhába, vagy a gyermekhez, s aztán a piac drágaságáról, a cselédek gyarlóságáról s arról kezdett panaszkodni, hogy ezen a télen mennyi fát el fűtöttek. Majd ismét azt emlegette, hogy itt Baltaváron soha sincs semmi multság, az a pár szegény magyar hivatalnok se tart össze valami csúnya pletyka folytán, mely háborúságba vitte egymás ellen a magyarságot. A szászok egészen külön vonulnak, az oláhok is, a magyarok is; ők maguk csak egy házhoz járnak: Eránosz örmény kereskedőhöz, a kinek a felesége erdővidéki, s Anikónak leánykori ismerőse. Az oláhok bezzeg minden esztendőben találnak valami alkalmat összecsdülni, s akkor egész esztendőre kimulatják magukat.

Simándy hallgatagon nézte a beszédes asszonyt, s igyekezett a régi Anikóból fölfedezni egy vonást, vagy egy hangot. De nem sikerült. Hanem abból, a mit az asszony pusztán a multságok elmaradása, s a társasélet hiánya szempontjából fölpanaszolt, egy sötét képet rajzolt meg magának: az erdélyi társadalom züllöttségét. A nép ismeretlen milliói fölött áll az intelligencia, mely háromfelé húz és nincs egy közös eszme, mely őket eltöltené. Szász, román, magyar, ez a háromféle irány, valamennyi külön törekvést, külön eszmekört, egy egészen külön világot képvisel. Csak az állam vas-

pántjai tartják őket össze. S valamennyi közül a legmos-
tohább ez a szegény magyar, az egyetlen, a ki csakis
ezt a hazát vallja magáénak, az egyetlen, a kinek lelke
az ország határánál szárnyaszegetten lehull, mert tovább
nincs mit keresnie, míg a szász, a román lélek-táplálék-
ért vígan repül tovább — az egyik Berlin, a másik Bu-
karest felé. A magyar az ezeréves küzdelemben kifáradva,
vérevesztetten áll itt, s napról-napra jobban koldusodva
védi az egy *haza* göröngyeit. Az asszony egyszer csak ész-
revette Simándy arcának komorságát, s erre elhallgatott.

— Én untatom magát, úgy-e, ezekkel az együgyű
kisvárosi dolgokkal?

Simándy nem felelt. Mit is feleljen? Egész más-
felé jártak az ő gondolatai. Kicsinységének érzete fogta
el. Eszébe jutottak a nagy álmok, melyek egykor hevitet-
ték, s végiggondolta a mai napot, melyen elköznapiaso-
dott első ideálja mellett halad el oly közömbösen, mint
egy úszó jéghegy, ellenben a másik után szalad az éjsza-
kában, hidegben, mint egy kis kutya.

Valóban az volna ő? Fölállt, megsimította homlo-
kát és távozni készült. S ekkor észrevette, hogy Anikó
az urát oldalba döfi s valamire figyelmezteti. A férj csak-
ugyan meg is szólalt:

— Igaz, tiszteletes úr, mi még köszönettel is tarto-
zunk önnek.

— Miért?

— A mit szegény boldogult apósommal tett Bótai
Barna halála után. Hogy nem árulta el a halálát, sőt
pénzt is küldött a magáéból . . .

— Vagy úgy! Kérem, hagyja . . .

A kalapja már a kezében volt, kezét szorított mindnyájukkal, s elment. A férj lámpával kísérte a kapuig, ott még egyszer elbúcsúztak és Simándy kisietett az utcára . . . Hideg volt, összehúzta a kabátját. Vagy talán a lelke fázott? Lehet. Oly különös, oly nevetséges volt elgondolni, hogy ő mit tett Bótaiékért. . . s hozzágondolni ezt a mostani jelenetet, a mikor a baltavári királyi járásbíró ezt neki sok idő múlva olyanformán köszöni meg, mintha egy hordó ajándék-borról volna szó. Oly különös, oly nevetséges volt, hogy a könnyei kicsordultak fájdalomában.

Csakhamar megpillantotta az Apaffy-fogadó kivilágított ablakait, s vére egyszerre fölforrt. Talán már azt a másikat is elvették tőle ... A kiért idefutott, mint a bolond ... a kihez lopva fölkúszott, mint a tolvaj . . . a kinek sáros virágait fölszedte a földről ... a kinek száraz ibolyáját itt rejtegeti a zsebében. Ott állott a téren, s összeszorított ököllel nézett a házra . . . Eöl szerette volna gyűjtani . . . Vagy berohanni és a leányt a hajánál fogva kihurcolni onnan.

Újra fölment. Megfogott egy pincért, s adott neki egy forintot, hogy szerezzen neki olyan helyet, a honnan a bált nézheti. A pincér fölvezette a nagy terembe szolgáló erkélyre, melyen a cigányok játszottak.

Alatta javában állt a bál. Éppen keringőt táncoltak. Azonnal fölfedezte Floricát, fehér ruhában, piros díszítésekkel, hajában is fehér virággal. Egy elegáns, frakkos úrral táncolt. Szorosan átölelve tartották egy-

mást s egyszer, kétszer . . . négyszer, ötször körülkerin-
gőzték a termet. Azután jött egy másik, egy harmadik,
egy negyedik, s Florica, a kinek arca kipirult, s telt keble
viharosán hullámozott, ragyogó arccal ment, ment és fá-
radhatatlan volt. Azután visszajött az elegáns frakkos úr,
s karonfogva sétálgattak. És Florica nevetett, fehér fogai
folyton villogtak . . . Azután újra karjára fűzte őt az úr,
s táncolva belerohantak a tömegbe; összeütköztek a tes-
tek, az arcok egészen közel hajoltak egymáshoz, s forró le-
heletüket egymás szeme közé fűjták . . . Bódító illat töl-
tötte meg a termet . . . Florica táncosa vállára hajtva fe-
jét, kibontakozva a tömegből, röpült tovább.

S a sáros ruhájú, kuszált ábrázatú fiatalember
onnan a cigányok karzatáról sápadtan és merev szemek-
kel bámult le rá és mindig csak rá. És lassankint egy
iszonyú érzés lopódzott szívébe: ez a leány nem az övé,
nem is lehet az övé soha. Ez a leány más, mint odafönt a
nagy hegyek alatt, az ő csendes völgyükben. Itt az arca
más, azon az édes arcon most a kéjes érzelmek egész tö-
mege ül. Ez a föld leánya, a ki fényre, pompára, zajos
társaságra született, íme, hogy vonaglik királynői teste a
férfi karjai közt . . . hogy mutatja újra meg újra fehér
fogait, mintha bele akarna harapni a hímbe, a ki ve-
zeti ... Ez nem Anikó, a ki megtörik és eldurvul . . .
de jó feleség és jó anya ... ez gazdagságra, nagyvilági
életre született . . . íme, a mint lejön a havasokról és be-
leveti magát az élet vidám zajába, egész pompájában
kifejlődik, mint egy virág, a mely csak most találta meg
igazi földjét, igazi éghajlatát. Erről mersz te álmodozni,

száz léleknek nyomorult papja? Két hold kukoricaföldnek tulajdonosa?

Meghorkant benne egypárszor a nehezen járó lélekzet és végre fölkelt (mintha egy világot emelne vállain!) kiosont, lefutott az utcára. Vége, vége, Floricát is elvesztette, átok, nehéz átok nyugszik rajta, az életében kínálkozó minden híves patak méreggé válik, mikor ő szomjas ajkát feléje közelíti. Hideg kezét forró homlokára szorította, s egy helyben állva, az égre bámult; de az ég csillagtalán volt és sötét felhők borították.

A sarokkoszmából, hol este söröztek, irtóztató láрма, verekedés zaja hallatszott ki. Kinyílt az ajtó, s egy embert dobtak ki rajta, a ki panaszos nyöszörgéssel fekve maradt a földön. Simándy odament.

— Megütötte magát?

— Az úr magyar? Áldja meg az Isten, vigyen haza.

— Mi baja?

— Magyar nótát akartam húzatni, aztán az oláhok véresre vertek és kidobtak.

— Keljen föl.

— Nem tudok, össze vagyok törve.

Simándy fölemelte, az ember csupa vér volt s keservesen nyögött. Simándynak nyakába akasztotta a fél kezét s lassan, bicegve elindult.

A tér sarkán megálltak, Simándy visszanezett. A fogadóból a vad Hóra-tánc hangjait kísérő rivalgás idáig hallatszott. S ott járt a Florica, tán mint egy fúria, azt a táncot, mely a régi gonosz időkben Nagy-Enyed láng-

jai mellett, magyar asszonyok holttesteit fölött is jártak a fékevesztett vadállatok. S ő lehajtott fejjel, szívében ezer hegyes törrel, vitte az éjben a véres, jajgató magyart . . . lelkében pedig hurcolta a vérző hazát, a vérző hitet.

XVIII.

Hazavitte a sebesültet, s még azon a hideg éjszakán, a vak sötétségben, maga is elindult hazafelé. Annak az ismeretlen embernek, a kit a sárból fölszedett, s a ki-nek az arcát se látta, fájó nyöszörgése, szaggatott panaszkodása, a tehetetlen düh félig visszafojtott kitöréseivel keverve: folyton a fülében hangzottak s lelkét marcangolták. A mint gépiesen botorkált tova a sötét utón, már messze haladva a várostól, még mindig érezte magán az összetört ember súlyát, kezének görcsös kapaszkodását, s hallotta nehéz sóhajait, ő meg haladt előre a sötétben, a göröngyökön, a víztócsákon, a gödrökön keresztül, — haza, a halálba, a pokolba, ki tudja hová?

A pirkadó hajnal legalább a homály rémeit elüzte mellőle, s egy kissé megnyugodott. A nap kibontakozott a felhők közül s aranyugarai fénynyel, melegséggel töltötték meg a tájat. Simándy megállt, körülnézett, s nagyot szítt a fényből, a melegségből. S a mint vére egy kicsit megpezsdült, újra Florica jutott eszébe. Előtte állt, a mint táncolt, nevetett, fecsegett, kacérkodott, jobbra-balra hajladozva. Nem, ezt a lányt nem neki te-

remtette az Isten, ez nem lehet osztályosa az ő fekete kenyerének, lakója az ő puszta házának, követője az ő pompátlan vallásának. Ennek a lánynak hófehér nyakán gyémántnak kell villognia. Kis lábai puha szőnyegbe kell hogy süppedjenek. Kis kezein drágaköves gyűrűk kell hogy csillogjanak — különben boldogtalan lesz. S hol vegye ő a gyémántot, aranyat?

Végignézett magán. Csupa sár, sár végig ... És a bal válla és a bal karja csupa vér, vér . . . annak a szegény bolond, ismeretlen magyarnak a vére, a ki Magyarországon magyar nótát akart húzatni. S ennek a vérnek rajta száradt, fekete foltja a lelkét is égeti, ott bent, hol egykor a nagy elhatározások keltek. . .

Vér!

Milyen különös gondolatokat sugal a vér. A vér, mely ruháján száradt, annak a vérnek, mely ereiben lüktet.

Pap vagy, hiszed a túlvilági életet, öld meg magadat, ez a világ nem a számodra teremtett, talán a boldogság ott túl vár rád.

Tedd le egy gödörbe e szánalmas testet, a buta agyat, mely mindig dolgozni, a gyöngye szívet, mely mindig szeretni, a könnyörtelen gyomrot, mely mindig enni akar.

S az ő beteg vére visszafelelte: Nem! Öld meg a lányt, s lelkeitek összeölelkezve fognak beröpülni az örök élet kapuján.

Már bent járt a havasok közt. Valami kis hegyi faluban halottra kondítottak. E hangra magához tért. Kö-

röskörül az őserdő oly néma volt, mintha az is áhítattal hallgatná a harang által hirdetett gyászjelentést. Vékony lélekharang volt: kis gyermeket siratott. Boldog halandó! Kétszer boldog! Gyermek volt, tehát keveset szenvedett; meghalt, tehát pihenhet.

Bandukolt tovább.

Igen, meghalni. Fölébredni ebből a kínos álomból, elég volt már. Ha van még benne erő tette: csak ez van hátra.

Fölemelte fejét. A tavasz fakadozott körülötte a márciusi levegőben, minden a megújulásról, az életről beszélt, csak ő hurcolta magában a halál sötét gondolatát.

XIX.

Három napig tartott a baltavári román mulatság, s ez idő alatt a városnak olyan képe volt, mintha Oláhország kellő közepén feküdt volna. Floricának pompás dolga volt. Szépségével is uralkodott, táncával is hódított, modorával is elszédítette a fiatalságot. Megvolt benne az a bizonyos franciás műveltség, melyet Bukarestben el lehet sajátítani, de Parisban nem. Parisból viszik ugyan oda, de a francia kultúra a keleti orthodox talajon egészen más virágokat terem, mint otthon. Jó és kedves lány is volt Florica, de egy kicsit elkényeztették. S bár finom iskolákban járt, szíve mélyén ott szunnyadtak a szenvedélyek, móc parasztőseinek nyers szenvedő-

lyei, párosulva a havasi lakók heves képzeletével, babonáival és zabolátlanságával. Simándy már az első pillanatban megkapta érdeklődését, szemük az első találkozásakor összevillant s Florica így szólt magában: *ez tehát az ellenséges faj.* Soha életében magyar emberrel nem beszélt, iskoláiban, környezetében csak rosszat hallott róluk. A kálvinistáról pedig éppen azt hirdették neki, hogy az egy engesztelhetetlen, kemény, durva, pogány faj, mely Erdélyben lábbal tapossa a szegény románt. Mindez fokozta érdeklődését Simándy iránt, a kiről tudta, hogy pap, tehát benne még fokozottabb mértékben meg kell hogy legyenek fajtájának említett tulajdonságai. S első találkozásukkor mindjárt ebből a fiúból költői lélek s bizonyos krisztusi szelídség sugárzott feléje, mikor a virágokról regélt s hazája véres és szomorú történetéről, az elomló romokról, az elhullott népről beszélt. S figyelmesen vizsgálva vonásait, fölfedezte arcán a nemesiséget, a férfias szépséget, s az a benyomása támadt, hogy oly ember áll előtte, a ki sokat szenvedett. S ha visszagondolt bukaresti, szebeni, tusnádi életére, az ugrifüles bojárfiúkra, a csélcspap, vidám, felületes katonatisztekre: eszébe jutott, hogy soha egy férfin se nyugodtak szemei olyan különös érzéssel, mint Simándyn. S a zajos és tarka életből a magányba jutva, unalmában is mindig visszatért arra a fiatalemberre, a ki vele egy faluban lakott, s első benyomásai nemcsak megmaradtak, hanem állandó gyökeret is vertek benne. Egyszer titokban megnézte Simándy templomát s elámult, mikor a puszta falakat, a szüette padokat látta. Micsoda hatalmas, bátor,

önmagában bízó ember lehet, a ki innen, e kietlen, zordon egyszerűségből egyenesen a Mindenható Istenhez mer fordulni, semmi segítséget az övén kívül el nem ismerve és semmi más segítségért az övén kívül nem könyörögve Azután valahányszor találkozott Simándyval, mindig fokozódott az érdeklődése Ilikor apját a favágóktól megmentette, s ott állt előtte nyugodtan, bátran, azt a hitet keltve másokban, hogy ebben az emberben meg kell lenni az oroszlán erejének. Mikor Györgye érdekében házuknál megjelent, akkor már a szerelem kezdte benne bontogatni virágait, s mikor hideg, komédia nélkül való egyszerűséggel nekivágott a hóviharnak, hogy megmentsen egy emberéletet, mely a birkáénál kevesebbet ér: akkor már a szerető szív rettegése fogta el, s azon a zivataros, álmatlan éjszakán, imádság és sírás közt teljesen rabjává lett a feketeszemű, sápadtképzű ifjúnak, a ki talán azóta már valami mélység fenekén összezúzott tagokkal aluszsza a halál örök álmát.

Így kezdődött, fejlődött és nőtt hatalmassá ez a szerelem, melyet a lány szíve legbelső rejtekébe zárt, úgy hogy szüleinek legalább eleinte sejtelmük se volt róla Később se tudtak meg semmit, de Todorescu ösztöne megsúgta, az egész a lány unatkozásának tulajdonította, s azért örült neki, mikor alkalom kínálkozott arra, hogy a baltavári nagy multságokra vigye, a hová jóformán szökve mentek el.

Itt Florica egész életkedvvel vetette bele magát a zajos társaságba. A szerelem nála úgy nyilvánult, hogy fölbresztette érzékeit, s új vágyakat támasztott benne.

Abban a percben szűnt meg kislány lenni, mikor szíve rabul esett. S mikor a zene kábító hangja melleit egy sereg úrral keringőzött, félig behunyt szempillái előtt az a komoly, szép, férfias arc jelent meg, mely csak az imént állt vele szemben, esdve, vallva, forró szavakat suttogva egy bezárt ajtón keresztül. S a lány ittasan gondolt erre a hatalmas, bátor, nemes pogányra, a ki vele szemben oly szelíd, jó és édes. A virágillat, a zene, a leheletek párája, az emberi testek gőze, mind-mind hozzájárult érzékeinek elzsibbadásához, s mikor reggeltájban pihenésre tértek, csillogó tekintettel nézett körül, nézett ki az ablakon a térre, hogy hátha megpillantaná őt, a kinek ölelésére, csókjára csak most vágyott igazán, testének minden csöpp vérével.

De ő nem volt ott, s nem is jött elő s a lány érzékei tovább tobzódtak a multságban. Todorescut úgy nevezték a románlakta vidéken: *a havasok püspöke*, a mivel vagyonságát akarták jelezni. S a kit Florica bája, műveltsége nem vonzott, azt odacsalta a vagyona; képzelhető tehát, hogy mennyire körülrajongták őt, a bálkirálynét. Kézről-kézre adták s csak a harmadik napon, dél felé indulhattak haza. Todorescu meg a felesége álmosan bóbiskoltak a hintóban, Florica pedig nyitott szemmel álmodozott. Vájjon hova lett Pali? Hiszen azt ígérte, hogy itt marad és örködni fog fölötte. Meghara-gudott rá? De hisz ő nem vétett ellene semmit! Eh, majd megtalálja otthon, azt nem kívánhatja tőle, hogy három napig ott ácsorogjon az ablaka alatt ... A szelis-tyei csárdánál, mint rendszeren, megpihentek. S Florica

azonnal az erdőbe ment, hogy ibolyát szedjen. Dalolva szökkent bokorról-bokorra, s Todorescu azt dörmögte oda az anyjuknak, hogy *lásd milyen jó volt bevinni. Itthon már egészen megsavanyodott, s még az a féleszű magyar pap is elcsavarta volna a fejét.*

Florica pedig, a mint ide-oda röpködött, minden szál ibolyánál arra a *féleszű magyar papra* gondolt, s lelke egészen nyugodt volt. Olyan diadalokat aratott e napokban a férfiak fölött, hogy a felől a garabói magyar pap felől is egészen nyugodt lehetett.

Sötétedéskor érkeztek haza a magányos faluba, Florica kihajolt a kocsiból s jól láthatta még a református paplakot és templomot, de Simándynak sehol semmi nyoma. Teljes erejéből kiáltani szeretett volna, hogy: *Gyere elő, édes, itt vagy oh újra!* De nem lehetett, s szívébe nyomasztó érzés vonult.

A mint az udvarukba érkeztek, az első, a kit megpillantott, Györgye volt. Petruval fát vágott.

— Te, Györgye, — kérdé halkán, — itthon van a magyar pap?

— Nincs, instálom, elment Funtinelbe, a remetével.

— Mikor?

— Még tegnap.

Florica lassan, gondolkodva haladt föl a házba. Két keze csüggetegen ereszkedett le. A mint a konyhába érkezett, a hatalmas ibolyacsokrot egy heves mozdulattal a padkán égő nyitott tűzbe dobta. Panaszosan pat-

togva hamvadtak el az üde, kis virágok, s hullaszagot terjesztettek. A lány pedig bement egy sötét szobába, s ajkát véresre harapta. Azt az ajkát, a melyet ma csókra nyújtott volna Simándynak.

XX.

Simándy hazaért, s tavaszi, meleg pompájában látta meg a völgyet, hova ő egykor elrejtette magát, hogy teljesen azoknak a nagy földatoknak szentelhesse életét, melyeket maga elé tűzött. S ebben a völgyben minden fa, minden ház, minden virágszál elkezdett neki Móricáról beszélni. S ha a lányra gondolt, úgy tűnt föl előtte, hogy az is tenger alatt nyugvó kincse már ő neki, melyet ő soha föl nem hozhat erre a fényes napvilágra. Jó volna, ha már ő is belefeküdne a koporsóba, a többi halottak: a szétfoslott ideálok, az elpusztult kötelességérzet mellé. A haldokló ember érzésével bámult maga körül, mint a ki már tudja, hogy a következő tavaszon a szép, fehér virágok az ő sírján fognak fakadni, s az ég kék végtelensége helyett talán egy más végtelenség fog szemei előtt kitérni.

Lassú léptekkel ment a házába, melynek eresze alatt az első fecskék építették már fészüket. És Sára asszony, látván sápadt arcát, kuszált vonásait, az álmatlanságtól megduzzadt szemeit, nem is mert hozzá szólni, csak a kezét csókolta meg alázatosan, s a sáros ruháját kezdte kefélni. Simándy engedte átöltöztetni magát, gé-

piesen megitta a kávéját, s csak akkor bátorkodott Sára asszony jelteni, hogy itt van Zalathnay Gábor, a funtinelli remete s tegnap óta várja a tiszteletes urat.

— Hol van?

— Papp Mózesnél.

— Hívja el.

— Nemsokára megjelent Zalathnay Gábor. Tárt karokkal, szíves köszöntéssel lépett be, de hirtelen megállt.

— Mi bajod, fiam? Nagyot változtál, mióta nem láttalak. Beteg vagy?

— Az vagyok.

— Mi bajod?

— Fáj az élet.

— Mi történt itt veled?

— Semmi különös, csak rájöttem arra, hogy fölösleges vagyok ezen a világon.

Az öreg ember mély fájdalommal nézett rá.

— Mondtam én egyszer, hogy a te lelkedet megöli itt ez a buta magány. Vezérnek születtél te, nem annak, hogy a közkatonák közt is a legutolsó légy.

Simándy nem felelt, csak megfogta Zalathnay kezét, s melegen megrázta.

— Hozzám jött, látogatóba?

— Igen. Ha nincs terhedre, gyere Funtinelbe. Húsvét közeledik, szeretném, ha Úrvacsorát osztanál a cselédeknek.

Igaz, hisz ő pap. S vannak még nálánál is nyomorultabbak, a kik hozzá folyamodnak vigasztalásért. Szerencse, hogy nem a maga vad keserűségéből kérnek, ha-

nem az Isten véghetetlen irgalmát könyörgik le általa az égből. Helyes! Az ő könyörgései úgylis visszahullanak az égből; talán a mások könyörgésével sikerül oda jutnia.

— Mikor indulunk?

— A mikor tetszik. De te fáradtnak látszol, fiam. Nem akarnál előbb egy kicsit pihenni?

— Pihenni?

A fiú üres, fájó hangon mondta ezt, s különösen tekintett Zalathnayra.

— Bizony jó volna pihenni, de nem most . . . majd később . . . akkor sokat fogok pihenni . . .

Zalathnay odalépett hozzá, atyailag megsimogatta a fejét, s tenyerét homlokán nyugtatta. Simándynak ez jól esett, behunyta szemeit, vagyis fáradt szempillái maguktól lecsukódtak, s elmúlt tíz perc, az öreg ember még mindig ott állt, s az ifjú papnak zúgó fejét fogta. Ettől kezdve Zalathnay, látván Simándy akaratlanságát, atyailag, testvérileg vezette, s a fiú követte őt és engedelmeskedett neki, mint a gyermek.

Délfelé lóháton elindultak a hegyek közé.

Zalathnay titokban megfigyelte Simándyt s megérezte, hogy ebben az emberben sötét elhatározások vannak. Beszéddel nem igen zavarta. Eltelt egy óra, hogy egy szót se szóltak egymáshoz. Csak a lovak patkóinak kopogása s a falevelek zúgása hallatszott. A mint távolodtak Garabóról, Simándy még komorabb lett, s a gyötrelmek tíz évvel megvénítették az arcát. Jóformán azt se tudta, hogy lovon ül, azt se vette észre, hogy ettek meg

ittak útközben, egyszerre csak azt látta, hogy megérkeztek Fiuntinelbe.

Másnap délelőtt kiosztotta az Úrvacsorát. De ő maga, papi palástjában, már korán reggel a Zalathnayak kápolnájában volt, s megpróbálta összetört lelkét Istenhez emelni. Félénken, alázatosan kezdte, mintha attól félne, hogy megszólal egy égi hang és hűtlenséggel fogja vádolni. Mentegette magát, hogy ő is gyarló embernek született, s nem tud fölülemelkedni a föld légkörén. Kérte az urat, hogy fogadja kegyelmesen a szolgáját, mikor szegény, hívő, bizalommal eltelt egyszerű embereket vezet eléje.

Megnyugodott és megerősödött lelkében. Mikor aztán ott álltak előtte a durva hegyi lakók, naptól lesült arcukkal, s látta szemükben égni a hit lángját: egyszerre megtermékenyült a szíve, s megtalálta a szavakat, melyekkel ezeket a szegény, tudatlan embereket legegyenesebben a Mindenható trónjához kalauzolhatja.

S mikor a nép elvonult a kápolnából, olyan boldogság szállta meg a szívét, a minőt régen nem érzett. Ez látszott az arcán is és Zalathnay is észrevette.

— Jobban vagy, fiam?

— Jobban, atyám, s most vágyom csak pihenni.

Zalathnay bevezette a szobájába, levetkeztette, mint egy gyermeket, Pali pedig belefeküdt az ágyba, elaludt, két napig aludt, álmodozott, feküdt, s zaklatott idegei egy kissé lecsillapodtak.

Az öreg remete pedig többnyire ott ült ágya mellett, hallgatta olykor ki-kitörő sóhajait, látta arca kínos

vonaglását, s elhatározta, hogy a míg csak lehet, a szegény szenvedőt ott tartja magánál.

Negyednap egy teljesen sárga arcú hegyi móc jelentkezett a kastélyban. Zalatknayval kívánt beszélni.

— Uram, azt hallottuk egy cselédedtől, hogy itt van a garabói magyar pap.

— Itt van.

— Az a pap, a ki télen, a hóviharban, elment megmenteni egy nyomorult pakulárfiút?

— Az. Hát ti is tudjátok?

— Mindenki beszéli ezt a vidéken, uram. Csak az az egy barátja van itt a szegény embernek.

— Mit akartok vele?

— El akarjuk hívni Clujba. Nagyon betegek vagyunk mi, uram, mind.

— Mi bajotok?

— Ez a sárga nyavalya öl bennünket, a ki engem is pusztít.

Simándy lépett be.

— Itt a pap! — szólt Zalatknay az oláhnak.

Az oláh előadta még egyszer a kérését.

— Testvér, de én magyar pap vagyok ám, nem ismerem a ti szentjeiteket, manóitokat, boszorkányaitokat, nem tudok én se ördögöt kiűzni, se rátokolvasni.

Az oláh ránézett.

— De ismered a mi Istenünket, mert Isten csak egy van és tudsz hozzá imádkozni. Pópánk nincs a faluban, a szomszéd pópa pedig azt üzenete, hogy elég fa van az erdőben, akaszszuk föl magunkat. Kis gyerekei van-

nak és azért nem mer közénk, nyavalyások közé jönni.

— Jól van, elmegyek, — felelt Simándy.

Zalathnay pedig így szólt a távozni készülő öreghez:

— Eredj a konyhára és várj ott. Kérj a szakácsnétől húst.

Az öreg alázatosan felelt:

— Ne adj nekem húst, uram, nem veszi azt be az én gyomrom. Hat év óta nem ettem húst. Inkább adass egy falat kenyeret, meg pálinkát.

— Jó, kérj magadnak.

— Az oláh elment. Zalathnay Simándyra nézett.

— Tudod mi ez?

— Nem.

— Pellagrás. Az éhség betege. Ez az ember, az a falu, sohse lakott jól életében. Ha éhes volt, csak kukoricamálét evett. Azt is keveset. Ettől kapta meg ezt a betegséget. Először megrothad elevenen, aztán megőrül.

— Oda fogunk menni, atyám.

És azt gondolta magában, hogy az Isten tahin a föld legnyomorultabb embereit akarja megmutatni neki, a kiknek láttára éreznie kell, hogy az ő panasa csak istenkáromlás . . . És ezek az emberek önkénytelenül is hozzá jöttek lelki segítségért ... a sors vezette őket ide... mintha tudnák, hogy kívülök ő a föld legnyomorultabb teremtése. S a két férfi maga előtt bocsátva a gyöngeségtől tántorgó kis sárga oláhot, fölment a vad rengetegbe, s elérkezett a nyomorúság tanyájára.

A mint a falu közepébe, a haranglábhoz érkeztek, hol egy csapat asszony, férfi, gyerek várta őket, Sí-mándy megdöbbenve tekintett körül.

Talán a pokolbavivő úton jár, s most ért az első állomására?

Egykedvűen néznek az urakra. Csak egy felnőtt férfi süvegelte meg őket, mert öntudatának és erélyének utolsó szikrája ezt még megsúgta neki. S a mint fölemeli kezét, látszik kezének pergamenszerű, sárga bőre. Homlokán repedések vonulnak végig. Ugyanilyen a többi is. Valamennyi rongyokban, sárgán, fekélyekkel borítva, csoszogó, fáradt léptekkel jár és unottan néz körül.

Odalép a bíró. Az egyetlen egészséges ember a faluban. Alázatosan köszön, s megkérdi, hoztak-e az urak egy kis ennivalót?

— Majd előbb körülnézek, hogy mitek van? — felelt Zalathnay.

A bíró lehajtotta a fejét.

— Nincs nekünk, uram, semmink. Kincs a faluban egyetlen disznó, egyetlen marha, egyetlen birka, de még szárnyas sincs. Nem hallod, mily csendes a falunk? Minket, uram, még a kutyáink is elhagytak. Talán attól féltek, hogy megeszszük őket. Az egész községben két font búzakenyér van; nálam. Meg egy liter pálinka; az is nálam. Hús azonban nincs. Ha az elfogyott, itt hagyom a községet. Innen az urak többet se munkást, se katonát nem kapnak. Ez az úr a garabói magyar pap?

— Én vagyok.

— Tessék eljönni egy haldoklóhoz, A szegény

megbolondult már az éhségtől s ott fetreng a szobája földjén.

Elindultak, s az éhség nyomorultjai követték őket mint kísértetek, tétova léptekkel. És Simándy lelkében fájó gondolatok kavarogtak. Mindennek van célja a világon. De mi célja lehet annak, hogy ezek az emberek a világra születtek? Az a sárga, hámlóbőrű asszony ott mögöttük a tízhónapos gyereket szoptatja, a helyett, hogy a sziklához vágná. Az irtóztató betegség, mely testen és lelkén rágódik, nem tudta belőle kiirtani az anyai szeretetet s mikor a kis csenevész főreg gyöngé szájával rajta csámcsog, talán még az a remény is él az asszonyban, hogy majd ennek egykor jobb sorsa lesz. Talán majd később, ha az a gyermek nagyobb lesz, a jó Isten meghallgatja könyörgésüket s megadja nekik a mindennapi kenyerüket. S a szegény asszony, kinek fáradt, bomladozó agyában nem fér el két összefüggő gondolat, nem sejtí, hogy a tehetetlen poronty a szenvedést, az örültséget szívja be magába tejével.

Az örültet lefógták. Röhögve nézett maga körül. Megmagyarázták neki, hogy ez a pap. Úgy látszik, megértette, mert keresztet vetett magára. Simándy fejére tette a kezét, s oláhul imádkozott. A pellagrárok az udvarban csoportosultak és a férfiak levett kalappal, az asszonyok térdenállva hallgatták.

Keresztény társaim, vigasztalódjatok, mert a ki itt beteg, önnál egészségesebb lesz ott túl a más-világon, a mi Urunk Jézus oldalán. A ki itt szenved, annak ott örök boldogsága leszen, a kinek itt a teste

stbcklcel terhelt, annak bőre ott fehér, tiszta lesz mint a hó . . .

Zúgó fejjel, száraz nyelvvel, rekedt hangon beszélt-beszélt ... de érezte, hogy ez mind hiábavaló ekora nyomorúsággal szemben. És rajta is csüggettség vett erőt . . . Nem, nem, nem az Istenhez kell fordulni... Az Istenhez mindig kell fordulni, tehát most is ... de itt a földi hatalmak mulasztását kell pótolni. Itt azokat kell elővenni, a kiknek kezébe a névtelen milliók sorsa le van téve.

De hát hol vannak azok? kik azok? Azt ő nem tudja. Azt a nép se tudja ... Kifordult a tömeghez, s ekkor szíve megtört, hangja szelíd, szeretetteljes lett, s vigasztalta őket, közéjük ment, arcukat simogatta, gyermeküket becézgette, s e közben könnyei folytak le arcán.

Odakint lódobogás hallatszott. Egy sárgaszínű megyei hajdú állt meg prüszkölő lován a ház előtt, s a jól táplálkozó szolgák elbizott hangján, bekiáltott:

— Hé, oláhok, ez itt Cluj?

Mindenki megrezzent a durva hangra. Zalathnay kilépett a kapu elé, s odaszólt:

— Ne ordíts, fickó, mert majd lepöndörítelek arról a lóról.

A hajdú levette a süvegét s alázatosan szólt:

— Instálom, nem láttam, hogy urak is vannak itt. Ez itt Cluj, a hol a sárgaság van?

— Ez. Mi kell?

— A bíróval szeretnék beszélni.

— Itt vagyok.

— Tudatom kenddel, hogy a megyei komissió, az orvos úr, az aljegyző úr, meg a méltóságos főispán úr titkára nemsokára itt lesznek vizsgálatot tartani, meg egy kocsi elemóziát kiosztani. Hát rendibe szedje kend a népet. Isten áldja meg! Jó egészséget kívánok!

(Az utóbbi már Zalathnaynak szólt.)

A bíró fejcsoválva hallgatta a jelentést. Megint urak. Ennek nem jó vége lesz. Sietve terelte ki a népet az udvarból, s még botjával is nógatta őket, Hogy kiki minél hamarabb a házába juthasson. A szegény hülyék azt a csöpp energiát összeszedve, mely még bennük maradt, ijedt cammogással baktattak haza.

Zalathnay és Simándy kiálltak a Haranglábhoz, várni a komissiót, mely nemsokára megérkezett. Maga a tisztí főorvos jött ki, mert mint monda, a kormánytól erős parancs érkezett le, s a megye megszeppent. Az aljegyző egy jóképű, csinos úri gyerek volt, a ki családi tradícióból szolgált a megyénél, a főispáni titkár pedig — Puskás Gábor volt.

Pali meglepetve nézett a divatos lovagló-ruhába öltözködött fiatalemberre, s majdnem egyszerre kiáltották el:

— Pali!

— Gábor!

Megölelték, megcsókolták egymást.

— Hát te mit keresz itt, a hol még a madár se jár? — kérdé Puskás.

— De te, de te? Hát te nem vagy pap?

— Óh, dehogy, főispáni titkár vagyok. Régen ott hagytam már a papi pályát . . . Rájöttem, hogy nem nekem való. Arra, pajtás, születni kell . . . Elismerem, hogy te arra születél, mindig is bámultalak, csodáltam tehetségedet, s meg vagyok róla győződve, hogy rád ezen a téren nagy jövő vár . . .

Pali némán hallgatta a fiú fecsegését, s a finom lovaglósizmáit bámulta.

— De csak nem ebben a rongyos fészekben vagy pap?

— Nem. Egy másik, de épp ily rongyos fészekben.

Puskás ránézett.

— Hogy megváltoztál! Már ősz hajszálaid is vannak. Csak nem voltál beteg?

— Dehogy, semmi bajom sincs.

— Nekem is jó dolgom van. A megyei birtokos-családok nagyrészt rokonaim. Pár évi szolgálat után vagy fölküldenek képviselőnek, vagy a főispán bedug a minisztériumba. Hidd el, csak Budapesten lehet érvényesülni . . . ! No, igazán örvendek, hogy találkoztunk . . . « Sokszor gondoltam rád és a hollandi napokra.

Ezalatt a komissió elfoglalta a bíró házat és legelőször is az ebédhez látott. A főorvos sonkát, pogácsát, kemény tojást, pár üveg bort, friss kenyeret pakkolt ki, s Zalathnayt és Simándyt is meghívta.

Simándy megjegyezte:

— Talán előbb az élelmiszereket kéne a nép közt kiosztani.

— A szekér legföljebb egy óra múlva érkezik meg. Nehéz a járás ezeken a rossz hegyi utakon.

Az urak ebédhez láttak, Simándy pedig kiment a ház elé. A sárga arcúak a kerítés mögül lestek ki az utcára, a bíró háza felé. Bárgyú arcukon gyerekes félelem ült, Simándy nem állhatta meg, végigsétált a községen, s biztatta őket, hogy mindjárt jön egy szekér kenyér s azt kiosztják közöttük. De e hír hallatára se ült öröm ezekre a torz arcokra. Ezeken az arcokon az öröm már egyáltalán nem tudott helyet találni, elfoglalt ott minden vonást a zord kétségbeesés vagy az egykedvű lemondás. De annyit elért, hogy egypár alak, a ki nagyon förtelmes volt s attól félve, hogy még az urak majd megbüntetik, elbujt, az ő biztató szavaira előmászott valami kuckóból, s szintén a kerítés mellé állt.

Mire Simándy visszament a bíró házához, a megyei urak már kártyáztak, mivel a kocsi még mindig késett, Zalathnay pedig végighevert egy lócán és maga elé bámult. Simándy odaült hozzá, s mélabúsan nézte Puskást, az egykori buzgó, derék magyart, a kedves, jó fiút és jó barátot, a kin szintén erőt vett a magyar betegség, mely ebből áll: *a dolognak a legkönnyebb végét fogni.* A mint egy kis kecs egetető kilátása nyílt másfelé, azonnal megugrott a papi pályától.

Csikorogva gördült egy nagy négylovas társzekér a ház elé, s bejött a hajdú, jelenteni, hogy megjött a málé.

Zalathnay fölugrott.

— Micsoda? Önök kukoricát hoztak a népnek?

— Persze, — felelt a főorvos, a kártyát keverve.

— De hisz ez a betegség nemcsak a koplalásnak, hanem a kukoricával való táplálkozásnak is az eredménye.

— Tudom.

— S ön engedi, hogy az a mérég a nép közt ki-
osztassék?

— Mit csináljak? A kormány egy vagon kukoricát küldött a megye nyakára, direkt a pellagrasok számára, s ön tudni fogja, hogy a kormánynak ex offi több esze van, mint a vármegyének. Ezen alapszik az állami rend. Ez a tekintély elve. Én csak nem remonstrálhatok ellene? Még fegyelmit akasztanak a nyakamba.

Végigjátszottak egy pártit, aztán folytatta:

— Uram, higgye el, a kukorica is jobb táplálék, mint a semmi táplálék. A nélkül éhen halnak, így meg valahogy nyomorúságosan eltengődnek.

— Nohát nem fogják azt a kukoricát szétoztani.

A főorvos vállat vont és tovább játszott, Zalathnay pedig félrehúzta Simándyt és tanácskoztak. Úgy tíz perc múlva Zalathnay újra a főorvos elé állt.

— Nohát, doktor úr, van egy proposícióm. Én kicserélem ezt a kukoricát annyi búza- és rozslisztre, eleven baromfira és tengeri nyúlra, a mennyit ér, sőt még több értékűt adok érte . . .

— Elfogadom egy föltétellel.

— Mi az?

— Hogy erről a vármegye sohse tudjon meg sem-

mit (s ezt nektek is mondom, fiúk), mert akkor odalent az lesz a híre, hogy én a népnek szánt kukoricát eladtam önnek, s megint csak fegyelmibe jutok.

— Legyen nyugodt, az én révemen nem fog kiszivárogni semmi.

— Igaz. Mit akar ön a tengeri nyulakkal?

— Tengeri nyulam annyi van otthon, mint a rosta lika, a legszaporább állat a világon. Ebből idetelepíték vagy százat, s ez is ellátja pecsenyével a népet. Mert ezeknek egy kis hústáplálék is kellene ám.

— Nem rossz idea. Majd javaslatot teszek ez iránt a megyének.

— Ne tegye, doktor úr!

— Miért?

— Mert akkor hivatalosan nem az az intézkedés fog történni, hogy minden község elláttassék tengeri nyulakkal, hanem kikutatják, hol van tengeri nyúl s ezt külön adó alá vetik.

— Ez is igaz, — felelt egykedvűen a doktor, — hát csak indítsa el a málés szekeret Funtinelbe.

Itt közbeszólt Simándy:

— Ne, uraim, a sorrend rossz. A nép már sóvárgó szemekkel nézi ezt a szekeret, mert reményli, hogy az hozza a segítséget, az ételmet, a jóllakást, s ha tovagördülni látná, végtelen szomorúság fogná el. Előbb hozasuk el Funtinelből a holmit.

— Helyes, — monda a doktor. — Pista! A szekér álljon be a bíró udvarába.

Zalathnay pedig újra félrehúzta Simándyt.

— Fiam, én itt maradok, mert ha ezek a megyei urak elunják maglíkat, elosztják a kukoricát és szépen hazamennek. Kezd, itt jegyzékbe vettem, hogy mit kell hozni. Lisztet hány zsákkal, a baromfit lábánál összekötözve, a nyulat zsákban. Az is itt van, micsoda szekereken, hány cseléd, micsoda lovakkal. Pitypalatty, Kondor belső cselédeimben és Bodrogi öreg gazdában föltétlenül megbízhatsz. Most ülj lóra fiam és járd gyorsan. Neked nem is kell visszajönnöd . . . Ha holdvilág lesz, még az éjjel elindulhatnak és reggelre itt lehetnek. Isten áldjon meg S

Megcsókolta Simándyt.

— Pali, mégy már? — szólt oda szivarja mellől Puskás.

— Megyek.

— Te szeded össze Funtinelben a holmit?

— Én.

— De visszajössz?

— Valószínűleg.

— Hát a vizontlátásra. Ne felejts el meglátogatni a megye székvárosában.

— Ha lesz időm, mindenesetre.

— Szervusz.

— Szervusz.

Pár perc múlva Pali lovon ült és a hegyi lovak gyors poroszkálásának tempójában elhagyta a falut.

XXI.

Funtinelben az első, a mit az inas kezébe adott, Floricának egy levele volt.

Nagyot dobbant a fiú szíve, s homlokát verejtékgöngyök lepték el. A lány utána jött, a lány nem felejtette el. A zaj, a pompa, az udvari ók seregének közepette is eszébe jutott az egyszerű, szürke falusi pap.

A levél egyszerre boldoggá tette. De nem nyitotta föl. Zsebébe csúsztotta. Előbb az éhezőről kellett gondoskodnia. Összekiabálta a vezető cselédeket s megértette velük, hogy miről van szó. Azok köszöntek s elmentek teljesíteni uruk parancsát.

— Ekkor kérdezte csak meg az inast:

— Ki hozta ezt a levelet?

— Szabó Györgye, a kis pakulár.

— Itt van?

— Nincs. Megevett egy darab kenyeret, aztán visszafordult.

Simándy futva ment a szobába s remegő kézzel törte föl a levelet.

Rövid volt. Ez:

. . . *Hova lettél? Megszöktél tőlem? Mit vétettem ellened, édes? Jer, jer vissza kis falunkba, mert meghalok utánad . . . Hűtelen lettél? Oh, nem, hisz azt már megéreztem volna és megszakadt volna a szívem . . . Palim, édes Palim!*

Egyéb semmi. A levél románul volt írva, s úgy

hatott Simándyra, hogy leszédült a medvebőrrel letakart dívánra, ott lihegve feküdt és nem tudott magához térni. Minden porcikája bizsergett az örömtől . . . szeretett volna ugrálni, majd ismét a fejét szerette volna a falba verni...

Az inas lépett be s jelentette, hogy a rakomány készen van.

— Mikor jött ez a levél?

— Hát azt a kölyköt még tegnap útnak indították, de csak ma jött meg, mert a mint besötétedett, nem mert tovább menni, útközben meghált a bajnói szénégetőknél.

— Simándy kiment az udvarra. Az intéző cselédek ott várták.

— Instálom, tiszteletes úr, rendben vagyunk.

— Indulhatnak még ma?

— Meg lehet próbálni. Úgy látom, kilencre feljön a hold.

— Hát akkor Isten segítségével induljanak el, s hármójukon kívül vigyenek el annyi cselédet, a mennyi csak szükségesnek mutatkozik.

—

— Igenis, értjük. Tiszteletes úr nem jön velünk? Simándy egy kicsit habozott.

— Nem.

Maga se tudta, hogy mit csináljon. Valami húzta afelé a nyomorult falu felé, melynek lelki mannát igyekezett adni, melybe egy kis erőt, bizalmat igyekezett csöpögtetni; valami azt súgta, hogy legyen ott testvéri segítségével akkor is, mikor a testi mannát osztogatják. De már az éhezők fél alélt csapatja kezdett elmosódni

előtte, s kínos nyöszörgésüket elfojtotta egy másik hang, mely odabent azt kiáltotta, üvöltötte, mennydörögte: eredj haza, Garabóra, ha ebben az életben (mely már megásott sírodat is kezdte mutatni) üdvösséget keressz. A hegyek mögül kidugta kopott, sárga arcát a hold, s elöntötte beteges fényével a tájat. Zalathnay, a cluji bíró udvarában járkálva, fölnézett az égre, s elgondolta: igazi pellagrásoknak való égitest; de most jó, mert az emberei jöhetnek az elemózsiával. Simándy pedig a íntinelli kastély udvarán állva, hallgatta, nézte, a mint az emberek a szekerekkel, zsákokkal, baromfiakkal nagy cihelődések közt elvonulnak, s lármájuk lassankint elhal a távolban. Ott állt, mint egy szobor. Az inas rezzen-tette föl.

— Itt hál tiszteletes úr nálunk?

— Nem.

— Hát? Az emberek után megy?

— Nem. Hazamegyek Garabóra.

— De vacsorát tessék parancsolni.

És Simándynak eszébe jutott, hogy tán már hetek óta alig evett valamit. Pedig az éhség is egy vadállat az emberben, melyet csillapítani kell.

— Jó, adjon valamit enni.

És bement a házba.

Nemsokára kopogtattak, s belépett Papp Mózes, a medveölő. A szobában csak a nagy, nyitott kandallóban pattogva égő fahasábok terjesztettek világosságot, más fény nem égett.

— Jó estét kívánok.

Simándy hátrafordult a tűztől.

— Maga az, Mózes gazda? Mi járatban van?

— Én, instálom, a tiszteletes urat keresem.

— Mi a baj?

— Nekem, instálom, semmi bajom. Hiszem, hogy a tiszteletes úrnak sincs semmi baja. De tán a papkisasszonynak van.

— A papkisasszonynak? — szólt halkán Simándy, mintha hirtelen aléltság fogta volna el.

Egy percig hallgatott, aztán türelmetlenül kiáltott:

— De hát beszéljen! Mit áll itt?

Mózes gazda egyet sodorintott a bajuszán, egyet köhintett, mintha azt akarta volna mondani: *most már tudom, hogy itt is baj van*, azután nyugodtan így szólt:

— Könyörgöm, ne tessék rám haragudni, elmondom, a hogy volt. Az este az erdőről jövök éppen haza, azt mondja az asszonyom, a papkisasszony járt erre és arra kérte, hogy izenjen neki, ha a gazda hazajön. Izent is, mikor a kert végén meglátott. No anyjuk, mit akar? Nem tudom, lelkem, de kedves néném asszonynak szólított, s olyan könyörgő volt a hangja, hogy a kőszív is megindult volna rajta. Alig vagyok otthon egy kicsit, már jött az erdőn keresztül a kisasszony, be a kertbe, aztán az udvarba. Intett, bementünk a szobába. A süveggel leporoltam neki egy székot, de nem ült le.

— Hol a papja? — kérdé.

— Nem tudom, instálom, nem igen szoktam a templom táján járni.

— Azt mondják, Funtinelbe ment, Zalathnayhoz.

— Ezt én is hallottam.

— Hátha nem igaz? Hátha elbujdosott, vagy megölte magát?

— Honnan gondolja, kisasszony?

— Maga ma egész nap az erdőt járta?

— Azt én.

— Beszél a szénégetőkkel, az erdőcsőszökkel, a favágókkal?

— Egy-kettővel.

— Nem beszéltek róla?

— Egy szénégető beszélt, hogy a *Piatra drakului* alatt látott két lovast ... A tisztelendő úr lehetett a Zatlathnay nagyszágos úrral.

— Lehetett, de nem biztos, hogy az volt . . . Édes Mózes bácsi, én attól félek, hogy elpusztította magát, beleugrott valami hegyszakadékba, vagy agyonlőtte magát . . . Utána küldtem a Györgyét, levéllel, de még nem került elő . . . Csak magában bizom, nézzen utána, menjen Funtinelbe, vagy máshová és kutassa ki . . . hozza lo nekem ... de esküdjék meg a kazáni Szűzre, hogy visszahozza . . .

Én persze nem esküdtem meg, de megígértem, hogy a föld alól is előkerítem a *tiszteletes* urat... Akkor levett egy vastag láncot a nyakáról s a kezembe nyomta. Nem lehet ezt pénzért, aranyért megtenni, kisasszony-ig ám, ezt csak szívességből lehet megtenni... Megyek tüstént, mert sajnálom a kisasszonykát, meg szeretem a papomat.

—Akkor letépett a kalendáriumból egy lapot, valamit

írt rá, rá átadta. Nem szólt, de tudom, hogy a tiszteletes úrnak izén rajta. Itt van. Én még az éjjel elindultam, a Kricsortól Vrecsórig átkutattam az erdőt, a mi dolgom is volt különben, s most itt vagyok. Tessék!

S átadott egy kis cafat papirost. Pali a tűzhöz hajolt és sokáig nézte. Végre az ugráló vörös fény világitani kezdett, s látta a reszkető, finom vonású szavakat: *Palim, Palim, szerettek.* Olvasta, folytonosan olvasta, nézte, míg szeme előtt össze nem futott a világ.

A vén vadász pedig beszélt tovább.

— Mikor elindultam hazulról, a Szucsiu magyalbokrai mögül előlépett a kisasszony s szélt:

— Mózes gazda!

— Parancsoljon.

— Ha megtalálná halva, akkor is hozza haza.

— No, az nem úgy lesz, kisasszonykám.

Itt a kezembe nyomott egy marék kakukfüvet, abból a babonából, hogy szerencsésen járjak. Aztán ott hagyott. Hát szerencsésen is jártam, mert íme, ép egészen megtaláltam a tiszteletes urat.

Az ép, egészséges tiszteletes úr pedig ott feküdt a kandalló előtt, a földön, s úgy hörgött, mintha a torkát kettémetszették volna.

Papp Mózes csak most ocsúdott föl, hogy itt valami nagy dolog történik. Eddig úgy fogta föl a dolgot, hogy ni az oláh pap leánya hogy fut az ő papjuk után. Kigurrott a folyosóra s nagyot kurjantott. A cselédek egyszerebe ott voltak, az inas friss vízért, ecetért futott. Simándy hamar magához tért. A bánat, a fájdalom, az

öröm indulatának váltakozó, erős hullámai, melyek keresztülcsapkodtak rajta, szédítették el. Egyik percben úgy érezte, hogy olyan, mint a pellagrárok: nem tud örülni. A másik percben meg a remény rohanta meg egész hevességével, s tetterőt érzett pezsdülni ereiben.

A mint magához tért, megragadta a medveölő kezét.

— Mózes gazda, indulhatunk?

— Indulhatunk, tiszteletes uram, de nem mindjárt

— De mindjárt, tüstént . . .

— Bajos dolog, mert a Békénybe meg az Almásba most szakad az olvadás . . . Olyan az mindegyik, mint a Szamos. Nagy kerületet kell tennünk a gázlói, s azon is csak nappal mehetünk át.

— Nagy kerületet kell tennünk? Annál inkább induljunk rögtön.

— Az a hiba, hogy a holdvilág se sokat segít rajtunk, mert a salamási gázlói a legsűrűbb erdőben megyünk . . . aztán a csinderi sziklák közt belevágódunk valami százöles lyukba.

Ekkor a papjára nézett, s annak az arcáról oly határtalan kétségbeesés nézett rá vissza, hogy a hangja elakadt. Egy kicsit hallgatott, aztán szólt:

— Különb, majd intézkedem, hogy egy félóra múlva indulhassunk.

— Köszönöm, Mózes gazda, — s Pali kezét fogott a medveölővel, a ki rögtön kiment a szobából. Mit ennek százöles mélység? Nagyobb mélység nem lehet annál, a

melybe ez lezuhant. Tán jobb volna, ha csakugyan elnyelné a föld, s ott veszne lent, hol a garaboncás diák tanyázik. Ezek a gondolatok forogtak az öreg vadász fejében, de magában megfogadta, hogy nyg fog vigyázni a papjára, mint a szemefényére.

Megvacsoráltak, az öreg a butykosát megtöltötte pálinkával, s jelentette hogy a lovak itt vannak. Simándynak megnyergeltette azt a lovat, melyen Chijban járt, maga is nagy fohászszal belehelyezkedett az idom-talan, de nagy és kényelmes fanyeregbe, s elindultak.

A míg ritka fás részen vitt útjuk, gyorsan porosz-káltak tova. De Papp egyszerre egy nyílt, puszta fensíkon megállott, s bevárta Simándyt.

— Hol vagyunk? — kérdé. Ezek voltak első szavai, mióta elindultak.

— A funtinelli fensíkon.

— Valami ház az ott a túlsó szélen?

— Nem, egy rakás kő. Síremlék.

— Síremlék? — s Paliban megdobbant a szív.

Igen, síremlék. Tudod-e ember, kiknek a síremléke? Itt estek el vérszomjas mócok fejszecsapásai alatt azok a szegény, bolond fiúk, a kik elhagytak szülőt, kedvest, otthont, kényelmet, a jövő minden reményét . . . s elmentek meghalni azért, hogy az utánuk következő ismeretlen nemzedékre szabad hazát hagyhassanak. Ez a sárga fényben úszó fensík látta a végső tusát, a mint a bekerített csapat percről-percre fogyott, s az utolsók már egymást lötték agyon. A legtöbb még gyermek volt, a ki anyja nevét suttopta, mikor a véres balta szemei előtt

megvillant. S az anyák valami messze városban hiába várták szemük fényét ... az ott rothadt a funtinelli fensikon, jó, engedelmes szívét keselyük tépték . . . míg el nem jött egy csomó paraszt, s miután kifosztotta őket, valamennyit egy közös nagy gödörbe dobálta.

Simándy remegve leszállt a lóról, s az emlék felé közeledett. Lassú léptekkel ment, szíve tele volt félelemmel, borzalommal; úgy érezte, nem méltó erre a helyre, a hol nyomorult, hideg, mohos kövek a kötelességről beszélnek neki. Gyöngye szél mozgatta a fehér virágokat, s az erdőből halk zúgás hallatszott. Valami kóbor felhődarab, egy hitvány pára fent a hideg magasságban a hold elé tolokodott, s egyszerre homályba borult a fensík. Simándy megrettenve megállt. Úgy érezte, hogy körülötte a sík, fölötte a lég megtelt véres, tépett, sápadt katona-alakokkal, a kik fülébe suttognak érthetetlen dolgokat, siránkoznak, panaszkodnak, vagy tán átkozzák az élőket, az utánuk következett gyáva generációkat, kik lerakták a fegyverüket és nem fejezték be a művet, melyért ők meghaltak . . . Simándy eltakarta az *arcát* ... A hold újra kibujt, s a tücskök millióinak kardala megzendült . . . Ezek a halottak örök siratói. Virág no felettük minden tavaszon, s a láthatatlan kis bogarak himnusza is mindig újra meg újra fölhangzik. A természet megemlékezik róluk. Csak az emberek feledkeznek el.

Sokáig állt ott eltakart arccal. Végre le merte venni a kezét, hirtelen megfordult és visszafutott Papp Mózeshez. Itt a gazda a maga lovára ültette, mert most

már sötétben fognak járni, s az ő lova sötétben is lát, Papp uram pedig karjára fűzve a Zalathnay lovának a kantárszárát, megindult előre.

És Simándy félt a sötét erdőben. Minden ágreccsenésre összeresztett. Úgy tetszett neki, hogy lépteket Hall maga mögött. Majd megint úgy rémlett, mintha száz meg száz ember suttogna mögötte. Talán a csontvázak kiállnak a fensík szélére, s kiterjesztve fehér «aontkarjukat, mutatnak utána: ott fut, ott szökik, ott bujdosik az erdőn, vigyázzatok rá.

Egy óráig, kettőig elszenvedte, mintha egy gyötrelmes világon haladt volna keresztül. Talán a pokolnak a második állomásán? Aztán megtört.

— Megállj! — kiáltott Papp Mózes felé s leugrott a lóról.

— A tiszteletes úr szólt? Ejnye, de különös hangon tette. Mintha egész más ember volna.

— Nincs itt emberlakta hely?

— Biz itt uram nincs.

— Rakj tüzet.

— Tüzet? Minek?

— Nem állom a sötétséget. A funtinelli halottak jönnek utánam.

— Szabadíts meg a gonosztól! — rebegett a vadász. Simándy ott állt egészen mellette, s halkan rámondta:

— Ámen!

A medveölő a két lovat egymás végibe kötözte, aztán megfogta a papja kezét, s szólt s

— Csak tessék velem jönni. A mint tisztásra érünk, tüstént tüzet rakok.

Simándy belekapaszkodott a vén emberbe, s így haladt tovább. A mint tisztásra értek, a hol a hold világított, Papp Mózes munkához látott, s egy pillanat alatt tüzet rakott egy csomó száraz galyból, aztán egy csomó tuskóval erősebbé tette. A lobogó láng elé állt Simándy, s mozdulatlanul belemeredt, egészen hajnalig. A medveölő félre ült, s csak nézte, nézte a papját, koronkint a fejét is csóválta, de szólni nem mert.

Mikor a hajnal pirossága megjelent a fatetőkön, Simándy megmozdult, körülnézett. A medveölő egy fának támasztva hátát, nyitott szájjal, jóízűen aludt. Simándy nézte. De jó dolga van ennek az embernek. Ott lent él a rög mellett, ki nem látszik mellöle, gondolatai az egyik hegytől a másikig terjednek. Ha *fölfelé* néz, csak a repülő sas miatt teszi, nem másért; ez nála *nem* emelkedést jelent. A balsors nem veszi észre. Áz egyik völgyben megszületik, a másik völgyben meghal. Másutt nem járt soha.

Papp Mózes fölébredt, s észrevette, hogy a papja nézi.

— Miért nem költött föl hamarább? — szólt szemrehányólag.

— Gonosz dolog az embert álmában megzavarni.

A vén ember részvétellel nézett a fiatal emberre.

— Már jobban van?

— Nem volt semmi bajom. Csak fáztam.

— Mehetünk?

— Igen.

— Garabóra?

— Hát hová? — kérdé megrettenve Simándy.

Papp Mózes elfordult, elővezette a két lovat, föl-kaptak rá, s most már gyorsabban kocogtak. Elhaladtak a csinderi sziklák közt is, a hol még most nappal is kantáron kellett a lovakat vezetni, s Papp most örült csak, hogy az éjjel megálltak. Jó magasan járt már a nap, mire eljutottak a salamási gázlóhoz.

A Békény kilépett medréből s csak ezen a helyen vált annyira sekélylyé, hogy át lehetett kelni rajta. Itt Papp uralom nagyot pihentetett s csak úgy délfelé indultak újra útnak. Papp Mózesben valami olyanféle érzés volt, hogy ne sietesse ezt az utazást. Mintha valami baj felé közeledtek volna.

Az Almás kiáradt patakjánál újra megpihentek, s késő délután érték el Garabó határát. Itt Pali tépelődött. Talán nem is lesz jó megmutatni magát a faluban sötétedés előtt? Ne tudja senki, hogy megjött, annál könnyebben férhet Floricához. Vájjon a lány hol várja őt? Otthon, az oláh paplakban, vagy Papp Mózesnél? A hegytetőről lenézett a falura, csöndesen, barátságosan feküdt az lent a völgyben, s a fiú szívét megnyugvás fogta el. Tavaszi verőfény lebegett az egész kép fölött, s az üde, zöld színű erdő, egy-két korán virágzó fa friss illatot lehelt. Madárcsicsergés, csattogás is fölhangzott a fák közt. Hiszen én Istenem, itt még a boldogság is ellakhatik, elbújva az alacsony házba, meghúzódva az erdő sötét lombsátora alatt . . . talán nem veszi észre

senki, talán nem irigylik meg a felsőbb végzetek . . .
Az oláh templom összes harangjai zúgni kezdtek. Pali hátrafordult.

— Maga itt van még?

— Igenis. Várom, hogy mit parancsol a tiszteletes úr.

— Mire harangoznak?

— Ünnepre. Ma nagycsütörtök van.

Ma nagycsütörtök van? Holnap nagypéntek? A Golgota, a kinszenvedés, a keresztfa . . .

Simándy elsötétült arccal hallgatta a harangok zúgását, aztán hirtelen odafordult Papphoz:

— Mózes gazda, a lovakat vigye kend a házához, aztán igyekezzék bejutni Todorescuékhoz.

— Mivégből, könyörgöm?

— Mondja meg titokban a papkisasszonynak, hogy itt vagyok és várom . . .

— Hol tetszik, instálom?

— Talán itt.

— Jobb lesz, instálom, hazamenni. A ki oláh itthon van, az most a templomban fekszik, a mi népünk pedig a mezon dolgozik . . . Nem veszi észre senki a hazajövetelét . . .

— Ne azt mondja meg a kisasszonynak, hogy várom . . . Csak azt, hogy itthon vagyok . . .

— Értem, instálom. Hát a házába tetszik menni?

— Oda.

— Papp Mózes a két lóval elment és Simándy ott maradt a dombtetőn. Szélcsendes tavaszi alkony volt, a mi

illat a duzzadó földből, virágból, fából kiszállt, az nem röpönt tova, hanem megtöltötte és kábítóvá tette a völgy levegőjét. Az idő is szokatlanul langyos volt, Pali kéjjel szívta be, s ereiben gyorsabb keringésnek indult a vér. S lassankint erős elhatározás érlelődött meg lelkében. Ma el kell dőlnie élete sorsának. Megfogja a lány kezét és megmondja neki: válaszsz. Hagyj ott mindent és kövess. De hátha a lány azt mondja viszont: Hagyj ott mindent és kövess? A duplakeresztes templomba, az aranyos oltár elé? Nem, nem, ezt nem fogja tenni . . . hisz szereti őt! De hátha? És ha ő lesz gyöngé az ő elgázolt lelkével, széttiport életével s engedni fog a lánynak? Nem, nem, akkor ott van a pisztoly, mely segítségére lesz, hogy gyáván megszökjék innen . . . Végigsimította homlokát, s az erdön át elindult a háza felé. Szerencsésen el is érte, s észrevétlenül besurrant. Sára néni majd oda lett örömeben, már egyre búsult azon, hogy az ő kis papja annyi ideig elmaradt híradás nélkül. Pali fáradtan leült, az öreg asszony pedig futott vizért, keféért, hogy a gazdáját egy kicsit megpucovalja. Pali egykedvűen engedte, hogy ruhájáról, csizmájáról a sárt vakarja s bámult az egy szál gyertya lángjába, melynek bizonytalan lobogásánál oly ridegnek tetszett a szobája. Csak akkor kezdett eszmélni, mikor Sára szapora fecsegése közben a papékat kezdte emlegetni. Hogy ott nagy újság van.

— Micsoda újság?

— Aszongyák, hogy a papkisasszonynak nagy szerencséje akadt.

Pali alatt megroppant a szék. Csak úgy hebegve jött ki a szájából a kérdés:

— Miféle szerencséje?

— Ma két finom úr érkezett hozzájuk. Azt mondják, az egyik Bukarestből való . . .

— Hát aztán?

— Hogy ennek nagyon megtetszett volna a mulatságon.

— Kicsoda?

— A papkisasszony. Azért jött ide, hogy megkérje a kezét.

Pali fölugrott.

— Ostoba beszéd.

— Tessék elhinni ...

— Menjen ki!

Az öreg asszony, a ki még nem végzett a sárral, megdöbbenve nézett a gazdájára és szomorúan elsompolygott. Ez volt az első kemény szó, a mit a papjától kapott.

— Megkérte a kezét! . . . Kicsoda? Valami fényes, előkelő bojár gavallér? Talán ugyanaz, a ki abban a fényes mulatságban annyiszor magához szorította, miközben keringőt táncolt vele? . . . Eljött utána ide, a hozzáférhetetlen havasi faluba, hogy letépje és elvigye gazdagságba, fénybe, pompába ... És itt körülnézett a puszta lakásban, melynek falát kiverte a penész. És ő, a koldus, itt töpreng, vonaglik, a kezét tördeli, tehetlenségének, szegénységének érzetében . . . Már egészen besötétedett és Papp Mózes is késik ... Nem tudott be-

jutni, vagy a lány elutasította? Nem, nem hisz a lány kerestette mindenfelé. Igaz, de akkor azok az urak még nem érkeztek meg. Talán azóta mást gondolt? A szemei előtt hirtelen megvillant szerencse ragyogása talán elvakította? Hisz olyan ő!

Kiszólt:

— Sára!

— Parancsoljon!

— Eredj el . . .

Itt megakadt.

— Hová, instálom?

—

— A papékhoz. Ott lesz valahol, vagy az udvaron, vagy az utcán Papp Mózes, hívd ide rögtön.

— Értem, instálom.

Míg azonban Sára néni más kötenyt tett föl, be-
toppant a medveölő.

— Az istenért, Mózes, hol. volt annyi ideig?

— Mikor megjöttünk, templomban voltak, azt kellett kivárni

— Mi van azokkal az urakkal?

— Azok is a templomban voltak. Mikor aztán kijöttek, ő miattuk nem tudtam a kisasszonyhoz férközni, mert mindig vele sétáltak a kertben. De meglátott. S mielőtt vacsorához ültek, kiszaladt a tornácra s a nevet kiáltotta. A sötétségben odasompolyogtam a tornác alá és jelentettem, hogy haza hoztam a papomat, ő csak azt felelte rá: *Az Isten áldja meg!* aztán egy levelet adott át.

Pali mint az örült tépte ki a levelet a vadász kezéből, s felszakította. A levél így szólt:

Édesem, köszönöm, hogy élsz, élj is mindig velem, nekem, együtt, mi ketten boldogan, de most nem láthatsz, mert vendégeink vannak. Csak maradj szépen otthon, majd üzenek, ha elmentek. Viszontlátásra. Hű Floricád.

Miért ne mehetne ő oda? Hisz járatos a papékhoz? Kincs joga elmenni, hogy vigyázzon Floricára? Hátha jelenlétével megakadályozza azt, hogy a leányt máshoz kényszerítsék? Háborgó indulatok közt járkált föl s alá. Miért írta neki Florica, hogy ne menjen, holott azt kellett volna írnia, hogy menjen és védelmezze meg őt idegen szerelem ellen? Talán őt csak csillapítja, ámítja, s még az éjjel itt hagyják a falut? De vigyázni fog rá.

— Köszönöm, Mózes gazda, szolgálatait, most már elmehet haza.

— Szívesen tettem, — felelt a vadász, kezét fogott a pappal és elment.

Kint azonban a ház mellett belefeküdt egy sötét árokba, ő is vigyázni fog. Ő is olyan ember volt, a ki jó, mint egy állat.

Most vacsorálnak a papéknál. Most koccintanak, s jókedvűen, bőven öntik magukba a bort. Most véget ér a vacsora. És ekkor Simándy fejébe nyomta a kalapját és kilépett az éjbe. Az erdőbe ment, hogy a kertek alatt közel férközhessenek a papék házához. Papp Mózes fölemelkedett az árokból és utána ment. Simándy mint egy részeg ember tántorgott a sötétben, nekiütődve a fáknak,

de rendületlenül haladt tovább. A Balintye-dombról már látta a papék kivilágított házat. Egy kis időre megállt, aztán ereszkedett le, lassan, csúszva. Pár pillanat múlva a papék kertjében állt, a vastag topolya mellé húzódva. És ott már hallotta a zongora hangjait. Florica szomorú román nótákat játszott. A lány akkordok lassan szálltak a nyitott ablakokon keresztül a langyos levegőben. Pali ziháló mellett állt ott. Az egyik percben be akart tömi, s mindenkit megölni, a ki csak a kezébe kerül. Azt a sápadt, beesett szemű bojárt. Azt a csalfa fekete lányt. S aztán ebbe a gyöngé, fájó szívbe belefojtani azt a hitvány életet. A másik percben hidegség futott végig rajta. Várjunk. Még van idő. Hadd részegedjenek meg az italtól és a szerelemtől. Hadd szívják még az illat- és kényterhes levegőt.

Aztán vidámabb nóták következtek. A keringő, melynek dallamánál egyszer Simándy ölelte Florica karcsú derekát. Aztán az a másik keringő, melynek hullámain az a bojár ringatózott Floricával. És itt Simándy letérdelt és körmeivel a földet kezdte vájni, mintha sirtásna magának, vagy másnak . . .

Órák teltek el, Simándy ott állt az oláh pap háza alatt, egygyé olvadva a fák árnyékával. A ház lassan csöndesedett. A zongora elhallgatott. Florica szobájának ablaka kivilágosodott. Simándy szemében, melyek ezen az ablakon csüngtek, mohó vágy csillogott. Most imádkozik a lány, soká imádkozik. Az Istenhez is, meg a védőszentjéhez is. Vájjon érte imádkozik-e?

Az ablak hirtelen elsötétedett. Lefeküdt. Várt,

Lassanként a cselédek is elcsendesedtek Mindenki elaludt a háznál. S ekkor Simándy az ablakhoz lépett és megkopogtatta.

Csend.

Újra kopogtatott. Az ablak halk zörgéssel kinyílt.

— Pali!

— Florica!

— Az Istenért, vigyázz, ha észreveszik, hogy itt állsz!

— Kik? A bukaresti úr?

— Csitt! Ne kiabálj!

— Florica! Egész boldogságom most dől el. Rongy életem tán most fordul jóra. Ha Istenben hiszel, mondd meg, mit keres itt az a két ember?

— Pali, az Istenre kérlek, ne kérdezz! Szeretlek, csak ezt tudom.

— És másé lépsz, úgy-e?

— Sohse leszek a másé, esküszöm. Az a két úr nem értem jött ide. Többet nem mondhatok.

— Akkor Isten veled, Florica!

— Pali!

— Isten veled! Utolsó szóm ne legyen átok!

— Pali, Pali!

De nem felelt vissza senki, csak a bokrok közül hallatszott olyan csörtetés, mintha valami sebzett vadállat rohanna ott keresztül.

Papp Mózes mint a vizsla szaladt nyomában s nem tévesztette szem elől papját, a ki egyenesen hazafutott. Az erdőn nevelkedett egyszerű ember pedig kínos tépelő-

dések között állt a Homályban, s nem tudta, mit csináljon. Érezte, hogy itt valami szerencsétlenség fog történni, de nem tudta, hogy mi. Szeretett volna berohanni a papjához, de nem mert. Simándy annyira fölötte állt, hogy nem tudta magát arra határozni, hogy csak úgy kéretlenül berohanjon.

Az ablak nyitva volt, s fénysugár áradt ki belőle az éjbe. Az öreg vadász, bár szégyelte, de odasompolygott és benézett. Simándy az asztalnál ült és írt. Néha sokáig merően nézett a gyertya lángjába. S arcán oly fájdalom látszott, hogy az öreg elfordult és könnyei ki-csordultak.

Aztán leült egy bokor alá, lassan megtömté pipáját, rágyújtott, s miközben a füstöt szétfújta, tekintetét folyton a kivilágított ablakra szegezte.

Egyszerre csak egy fehér alak jelent meg az ablak alatt.

Florica volt, a ki öreg cselédjükbe kapaszkodva állt ott. A lány előbb benézett az ablakon, aztán az ajtóra került. Kinyitotta. Páli nem fordult hátra.

— Páli! — szólalt meg halk, nyöszörgő hangon. Simándy fölugrott, odarohant, átölelte s csókjai-val borította el.

— Itt vagy. Hát eljöttél? Többé nem mégysz vissza, enyém vagy örökre, — suttogetta elfúló hangon.

— Tied vagyok, de vissza kell mennem, . . . csak megmondom, hogy ne félj . . .

— Nem, édes, ne beszélj! Gyerünk, fussunk, meneküljünk innen . . .

— Nem lehet, nem lehet, de szeretlek, csak téged szeretlek és te csak engem szeretsz, meg kell tudnod mindent . . . megmondok mindent, hogy nyugodt légy, ne félts, ne öld meg magadat. . . Neked mindent meg kell mondanom, úgy-e? Előtted nem lehet titkom. Úgy-e szeretsz, nagyon szeretsz? Látod, én nem hagyhatom el szüleimet; de ha te elhagysz, meghalok . . .

Megtört hangon, sebesen, zihálva beszélt. “

— Ide figyelj, Palim.

S Pali nyakába kapaszkodva, lehúzta magához a fejét . . .

Az éj csendes volt, a hold szelíd, sápadt fényvel vont be mindent.

Néha valahol egy szomszéd bokorban halkan nyöszörgött valami alvó madár. Nagy zajnak tetszett már, mikor egy kavics megmozdult a vízesés oldalán és legurult a mélységbe.

A medveölő fölugrott az árnyékban és bódultan nézett körül. Valami nemes vadat sebeztek halálra . . . Hol? Az a szilaj, alaktalan, névtelen jajszó a paplakból tört feléje ... És a következő pillanatban egy hörgő,, tántorgó alak rohant el a vadász mellett.

A papja volt. Én Istenem, mi történt itt?

Karjában tartotta a lányt, csókolta a száját, érezte szívének ütéseit, vére lüktetését, testének remegését, hájának illatát.

Miért nem is halt meg ebben a pillanatban?

Mert a következő pillanatban már nem halhatott meg.

Florica megmondta, hogy a két látogató egyike a bukaresti liga ügynöke, a ki pénzt hozott az apjának.

Florica megmondta, hogy az apja tagja a titkos nemzeti komiténak, s a havasi románok összeesküvésének szálai az ő kezében futnak össze.

Ez a két úr nem Floricáért jött, hanem az újabb parancsokat és terveket hozta az irredenta ágensének.

És Simándy szíve egyszerre megkeményedett. Két karjába erő szállt, s a lányban, ki nélkül nem tudott már élni, kiért kész volt meghalni, most csak egy gonosz démon látott — és eltaszította magától.

Az égen teljes pompájában úszott a hold, ragyogtak a csillagok . . . világos, fényes, tavaszi éj volt. Simándy körülézett. S a hegytető a régi váromladékkal, a templom a buzogánnyal, az égboltozat a hadak htjával, mind-mind kötelességekről beszélt . . .

Mögötte valami hirtelen támadt kóbor szélroham megzúgatta a sötét erdőt . . . Ott, ott állnak a funtinelli véres árnyalakok, a kik idáig jöttek s várják, hogy ő a kötelességét teljesítse.

Lerohant a templomához. A nagy vaspántos kapu állította meg. Fölemelte két összeszorított öklét és megdöngötte a kaput, könyörögvén:

— Hatalmas Isten, adj erőt a te szolgádnak, hogy útjából el ne tántorodjék.

Az üres templom visszhangja komor dübörgéssel felelt neki vissza.

Igen, ti várvédő ősök, ti funtinelli árnyat, ti hitvédő papok, s ti fönt az égen, Csaba királyfi fehér vitézei: nem hulltatok el hiába, a késő utód szívében ég tovább a ti lángotok. Ő is védi hazája földjét az árulás ellen; azét a szent földét, mely megtermetté bölcsője fáját és megtermi koporsójának fáját is.

S ekkor végigsimította a fejét és gondolkozott.

Igen, igen, a dolog tisztán áll: föl kell jelenteni Todorcut.

És elindult az útn, mely kígyózva eltűnt az erdőben. Az erdő szélén egy ember állt keresztbefont karokkal. — A medveölő volt.

— Tiszteletes úr, én nem kérdem, hová megy, de elviszem a kocsimon.

Simándy odalépett hozzá.

— Kedves Mózes bátyám, engedjen engem haladni az utamon ... ne segítsen senki ... ne kövessen senki.. Vonuljon haza, pihenjen le . . .

— Édes jó tiszteletes uram, öreg ember vagyok, fiam lehetne, fogadjon szót, tegye meg a kérésemet, vén ember vagyok, ne fájdítsa a szívemet . . .

Simándy átölelte az öreget. Aztán röviden csak annyit mondott:

— Jó. Fogjon be. Majd itt megvárom.

Tíz perc múlva sebes ügetéssel távoztak Papp Mézes kocsiján Garabóról. Nem beszélgettek. Mikor a sűrűbe értek, a holdfény nem esett már az útra, s mély sötétségben, lépést haladtak tovább. Az erdő zúgott körülöttük és felettük. Papp Mózes hátrafordult:

— Tiszteletes úr, mondanék valamit . . .

— Csak beszéljen!

— Jönnek-e a funtinelli halottak?

— Nem jönnek.

Sírjukban pihennek csöndesen.

Az Isten áldja meg az emlékéket!

— Ámen!

XXII.

Húsvéti ünnepek lévén, a főispán úr ő méltósága is eljött ez alkalommal Budapestről, a méltóságos asszonnyal együtt a megye székvárosába. A megyeháza előtt kivont karddal sétált a sárga sujtásos, kék ruhás, piros tarsolyos huszár, ezzel is jelezve, hogy a legnagyobb urnák, a főispán urnák méltóztatott megérkezni. Az utcai gyerekek, a hegyi oláhok egész nap tisztes távol-ságban ácsorogva báméskodtak a tekintélyes, nagyba-juszu huszárra, őt is valami nagy urnák tartva, a ki széles fringijával bármely pillanatban halált osztogathat. A főispánnak, Zágoni Albert grófunk, külön lakosztálya volt a megyeházán, mely azonban az év legnagyobb részén át üresen állt. Ilyenkor azonban ablakai minden este fényesen ki voltak világítva s ott együtt teázott a megyei társaság és sütkérezett a hatalom fényében, a mi a szürke, élettelen vidéki város lakóinak, mint a köznapi mederből való kizökkenés, rendkívül jól esett. Zágoni grófné igen szeretetreméltó háziasszony volt, a ki német létére az alatt a tíz év alatt, mióta megszünt

osztrák baronessz lenni és magyar grófné lett, elég tisztességesen megtanult magyarul. A Zágoniak olyan erdélyi család vala, melyet a kormánynak kutyakötelessége volt respektálni, s mindig volt köztük egy főispán, egy képviselő — sőt Zágoni Albertet a lapok belügyminiszternek is emlegették, mert újabban a nemzetiségi ellentétek nagyon kiélesedtek, s szakember kellett e fontos pozícióra, a ki alapján ismeri ezt a nagyfontosságú kérdést. Zágoni Albertet különben nagyon művelt embernek is mondták, a ki berlini studens korában pályadíjat nyert egy filozófiai dolgozatával.

Simándy a székvárosba érkezvén és megtudván, hogy a főispán itt van, elhatározta, hogy ő neki mondja el titkát, mely lelkét teljesen szétmargolta. Megállt a megyeháza előtt, s maga is bámult a huszárra, mint a többi. Láta az urakat sűrögni-forogni, jönni-menni, s elgondolta, hogy szét fog itt rebbenni minden, ha ő elmondja, a mit tud. Aztán kigördült a kapun egy nyitott hintó, rajta két kis helyes fiúcska, matrózzruhába öltözködve, s németül kiabálva a bonnera. Ezek a főispán gyerekei voltak. A hajdú tisztelgett nekik a kardjával, a nép pedig levette a kalapját, s a bonne úgy köszöngött vissza, mint egy fejedelemné. Végre Puskást látta megjelenni. Utána szaladt és megfogta.

— Nini, Pali, te vagy?

— Én. Te, eszközözd ki, hogy a főispánnal beszéljek.

— Micsoda dologban?

— Nem mondhatom meg, de nagyon fontos.

— Az ekléziádnak akarsz valamit?

— Nem mondhatom meg, de bec sületszavamra állítom, hogy nagyon fontos.

— Jó, de nagyon nehéz lesz. A méltóságos úr egész nap el van foglalva, folyton járnak a nyakára.

— Ilyen dologban, tudom, senkise jön.

— Hát a kedvedért megpróbálom, légy itt valahol kéznél.

— A dolog nagyon sürgős, nem lehetne azonnal?

— Hja, barátom, az nem úgy megy. Itt a főispán az atyaisten, hát azt hiszed, hogy csak úgy be lehet hozzá nyitni, mint egy boltba? Várj meg itt, majd aztán feljössz a szobámba.

— Dolgod van?

— Igen, a méltóságos asszonynak rendelek estére tortát, a német kisasszonynak pedig bükétát. Nagyon csinos lány, s úgy látszik, én is tetszem neki.

Pali megfogta Puskást.

— Hallod-e, nekem okvetetlenül beszélnem kell a gazdáddal. Nem hivatalt, nem állami segítséget kérek tőle, nem is a frajla kezét akarom megkérni tőle. Rendkívül fontos dolgot akarok tudtára adni. Azonnal. Érted?

Puskás boszús arccal hallgatta.

— Másnak nem mondhatod el?

— Nem. Még a sapkámnak se.

— Hát akkor várj itt meg, a míg visszajövök. Majd meglátjuk.

S kirántván a karját Pali kezéből, elszaladt.

Simándy ott maradt az utcán, s bámulta a huszárt a néppel. Türelmetlensége a legmagasabb fokra hágott. Ő a madár szárnyaival szeretett volna ide repülni, hogy az állam, a nagy, erős, hatalmas magyar állam közegeit, a kik a haza érdekei fölött hivatottan örködnek, megragadja, fölzaklassa, fülükbe kiáltsa a vést és itt kell ácsorognia a buta hegyi mócok közt az utca sarában.

Az őrtálló huszár nagyot kiáltott, mire a többi megyei hajdú kirohant a kapu alól és kezdte szétpofozni a népet. Simándy is félrehúzódott. A nagyszzebeni román érsek jött be négylovas fogatán gyönyörű mezei birtokáról, visszaadni a főispán látogatását. A lovak sallangos szerszámai csak úgy csillogtak az ezüst cifraságoktól. A kocsis a havasi oláhok tiszta fehér viseletében volt, piros tüzővel. Mellette egy délceg huszár ült, kék magyarban, fehér zsinórzattal. Az érsek impozáns alak volt fekete selyem talárjában, piros cingulusában, be nem gombolt hattyúprémes bundájában. Hófehér szakála mellére, hófehér haja vállára omlott. Mellén hatalmas aranykereszt ragyogott. A mellette ülő erős, jól táplált kanonok hasonlóan selyembe volt öltözködve. Utánuk jött külön hintóban két udvari pap. A metropolita kiszállt a hintóból, s a sárba térdelt népre áldást osztogatott . . . Simándy pedig gyűrött, piszkos ruhájában ott állt, s letörölte a sárt, melyet a metropolita kocsija arcába fröcscentett. Ott állt, s kétség nyilait át szívéen, hogy ő-e az államalkotó, államföntartó magyar faj papja? Vagy tán idegen földön van, valami elhagyott, koldus oláhországi székelycsángó falu papjaként, a ki

az állami méltóságok fölvonulását nézi? Összezavarodtál? lelkében a gondolatok. Csudálatos, érthetetlen világ ez. Eszébe jutottak a pellagrás sárga emberek, a mint ezeket a fényes, erőtlő duzzadó papokat látta. És végignézett a maga kopottságán, mikor a selyemtalárok suhogását hallotta. Ki az úr ebben az országban? Ki az elnyomott ebben az országban? Miért estek el a funtinelli katonák? . . . Lába megroskadt, a falnak támaszkodott.

Nemsokára rohanva jött Puskás, virággal a kezében, fölvitte Simándyt a szobájába, eléje tett egy skatulya cigarettát és otthagya.

Simándy az ablakból látta, hogy a főispán a kocsijáig kísérte a metropolitát. Azután ott állt még jó darabig az ablaknál s bámult ki az utcára. Egyszerre sietve megjelent Puskás.

— Most van a méltóságos úrnak pár perc ideje. A kedvéért megtettem, hogy beszéltem vele az érdekedben. Gyere!

Hirtelen visszafordult, s végignézett Simándyn.

— Te, nincs másik ruhád?

— Nincs.

— Ez egy kicsit gyűrött. No, mindegy, most már váró méltósága.

Vonszolta magával egypár szobán keresztül, végre az egyikben megállt.

— Itt várj. Méltóságos úrnak szólítsd, s rövid légy, mert a gróf egy kicsit ideges.

Pali megállt a helyén és körülnézett. Csupa szőnyeg minden. A falon fegyverek, angol rézmetszetek.

Az egyik sarokban egy puha, süppedő, nagy, széles török díván, rajta egy csomó vánkös. íróasztal, s elötte bőr-karosszék. A díván mellett alacsony asztal, rajta könyvek. Paul Bonrget, Bichopin, d'Anmmzio, egy pesti, egy bécsi német lap, s a *Figaro*. Az ajtó nyikorgott, egy nyúlánk, elegáns, sápadt férfi, lépett be.

— Én Simándy Pál, garabói református lelkész vagyok.

— Mi tetszik?

— Főbenjáró dolgot óhajtök méltóságodnak tudtára adni.

— A főispán rágyújtott egy vastag cigarettára, s közben egy a cigarettával a szájában odamordult:

— Mi az?

— Méltóságos úr, Todorescu, a garabói oláh pap, hazaáruló. A bukaresti liga fizetett ágense, most is van ott nála egy oláhországi ember. A titkos nemzeti komitó tagja . . .

A méltóságos úr idegesen rántott egyet a vállán, s közbeszólt:

— A havasi oláh konspiráció vezére. Hóra és Kloska, Janku . . . Ugyan fiatalember, pap létére hogy híhet el ilyen agyrémeket? Hiszen azért, hogy maga előre menjen, nem kell ilyen meséket kitalálnia.

Simándy megdöbbenve nézett az előkelő úrra.

— Nem mese ez, méltóságos uram . . .

— Badarság. Todorescu a legmegbízhatóbb emberünk. Mindig beszállítja híven, egy szálíg a voksait . . . Az installációmon ő mondta a vidéki papság nevében a

beszédet, olyan hazafiasat, hogy már szó van arról, hogy kitüntetésre terjeszszék föl . . .

— Méltóságod . . . tehát ... azt hiszi . . . nem . . . hajlandó . . .

Úgy hebegett, mint egy gutaütött.

— Örökké a református papokkal van bajom. Mi-csoda nyughatatlan vérű, megférhetetlen emberek maguk. Több bajom van magukkal, mint az oláhokkal . . . Egyéb se kéne még, mint hogy az én megyémben konspirációt fedezzünk föl. Azt ajánlom magának, hogy menjen haza, és húzza meg magát. Az örökös politikálás öli meg magukat. Na Kinder, was gibt's denn?

Ez már a két fiúnak szólt, a kik pokoli lármával berontottak, s apjukra csimspaszkodtak.

Simándy pedig szó nélkül kitántorgott. Súlyos ütést kapott. Egy világ omlott össze benne. Hite a hazában, hite az államban.

Odakint megállt, s bután rábámult a huszárra. Milyen fényes a kardja, milyen cifra a ruhája! Milyen büszke legény! Büszke, mert ostoba, mert nem tudja, hogy nincs mire büszkének lenni. Miért visel ez a tökfilkó kardot? Mit őriz? Van itt mit őrizni? Kiveszett már innen minden, a mire vigyázni érdemes volna. J

Vagy talán az állam más, mint a haza? És ez a huszár az államot képviseli? Az állam lehet cifra, büszke, a haza pedig rongyos, koldus és megalázott? Kétféle fogalom ez? . . .

Ott állt hajadonfött és süvegét csavargatta a kezében. Azután megindult, sokáig barangolt, de megfázott

és melegre vágyott . . . Bement egy kocsmába, evett, ivott és a meleg kuckóban jól érezte magát. Tisztán állati érzései voltak, a nemesebb részek elszibadtak benne, a lelke elkábult. Az étel egészen jól esett neki. Még boszankodott azon, hogy a leves annyira sós és nevetett a pincérnek azon a bárgyú megjegyzésén, hogy a szakácsné bizonyosan szerelmes. A bort is nagy gonddal és erős mennyiségben szürcsölte. Még többet is szeretett volna inni, de hirtelen eszébe jutott, hogy hátha nincs nála elég pénz. Milyen különös volna, ha adósságba a kocsmáros ott fogná a téli kabátját. És itt eszébe jutott az oláh metropolita. A négy lovával, a cifra huszárjával, a selyem ruhájával, az arany keresztyével ... Ez a kép vonult el előtte, miközben a borjúpörkölt zsíros levébe nagy kenyérdarabokat mártogatott.

Most a kocsmárosné jött be két kis fehérbe öltözött lányával. Kezet csókoltak az apjuknak és távoztak.

— Hová mennek a kis lányai? — kérde Simándy.

— A katolikus templomba. Föltámadásra.

Az igaz. Azért nem hallott hát tegnap egész nap és ma még harangszót. Föltámadás. És holnap húsvét... Erre is megívott egy pohár bort . . . nm támadt benne e szókra visszhang. A kocsmáros kinyitotta az összes ablakokat . . .

És most egyszerre megkondultak a város összes harangjai, hirdetvén a Krisztus föltámadását ... A levegő tele lett ezzel a zűrzavaros és mégis oly harmonikus zenével, ott zúgott Simándy fülében is és alvó lelkét fölébresztette. Kiesett kezéből villa, pohár, kezei önkény-

telenül összekulcsolódtak, s hallgatta a harangok hívó szavát.

Igen, ha minden elpusztult is, — él az Isten.

Ha mindenben csalódott is, az Istenben nem csalódott. S homályosan derengett benne, hogy van egy pontja a földnek, hol neki kötelessége az Isten dicsőségét hirdetni. És érezte, hogy ő most nincs ott, megszökött onnan, az ő harangjai némák, mozdulatlanok, nem röpítik föl az égbe a hívők imádságát.

Haza kell mennie.

Fölkelt, de lábai mintha vasból lettek volna. Fizegett s eltávozott. Nem nézett se jobbra, se balra, neki-vágott a mezőknek.

Mikor már a város, a harangzúgás messze mögötte volt, eszébe jutott Papp Mózes. Mi dolga is van neki Papp Mózessel? Igen, a kocsival várja. Majd hazajön.

Sebes léptekkel haladt a hegyek felé.

Elhagyott volt erdő és mező. Minden ember behúzódtott a faluba, városba ünnepelni. Odakint csak a pacsirta dicsérte az Istent, ég felé szállván. A magányos vándor futott, pihenés nélkül futott, nem nézve se jobbra, se balra. Szemét lesütötte, de nem látta a földet, néha hátranézett, vagy lopva körül, s szívét összeszorította a nagy magányosság, a néptelen síkság csöndje, mely fölött a tavasz könnyű lehelete úszott.

Késő este volt, mikor megérkezett Garabóra. Kubáját megtépdesték az erdei ágak; arcát is fölkarcolták a galyak. Ott állt rongyosan, véresen, izzadságtól összecsapzott hajjal és testéhez tapadó ruhával.

A konyhában Sára néni olvasott egy nagy öreg bibliából, s keresztet vetett magára, mikor a gazdáját meglátta. Simándy intett neki, hogy hallgasson, maradjon csöndesen. Aztán eldobta a süvegét és a tűz mellé ült. Az öreg asszony a helyén maradt. Nem mert mozdulni s rémülettel nézett a papjára. Végre, mikor Simándy szemei egy percre lecsukódtak, halkan fölkelt, előkeresett egy fehér kendőt, s szelíden letörölgette ura arcáról a vért és verejtéket.

Simándy melléből kínos sóhaj fakadt föl.

— Hagyjon, hagyjon! — szólt rekedten.

— Instálom, nem tetszik lefeküdni?

Simándy intett, hogy nem.

— Tetszik tudni, mi történt?

Simándy nem felelt.

— Az oláh papné, a lánya, meg a két úr elutaztak. Bukarestbe utaztak. Nem is jönnek többet vissza.

Az oláh papné lánya? Ki az? Simándy nem felelt. Az öreg asszony elkotródott. Sokáig ült mozdulatlanul, aztán egyszerre fölugrott, s lement a templomához. Ott végigfeküdt a régi, szétomlott kőfalra, a repkény és fiatal bokrok közé, s lebámult a falura.

A hold magasan állt, minden ház ablaka világos volt. A hívek böjtölve virrasztottak és várták az éjféli föltámadást.

Éjfél felé a házakból megindultak az emberek az oláh templom felé. Férfiak, asszonyok, tiszta fehérbe öltözködve. A lányok kezében bokréta. Az oláh templom ablakai is fölragyogtak... Simándy látta, a mint a ku-

rátor egész háza népével az oláh templom felé vonul. Azután látta Sára nénit, a mint a ház előtt félve körülnéz, s aztán Gyorgyával ő is az oláh templom felé elsompolyog.

Éjfélkor az oláh templomban erős, vontatott kardal zendült föl, mely hirdette Krisztus föltámadását. Mozsarak kezdtek durrogni, pisztolyok ropogni. A templomban levő nép énekéhez a templom körül állók nyers, szaggatott, vontatott, durva éneke csatlakozott. A hegyi lakók, a favágók, a pakulárok egészséges, erős tüdejéből vad üvöltésként szakadtak föl az áhítat hangjai.

És akkor az aranyos ruhájú pap levette az oltárról a gyertyát, meggyújtotta vele a falu első gazdájának viaszgyertyáját és vontatott hangon monda:

— *Christos a inuiat!* (Krisztus föltámadott.)

— *Adeverat c'a inuiat!* (Valóban föltámadott.)

Ezt felelte vissza az első gazda, aztán meggyújtván a maga lángjáról a szomszédja gyertyáját, adta tovább a szót.

— *Christos a inuiat!*

— *Adeverat c'a inuiat.*

És így ment tovább a tűz és az ige, emberről emberre. A legkoldusabb pakulár is ott szorongott a maga kis gyertyájával s várta, hogy a láng ő hozzá is eljusson. Már a templomból kijutott a templomudvarra, ment tovább szakadatlanul, fülhallatszott a *Christos a inuiat*. Végre az egész templom környéke ragyogó fényesség volt, élesen látszott minden, a közeli házak, a fehérvirágos fák, a lányok, a legények, az aggastyánok ... odabent a barna

fatemplomban pedig megkezdődött a mise, az egész nép letérdelt, s vagy csöndes mormogással imádkozott, vagy nyers, érdes hangon énekelt. Közben zászlókkal, kettős keresztekkel, égő gyertyákkal megkerülték a templomot, s a föltámadás ünnepi himnuszának hangjai betöltötték a völgyet, s a komoran alátekintő bércek tetejéig verődtek.

.. S a másik pap ott feküdt fönn a sötét templom mellett, az összedőlt romokon, s bámult alá a győzelmi ünnepre, a hold fehér, a tűz vörös fényénél mozgó, fantasztikus csoportokra ... megdermedve bámult, majdnem a szíverése is elállt... És gondolata végigszállt egész életén . . . messze országokban kalandozva, a múlt ködéből fölmerült néhány elmosódott arc ... azután visszaszállt ide, a virágillattól terhes völgybe, hol oly jó volna boldogan élni ... s hol oly jó lesz meghalni.

A nép elcsöndesedett, a mise szertartásai folytak tovább. A gyertyák elhamvadtak, a hold elvonult, egy pillanatra vak sötétség borult a völgyre. A hegyek tetején az ég fehéredni kezdett.

Simándy ziháló mellel feküdt a falon. Egy az Isten, egy az Isten! De ah, ember annyi van, s annyi-féleképpen imádja az egy igaz Istent. És tán annak a buta pakulárnak van igaza, a ki azzal imádja az Istenét, hogy roszdás pisztolyát a levegőbe süti.

Pirkadt. A völgy világosodott. Az ég rózsaszínű lett.

A pap fényes, aranyos ruhájában kijött a templom

elé, fölemelte kelet felé két karját s belekiáltott a virradatra:

— Ex oriente lux! Keletről jön a világosság. Légy áldott, mi Urunk, Istenünk, ki megteremtetted a napot, mely megmelegíti földünket.

— Légy áldott, légy áldott! — zúgott az egész nép, térdenállva.

— Légy áldott, mi Urunk, Istenünk, inerte termékenynek teremtetted a mi földünket, melynek szunnyadó erői a nap melegétől megmozdulnak.

— Légy áldott, légy áldott!

S ekkor a hallgatag templom összedőlt kőkerítésén egy tépett alak jelent meg. Kiterjesztette karjait és belekiáltott a hasadó hajnalba:

— Légy áldott, hatalmas Isten, ki megteremtetted a világosságot! A sötétség a tietek volt, hagyjátok nekem a világosságot! Jertek, imádjuk az Urat!

Ezzel a torony alá rohant, s egyszerre megszólalt a Bod Péter hatalmas szavú öreg harangja, s vele a kisebbik harang. Végigkongott a völgyön, s hosszú, mély zengése mintha zokogás volna... A pap húzta, szakadatlanul húzta ... Homlokát elborította a verejték ... És nem jött senki. A magyarok ott térdeltek a fatemplom körül és az oláh pap aranyos ruháját csókolgatták. Az öreg harang zokogott, a kisebbik harang sikoltzott... És nem jött senki... A pap erei kidagadtak, orrán megindult a vér, tenyerén a húst véresre tépték a kötelek... És nem jött senki... És egyszerre egyet roppant valami... a kötelek elszakadtak... a harangok ercnyelve egyet-ke-

tőt kondított még, egy darabig rezgett még a hang, aztán vége. ...

A harangok elnémultak. A pap ott állt egy darab rothadt, véres kötéllel a kezében. Meghalt az Isten!

A pap egyet lépett, aztán elesett, összedőlt, leomlott, s hatalmas koponyáját egy éles kőbe ütötte.

Az oláhok mentek hazafelé, arra a magyar templom mellett. Egyszerre csak néhányan megálltak.

— Te Petru, nézd-e, a magyar pap ott fekszik a temploma előtt.

— Nagyon be talált pálinkázni a szent húsvét tiszteletére.

Sára néni sietve tört át a tömegen s nehézkes kocogással ment föl a templom ajtóhoz. A parasztok látták, hogy ráborul a gazdája testére és keservesen zokog.

— Te Petru, ez alighanem meghalt.

Mind levették a süvegüket és bátortalanul közeledtek. De egyszerre félresompolyogtak az útból. Úr jött gyors léptekkel: a vén Zalathnay.

Látták, hogy letérdel a pap mellé, fölemeli a fejét és megnézi. Aztán fehér kendővel letörli arcát, s homlokát megcsókolja. Aztán leereszti lassan a földre és görnyedten utána hajol. Imádkozik. Vagy tán sír . . . Aztán fölkel, körülnéz.

— Oláhok, vigyék a holttestet a házába.

És lehajtott fővel ment Bod Péter Ősi templomának utolsó papja után.